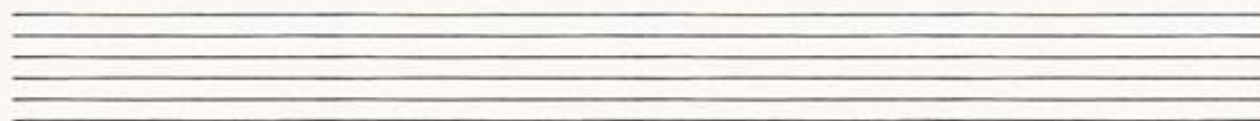

GIAI ĐIỆU *cho* TRÁI TIM TAN VỠ

CATHY HOPKINS

"Lighthearted, romantic, girly fun" - THE BOOKBAG

Giai điệu cho trái tim tan vỡ

Tác giả: Cathy Hopkins

PDF và text: annie_tuongminh

Người tạo ebook: Bộ Cặp

Ngày hoàn thành: 11/03/2018

TVE-4U

CATHY HOPKINS

Sinh năm 1953 ở Manchester, Anh. Trước khi trở thành một trong những tác giả nổi tiếng nhất của dòng sách lãng mạn dành cho tuổi học trò ở xứ sở sương mù, bà đã từng tham gia một ban nhạc rock và làm bác sĩ trị liệu, giáo viên, người điếm tin... Các tác phẩm của bà đã bán được hơn bốn triệu bản trên toàn thế giới và được dịch sang 34 thứ tiếng. Hiện bà đang sống tại thành phố Bath cùng với chồng và ba chú mèo.

TÁC PHẨM

Bắt đầu cuộc sống mới ở một thành phố mới, trong lúc đang tan nát cõi lòng, hoá ra không quá khó khăn như Paige nghĩ, nhất là khi cô bé đã tìm được người bạn tinh thần là một chiếc đĩa nhạc trong cửa hàng từ thiện. Nhưng cũng vì nó mà Paige đã phải đứng ngồi không yên với quá nhiều câu hỏi: Ai là người đã làm ra cái đĩa? Liệu có phải chính là chàng trai trên bìa sau? Liệu con người thật của anh có khác biệt với những gì thể hiện qua những câu hát mà cô vẫn nghe đi nghe lại hằng ngày? Liệu có thể cảm mến anh như đã cảm mến cái đĩa nhạc đó? ... Quá nhiều thắc mắc mà chỉ có duy nhất một giải pháp: đi tìm người con trai ấy thông qua những manh mối anh đã gửi gắm trong chiếc đĩa...

Với *Giai điệu cho trái tim tan vỡ*, một câu chuyện đầy dịu ngọt và đáng yêu, Cathy Hopkins đã lại một lần nữa chứng tỏ mình là nữ hoàng của dòng sách lãng mạn dành cho tuổi trẻ.

Chương 1

“Bắt đầu rồi đây!” Allegra thì thầm.

Tôi nín thở chờ thầy Collins, giáo viên môn kịch, công bố danh sách phân vai cho vở kịch cuối năm. Những ai đã tham gia buổi thử vai đều xúm lại quanh sân khấu gỗ của hội trường. Nó có mùi sáp ong và oải hương từ loại nước lau chùi của mấy cô lao công vừa bắt đầu ca làm việc buổi tối ở sau lưng chúng tôi. *Lạy trời! Xin cho con được nhận vai Juliet*, tôi thầm cầu nguyện.

Hàng tuần liền, tôi và Allegra đã cùng nhau luyện tập rất chăm chỉ, thậm chí còn đọc hết tất cả thoại của các vai khác để diễn cho thật chuẩn. Allegra đúng là đứa bạn tốt của tôi, nó biết rõ vai diễn này có ý nghĩa với tôi như thế nào. Tôi từng suýt được vào vai chính trong một số vở kịch của trường, nhưng tiếc là tôi chưa bao giờ thật sự có được cơ hội đó - luôn thuộc tip phù dâu chứ chẳng bao giờ được làm cô dâu. Lần này tôi muốn có được vai nữ chính còn vì một lý do vô cùng thầm kín khác nữa. Đó là bởi tôi tin chắc rằng Alex Taylor sẽ được phân vai Romeo. Anh chính là tình yêu của đời tôi, dù đến nay anh vẫn chưa biết bí mật này.

Ai cũng tin Alex kiểu gì cũng sẽ được chọn vào vai Romeo vì ngoài khả năng diễn xuất ra, anh còn có một vẻ đẹp hết sức cổ điển với những lọn tóc nâu mềm lượn sóng ở ngang vai. Nếu anh vào vai Romeo, đương nhiên người diễn cặp sẽ có nhiều thời gian ở bên anh. Tôi thì chả mấy khi phát cuồng vì lũ con trai như Allegra hay những đứa con gái cùng trang lứa khác. Tôi vẫn nghĩ cuộc sống này có nhiều thứ cần bận tâm đến hơn là mấy đứa con

traí gốc gác, nhưng Alex lại là một ngoại lệ. Anh thông minh, năng động và chỉ hình dung tới những cảnh Romeo và Juliet hôn nhau thôi cũng đủ làm tôi sướng run lên rồi. Vậy nên *Lạy trời! Xin cho Alex được nhận vai Romeo.*

Thầy Collins đưa mắt nhìn một lượt lũ chúng tôi, dường như đứa nào đứa nấy đều đã chuẩn bị sẵn tinh thần để giả bộ vui vẻ nếu không được chọn.

“Romeo. Alex Taylor,” thầy cất giọng. Alex lúc đó đang đứng ở trước mặt tôi, phía bên tay phải, hào hứng vung nắm đấm vào không khí và cười rạo rộ. Tôi cảm thấy phấn khích vô cùng, đến giờ mọi thứ đều đang đúng như ý tôi. Allegra quay sang tôi và đưa ngón tay cái lên ra ám hiệu chúc mừng.

“Juliet. Paige Lord.”

Ồi trời ơi. Thành công thật rồi! Tôi thấy phấn khích, đồng thời cũng thấy nhẹ nhõm. Chuỗi ngày khổ luyện đã được đền đáp xứng đáng.

“Tuyệt quá!” Allegra reo lên và ôm chầm lấy tôi. Mặt tôi đỏ bừng lên trước ánh mắt của mọi người, và càng đỏ bừng hơn nữa khi Alex ngoái quanh tìm xem bạn diễn của anh là ai. Tôi vội cúi mặt nhìn xuống đất, nhưng trong lòng lại tự quở trách mình vì đã không có đủ dũng khí để nhìn thẳng vào mắt anh và khiến anh không thể rời mắt khỏi mình như cái cách tán tỉnh mà tôi đã đọc được từ một bài báo trên tạp chí *Teen Vogue* số ra tuần trước. Bài báo nói phải biết tạo mối liên kết giữa hai người. Nhìn sâu vào mắt anh ấy thật lâu cho đến khi bạn cảm thấy như có luồng điện chạy qua, tiếp tục như thế thêm một chút nữa rồi hãy quay đi. *Vậy là mình để vuột mất một cơ hội ngàn vàng rồi, tôi tự nhủ.*

Từ trước đến nay, chắc Alex chẳng để ý gì đến tôi dù tôi vẫn

giả-vờ-tình-cờ đi ngang qua anh tới hàng triệu lần những lúc ở hành lang. Đó là nơi duy nhất tôi có thể nhìn thấy anh vì anh học lớp 12, còn tôi học lớp 10 trong khi học sinh cuối cấp lại có phòng sinh hoạt tập thể riêng. Nhưng từ nay trở đi sẽ khác. Bây giờ khi chúng tôi cùng đóng vai chính, anh sẽ chẳng thể nào không chú ý đến tôi được. Chúng tôi sẽ vào vai một trong những cặp tình nhân nổi tiếng là lãng mạn nhất mọi thời đại. Chúng tôi sẽ luyện tập cùng nhau trong nhiều tháng liền, cho tới tận khi diễn ra buổi biểu diễn trước kỳ nghỉ hè. Đây đúng là một phần thưởng, à không, một PHẦN THƯỞNG!

Từ lúc biết tin cho đến khi tan trường, tâm trạng tôi như đang lơ lửng trên chín tầng mây. Thật là một ngày tuyệt vời. Ngoài việc sẽ được sắm vai Juliet ra, một số tác phẩm trong dự án tranh của tôi cũng được chọn để treo tại phòng trưng bày của trường. Trong dự án ấy, tôi đã vẽ một số bức chân dung từ các tấm ảnh tôi chụp trên những con phố London trong kỳ Giáng sinh vừa rồi. Thêm nữa, tôi còn đạt điểm A* cho bài luận tiếng Anh. Và để biến hôm nay thành một ngày A**, Jason Rice, người sẽ sắm vai Tybalt, đã đề nghị cả dàn diễn viên cùng qua nhà anh trong kỳ nghỉ lễ Phục sinh để tiệc tùng. Thật sự tôi chưa bao giờ rạng rỡ đến thế và có cảm giác như cuộc đời tôi sắp bước sang một chương mới đầy mê ly.

“Tớ biết cậu sẽ được chọn mà,” Allegra hào hứng nói. “Này nhé, với mái tóc dài sậm màu và đôi mắt nâu thế kia, trông cậu cứ như một cô gái Ý ấy. Cậu lại còn cao ráo giống Alex nữa chứ nên các cậu trông sẽ rất đẹp đôi. Chưa kể là - đừng hiểu nhầm ý tớ nhé - ở cậu rõ ràng có nét ngây thơ, tớ nghĩ chính nó đã phần nào giúp cậu được chọn.”

“Vì tớ *thật sự* ngây thơ nên đương nhiên nhìn tớ có nét ngây

thơ rồi. Thật ra chẳng phải tớ muốn thế đâu. Ý tớ là tớ cứ thấy kém cỏi thế nào ấy. Mười lăm tuổi đầu mà chưa từng có bạn trai chính thức... tớ đâu được như cậu, Quý Cô Sành sỏi ạ.”

“Chỉ là cậu chưa gặp đúng người thôi mà. Đóng cặp với Romeo sẽ là một khởi đầu tốt, mà với một người rụt rè như cậu thì đây là một cơ hội tuyệt vời để có thêm tự tin,” Allegra động viên tôi. Nó am hiểu về chuyện tình cảm hơn tôi rất nhiều. Thuộc kiểu người mảnh mai nhưng lại có đủ mọi đường cong, tóc vàng và cá tính, nó luôn hút hồn bọn con trai trong khi tôi chỉ biết đứng cạnh nó ngậm hột thị và cư xử lóng ngóng vụng về. Nói chung tôi thấy cứ kỳ kỳ. Trong lúc diễn xuất tôi sẽ chẳng thấy làm sao vì khi đó tôi không còn là tôi nữa, tôi sẽ không bị đơ như khi phải nói chuyện với bọn con trai ở ngoài đời. Diễn xuất cũng tựa như đeo lên một chiếc mặt nạ mà tôi có thể ẩn mình trong đó.

“Hy vọng là vậy, nhỉ? Đây là một cơ hội tốt để tớ tiếp cận Alex. Và cuộc đời sẽ hoàn hảo biết bao nếu bố mẹ tớ cũng giải quyết được cái vấn đề gì đó đang làm họ buồn phiền,” tôi kể lể trong khi chúng tôi đứng ở bãi đỗ xe chờ mẹ Allegra đến đón. Gần đây bầu không khí gia đình tôi khá căng thẳng, và tất nhiên tôi cũng đã tâm sự hết với Allegra vì cần giải tỏa với một ai đó.

“Mọi chuyện thế nào rồi?” nó hỏi. “Vẫn chưa biết chính xác vấn đề là gì à?”

“Lời giải đáp hợp lý duy nhất tớ có thể nghĩ ra được là bố mẹ tớ sắp ly dị,” tôi đáp. Tôi đã ngờ ngợ giữa bố mẹ đang có trục trặc gì đó từ vài tháng nay dù cả hai đều không tiết lộ chuyện gì. Bố thì vắng nhà thường xuyên hơn, mà có về nhà thì cũng chỉ lằm lì im lặng. Còn mẹ tuy vẫn cố tỏ ra vui vẻ nhưng rõ là trong điệu bộ có gì đó không thật.

“Thế thì chắc đúng là thế rồi,” Allegra đồng tình. “Họ có cãi

nhau nhiều không?”

“Theo những gì tớ nghe được thì không. Nhưng mỗi khi tớ bước vào phòng bố mẹ sẽ lập tức im bật như thể họ đang có bí mật gì đó muốn giấu, mà rõ ràng chẳng phải là một bí mật hay ho gì như kiểu một bữa tiệc hay một kỳ nghỉ bất ngờ. Thôi kệ đi. Tớ sẽ không để việc này làm ảnh hưởng đến tâm trạng của tớ đâu.”

“Tốt. Vì hôm nay là ngày của cậu mà,” nó động viên tôi. “Cũng có thể sẽ chẳng có chuyện gì cả đâu. Cậu biết đấy, thỉnh thoảng bố mẹ lục đục là chuyện bình thường mà. Đảm bảo bố mẹ cậu sẽ nhảy cẫng lên khi nghe tin vui của cậu hôm nay cho mà xem.”

“Họ sẽ vui lắm,” tôi đáp. Tôi chỉ mong được nhanh chóng về đến nhà để thông báo cho bố mẹ biết về niềm vui sướng tột độ ngày hôm nay của mình.

Chương 2

Khi tôi về đến nhà, bố mẹ đều đang đợi ở sảnh.

“Con vừa đi đâu về thế, Paige?” bố hỏi.

“Lớp kịch ạ. Con đã nói với mẹ là con sẽ về muộn rồi mà. Con được nhận vai rồi đấy!” tôi vội khoe. Tôi đã rất nôn nóng muốn báo tin cho bố mẹ, háo hức chờ bố mẹ chúc mừng và hỏi han, thế nhưng cả hai chẳng ai buồn để tâm tới những gì tôi nói.

“Paige, lại đây ngồi nào,” bố bảo. “Bố mẹ muốn cho con biết một chuyện.”

“Để con nó uống tách trà hay ăn thứ gì đã,” mẹ ngăn lại. “Con bé vừa mới về thôi mà.”

Cả hai đều tỏ ra rất nghiêm trọng, và tôi bắt đầu cảm thấy sợ.

“Không. Con không sao mà,” tôi nói. “Con không cần ăn uống gì cả. Bố mẹ cứ nói cho con biết có chuyện gì đi. Có ai mất ạ? Ông hay bà?”

“Không phải thế đâu con,” mẹ tôi trấn an. “Thôi cả nhà vào phòng khách đi.” Tôi đi theo họ từ sảnh sang phòng khách rồi tất cả cùng ngồi xuống, bố mẹ ngồi cạnh nhau ở sofa còn tôi ngồi đối diện họ trên một chiếc ghế đơn. Tất cả đều hít một hơi thật sâu và sức nặng của những gì chưa được nói ra nhấn chìm căn phòng trong sự im lặng nặng nề.

Nỗi sợ hãi xâm chiếm lấy tôi khi nhìn vào mặt bố mẹ. Tôi thấy mình phải chấm dứt sự im lặng không mấy dễ chịu này. “Con biết

bố mẹ định nói gì rồi,” tôi buột miệng.

“Con biết sao?” mẹ ngạc nhiên hỏi.

Tôi gật đầu. “Bố mẹ chuẩn bị ly dị. Nhưng trước khi ly dị, bố mẹ đã thử nhờ tư vấn hòa giải chưa?” Bố mẹ của một vài đứa con gái trong lớp tôi đã ly dị, nên điều này đã trở thành một chủ đề buôn bán thường xuyên của chúng tôi mỗi giờ ăn trưa ở trường. Tôi nhớ là bố mẹ Phoebe Marshall nhờ đến trung tâm tư vấn Relate mà đã ở lại với nhau cho tới khi mẹ bạn ấy bỏ đi theo thầy dạy trượt tuyết.

Gương mặt bố thấp thoáng nụ cười. “Bố mẹ không ly dị, Paige à. Không dễ bỏ rơi bố như vậy đâu nhé.”

“Ôi trời đất, vậy là bố hay mẹ bị ung thư ạ,” tôi hoảng hốt hỏi. Mẹ của Mary Philip, một bạn khác trong lớp tôi, bị ung thư vú năm ngoái nhưng thật may là họ phát hiện sớm và giờ cô ấy đã ổn. Có thể vẫn còn hy vọng.

“Không, bố mẹ cũng không bị ung thư,” bố đáp lại. Sau đó bố quay sang nhìn mẹ và nhún vai. “Em có muốn nói cho con biết không hay để anh?”

“Em sẽ nói,” mẹ trầm ngâm đáp. “Paige à, thực ra sự việc cũng không quá tồi tệ. Chỉ là... chỉ là... hoàn cảnh của chúng ta có chút thay đổi. Chúng ta...”

Tôi ngồi lắng nghe từng lời của mẹ, rồi của bố, nhưng trong khi nghe bố mẹ nói tôi cảm thấy hồn mình như đã trôi dạt nơi nào. Cơ thể tôi vẫn ở đây, tai vẫn nghe, mắt vẫn nhìn nhưng mọi thứ cứ như một giấc mơ, không thật một chút nào cả. Có điều tôi vẫn nắm được mấu chốt của vấn đề. Cuộc đời tôi sắp trải qua một biến cố lớn. Vâng, một biến cố lớn. Nhưng lại chẳng hề theo một chiều hướng tốt đẹp.

Tôi chẳng bao giờ biết rõ thực sự bố tôi làm gì, mặc dù ông đã cố giải thích cho tôi không biết bao nhiêu lần. Tài chính. Cái gì đó liên quan tới cổ phiếu và đầu tư. Ông đã luôn làm rất tốt, tôi biết điều đó, vì chúng tôi sống ở Richmond, trong một tòa biệt thự ven sông lộng lẫy với một khu vườn rộng mênh mông. Bố xài xe Mercedes, còn mẹ dùng chiếc Porsche. Tôi thì được học ở một trong những ngôi trường tư thục tốt nhất cả nước và chúng tôi có tận hai kỳ nghỉ năm sao mỗi năm. Nhưng tất cả đã hết, đó là những gì tôi đang nghe từ bố mẹ. Bố giờ đã trắng tay và phải tuyên bố phá sản.

Gì cơ? Điều đó là không thể, tôi nghĩ thầm trong đầu nhưng vẫn tự nhủ phải cố lắng nghe tiếp câu chuyện. Đây là một việc quan trọng. Một vài phi vụ đầu tư của bố tôi đã thua lỗ lớn, ông đã dùng căn nhà chúng tôi đang ở để thế chấp, và có vẻ như chúng tôi cũng đã mất luôn căn nhà này và phải rời đi trong một tháng nữa. Chẳng còn gì hết ngoài những món nợ khổng lồ.

Tôi thật sự sốc vô cùng, giống như bị ai đó đập vào đầu vậy.

“Chúng ta *không thể* mất tất cả,” tôi nói. “Đây không thể nào là sự thật được.”

“Bố rất tiếc, con ạ,” bố nói.

“Nhưng bố phải có tiền tiết kiệm chứ?”

“Mất cả rồi con ạ,” bố đáp lại.

“Vậy... vậy điều này chính xác nghĩa là gì ạ?” tôi hỏi.

Bố liếc nhìn sang mẹ. Tôi chưa bao giờ thấy ông như lúc này - bối rối, luộm thuộm và phờ phạc. Trước đây bố luôn là Quý Ông Tự Tin, ra khỏi nhà lúc sáu giờ sáng, mặc âu phục và thắt cà vạt, mái tóc đen bóng mượt được vuốt ngược ra sau. Ở bố luôn có nét mãn nguyện, một nét mãn nguyện cho thấy rõ “tôi là người đàn

ông thành đạt và giàu có”. Hôm nay thì hoàn toàn khác. Trông bố thật sự xuống tinh thần, thậm chí đến mức suy sụp.

“Có nghĩa là chúng ta sẽ chuyển đi,” mẹ tiếp lời với một nụ cười gượng gạo và ở một tông giọng khá cao mà mẹ vẫn dùng mỗi khi cảm thấy có điều gì đó không vui. Tôi nhìn mẹ, bà trông vẫn hoàn hảo như mọi ngày, gương mặt được trang điểm tinh tế, mái tóc vàng nhuộm highlight mới được sấy và tạo kiểu - thứ Sáu nào mẹ cũng tới salon tóc để chuẩn bị cho kỳ nghỉ cuối tuần. Nhưng tôi vẫn có thể nhận ra quãng thâm dưới mắt mẹ, chắc hẳn bà đã không ngủ được mấy. “Chúng ta sẽ chuyển tới Bath để ở với dì con.”

“Chuyển đi? Tới Bath? Dì Karen?”

Mẹ gật đầu.

“Trong bao lâu vậy ạ?”

“Cho tới khi...” mẹ quay lại nhìn bố. “Cho tới khi chúng ta có thể tổ chức lại cuộc sống của mình theo một cách khác.”

“Thế này thì điên mất,” tôi buột miệng.

“Có lẽ thế, nhưng đó đúng là những gì đang diễn ra, con ạ,” bố mệt mỏi nói.

“Ý bố là chuyện này chỉ diễn ra vài ngày hoặc vài tuần thôi phải không?” tôi hỏi lại.

“Chúng ta sẽ chuyển hẳn khỏi đây, Paige à,” mẹ bảo. “Chúng ta sẽ phải rời London.”

“Đi hẳn ư? *Không*. Nhưng tại sao lại thế? Đây là nhà của chúng ta cơ mà. Từ khi nào vậy ạ? Thật vô lý. Đây hẳn là một trò đùa, có đúng không ạ? Bố mẹ đang lừa con.”

“Giá như đây chỉ là trò đùa,” mẹ nói. “Chúng ta sẽ chuyển đi trong một vài tuần nữa.”

“Vài tuần? *Không*. Con không thể bỏ học bây giờ được.”

Trông mẹ như sắp khóc và tôi thấy mình cũng chực trào nước mắt. “Bố mẹ thật sự chẳng bao giờ muốn điều này xảy ra, tin mẹ đi Paige, nhưng rất may là bố mẹ đã tìm được cho con một trường ở Bath có cùng chương trình học. Tên trường là Queensmead và đó là một ngôi trường rất có danh tiếng.”

Tôi không muốn nghe về chuyện trường mới. Tôi không muốn nghe về chuyện chuyển đi một chút nào, đặc biệt là hôm nay. Hôm nay đã là ngày tuyệt vời nhất cuộc đời tôi cho tới khi tôi về đến nhà. “*Không*. Bố, bố có thể thay đổi được chuyện này, đúng không?”

“Lần này thì không thể, con gái ạ,” bố buồn bã trả lời. “Tin bố đi, bố đã cố gắng, thật sự rất cố gắng nhưng bố e rằng bố mẹ không còn lựa chọn nào khác. Nhà mình phải chuyển đi thôi.”

“Thế ông bà không thể cho bố vay tiền sao?”

Bố lắc đầu. “Không thể đủ được, vả lại bố cũng không muốn lấy tiền tiết kiệm của ông bà, nhất là khi ông bà đã từng này tuổi rồi.”

Chuyện này không thể xảy ra được. Không phải bây giờ. Tôi sắp trở thành Juliet. Alex sẽ là Romeo. Tôi yêu trường mình. Tôi yêu cuộc sống của chúng tôi. “Nhưng tại sao mình không chuyển đi đâu đó trong London? Tất cả những người mình quen đều ở đây cơ mà. Gia đình mình *phải* ở lại đây chứ. Còn việc học hành thì sao?”

“Bố mẹ không còn đủ tiền để trang trải cuộc sống ở London và cũng không thể trả tiền học phí cho con được nữa,” mẹ nói một

cách ngắn gọn.

“Nhưng bố mẹ đã trả tiền học cho con đến cuối năm rồi cơ mà? Vậy nên con phải ở lại học tiếp chứ.”

“Do hoàn cảnh gia đình ta nên trường đã thông cảm và trả lại tiền học phí kỳ cuối của con,” bố nói.

Nỗi lo lắng trong tôi dâng trào mạnh mẽ khi mừng tượng ra cảnh ấy - bố đã phải đi gặp thầy hiệu trưởng. Hẳn bố đã phải cảm thấy như bị dồn vào đường cùng.

“Sống ở Bath sẽ rất tuyệt, Paige à. Rồi con sẽ thích nó cho mà xem. Đây sẽ là một khởi đầu mới cho gia đình mình. Một nơi hoàn toàn mới, gặp gỡ những con người mới và sẽ thật vui khi nhà mình có thể sống một thời gian cùng với dì Karen và gia đình dì ấy. Đã lâu lắm rồi chúng ta không có khoảng thời gian riêng thực sự cùng với dì. Mẹ cá là gia đình mình sẽ chẳng thêm nhớ tới London nữa một khi ổn định được cuộc sống tại đó.” Mẹ không thể dối tôi được. Mẹ cười nhưng ánh mắt mẹ không cười.

“Có phải ý mẹ là nhà mình... nhà mình nghèo rồi phải không?”

Mẹ nhìn bố bằng ánh mắt nghi ngại. “Không hẳn là nghèo,” mẹ nói. “Chỉ là hoàn cảnh của nhà mình thay đổi và chúng ta phải cắt giảm chi tiêu.”

Chuyển tới nhà dì Karen. Mất đi ngôi nhà yêu quý. Như vậy là nghèo mà, tôi nghĩ rồi quay ra nhìn bố tỏ ý dò hỏi, nhưng bố chỉ nhìn xuống sàn nhà như thể ước mình có thể biến đi đâu đó chứ không phải đang nói chuyện với mẹ và tôi ở nơi này.

Đầu tôi quay mòng mòng khi nhận ra hệ lụy của sự việc này. Chuyển nhà có nghĩa là tôi sẽ phải rời xa bạn bè, Allegra và cái phòng ngủ có cửa sổ nhìn ra sông của tôi. Tôi sẽ phải rời bỏ cuộc sống này. Và *Alex Taylor*. Ngay sau khi anh mới vừa bắt đầu chú ý

tới tôi. Điều này thật quá tàn nhẫn. Đúng là bi kịch.

Và ở với dì Karen ư? Nhà dì có tới sáu người, thực ra là tám nếu tính cả chó và mèo. Dì Karen, chú Mike, Tasmin, Jake, Joe và Simon. Gia đình tôi chưa bao giờ ở lại qua đêm với gia đình dì trong vài lần ít ỏi chúng tôi ghé thăm Bath vì nhà dì không có phòng trống và cũng nhiều năm rồi nhà tôi không quay lại đó, có lẽ là từ khi tôi lên chín hay mười tuổi. Không phải là mẹ không thân thiết với dì, trái lại, họ gọi điện liên tục cho nhau nhưng trong những dịp Giáng sinh hay sinh nhật, chúng tôi luôn tụ tập tại nhà của ông bà ở Surrey. Làm sao chúng tôi có thể ở cùng với dì Karen và chú Mike được chứ? Theo những gì tôi nhớ thì họ đã chuyển tới một ngôi nhà mới sau lần cuối cùng gia đình tôi tới thăm và nghe nói là nó khá nhỏ. Đó là một ngôi nhà ống liền kề, có bốn phòng ngủ và chỉ có một phòng tắm. Nhà chúng tôi thì có bốn phòng tắm, bố mẹ và tôi mỗi người có một cái và một cái nữa dành cho khách.

“Nhưng nhà dì đâu có chỗ cho chúng ta. Đã có sáu người họ trong ngôi nhà bé tẹo đó rồi,” tôi phản nản.

“Đây chỉ là tạm thời thôi con, cho tới khi bố mẹ kiếm được việc và tìm được nơi ở riêng,” mẹ nói.

“Mẹ sẽ đi làm sao?” tôi hỏi.

Mẹ chưa bao giờ đi làm cả. Không phải là bà ngồi không. Bà luôn hoạt động - tập pilates vào thứ Hai, vẽ tranh màu nước vào thứ Ba, học nấu ăn vào thứ Tư, ăn trưa cùng các bạn vào thứ Năm rồi sau đó họp với ban tổ chức quỹ từ thiện mà mẹ tham gia, và thứ Sáu thì đi mua sắm, làm tóc, chăm sóc da với bạn. Mẹ luôn bận bịu nhưng chưa bao giờ làm việc kiếm tiền. Vì mẹ không cần thiết phải làm như vậy.

Mẹ gật đầu. “Mẹ sẽ kiếm một việc gì đó.” Khi mẹ nói vậy, tôi thấy bố nhăn nhó.

“Bố sẽ kiếm việc,” bố nói. “Bố sẽ nhanh chóng đưa gia đình mình ra khỏi mớ hỗn độn này.”

Mẹ quay sang nắm lấy tay bố và siết chặt. “Em biết anh sẽ làm được mà, Patrick.”

“Bố xin lỗi, Paige à,” bố nói với tôi, rồi gục đầu xuống hai bàn tay. Tôi không chắc là điều gì làm tôi sững sờ hơn, thấy bố hành động như vậy hay cái hiện thực là gia đình tôi sắp phải rời khỏi London, rời khỏi ngôi nhà chúng tôi đã gắn bó bấy lâu để đến sống trong một ngôi nhà hoàn toàn xa lạ nằm giữa một chốn khỉ ho cò gáy nào đó. Trong những lần gia đình tôi tới Bath, tôi đã không đi chơi đâu, chỉ loay quanh trong khu vực nhà dì Karen, và trông khu đó có vẻ rất buồn chán. London là trung tâm của vũ trụ, tất cả mọi người đều biết điều đó. Và London là trung tâm của vũ trụ *của tôi*.

Chuyện. Này. Không. Thế. Nào. Xảy. Ra. Được.

“Nhưng bố mẹ phải có tiền ở đâu đó chứ,” tôi cố chấp.

“Không còn nữa con ạ,” mẹ đáp.

“Bố mẹ không thể vay ngân hàng được sao?”

“Giả như có thể xử lý chuyện đó dễ dàng như thế,” bố nói.

Mẹ hít một hơi sâu rồi ngồi thẳng dậy. “Thôi nào. Chúng ta phải nhớ chúng ta là ai chứ. Chúng ta là gia đình nhà Lord. Chúng ta là những chiến binh. Chúng ta sẽ vượt qua tất cả. Cuộc sống là một chiếc tàu lượn siêu tốc, lên rồi lại xuống. Gia đình mình sẽ đi xuống một thời gian nhưng mọi thứ sẽ phục hồi và có khi còn chưa kịp chớp mắt thì con đã thấy chúng ta trở lại như cũ.”

Bố cũng ngồi thẳng dậy. “Tất nhiên rồi,” bố nói. “Mọi thứ sẽ phục hồi, nhưng từ giờ đến lúc đó, con phải là một cô gái dũng cảm, Paige à. Bố cần con phải thật mạnh mẽ và vững vàng trước những thay đổi sắp tới. Thay đổi chính là một phần của cuộc sống, con phải tiếp nhận và sống chung với nó hoặc nó sẽ hạ gục con.”

Tôi có cảm giác rằng không chỉ đang nói với tôi mà bố còn đang nói với chính bản thân mình. Nhưng chuyện này không thể nào thực sự xảy ra được. Sẽ có cái gì đó làm mọi thứ ổn trở lại. Gia đình tôi không thể nào mất tất cả. Những việc như thế này không thường xảy ra với những người như chúng tôi.

Mẹ đứng lên. “Con có muốn một tách trà nóng bây giờ không, Paige?” mẹ hỏi.

Mẹ làm như một tách trà nóng có thể làm mọi thứ ổn trở lại vậy, tôi nghĩ, nhưng tôi vẫn gật đầu. Tôi đang cực kỳ choáng váng trước những thông tin mà bố mẹ vừa mang lại.

Bố đứng dậy và rời khỏi phòng.

Và rồi trong lúc ngồi đó, cố gắng nuốt trôi những điều kinh khủng bố mẹ vừa nói, tôi như hóa đá. Vậy ra không phải là ly dị. Không. Việc này còn tệ hơn thế *rất rất* nhiều.

Chương 3

Tôi thức dậy vào ngày hôm sau trên chiếc giường rộng mênh mông của mình. Phòng tôi đã được sửa sang lại vào năm ngoái - tường sơn màu hoa oải hương nhạt, rèm cửa và ga giường làm từ vải nhung màu hoa cà. Bàn trang điểm và chiếc ghế thấp đặt bên cửa sổ, còn trên giá xếp đầy những quyển sách yêu thích của tôi, bên cạnh là bàn làm việc, được đặt ở bên kia của cửa sổ, đối diện với giường ngủ là tủ quần áo chạy dọc tường. Căn phòng trông thật tuyệt vời và chẳng thiếu thứ gì. Rèm cửa chưa được kéo hết, để cho ánh mặt trời rơi vào phòng, và trong một khoảnh khắc, mọi thứ có vẻ hoàn toàn bình thường, an toàn và ấm cúng. Một buổi sáng thứ Bảy mùa xuân đáng yêu và tôi có thể nằm ườn trên giường. Ngay khi tôi rúc mình dưới lớp chăn ấm áp, điện thoại bỗng rung lên một tiếng bíp, báo hiệu có tin nhắn mới.

Đó là tin của Allegra. *Cậu ổn chứ?*

Cuộc nói chuyện với bố mẹ ngày hôm qua liền dội lại. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi mọi thứ thật giống như một cơn ác mộng nhưng chẳng mấy chốc tôi đã bị kéo trở lại thực tế. Tôi đã gọi cho Allegra tối qua ngay khi lên phòng mình và giống như tôi, nó cũng không thể tin nổi. Tôi cũng thấy thật khó lòng thừa nhận toàn bộ sự thật với nó. Trong tôi là một mớ cảm xúc hỗn độn: bối rối trước tình cảnh gia đình tôi hiện giờ, buồn bã, tiếc nuối và xấu hổ. Và hết như những gì mẹ tôi làm tối qua, thay vì nói thẳng ra rằng gia đình tôi giờ đây rất nghèo thì tôi lại dùng những từ ngữ khéo léo hơn - hoàn cảnh của nhà tớ đã thay đổi và đây chỉ là giải

pháp tạm thời.

Tôi cảm thấy ngượng ngùng. Tôi luôn tâm sự với Allegra về mọi thứ và một phần trong tôi đã muốn gào lên than vãn với nó qua điện thoại. Điều. Này. Không. Thể. Nào. Xảy. Ra. Nhưng một phần khác trong tôi đã bị tê liệt và không thể bộc lộ cảm xúc thật của mình chừng nào tôi còn chưa sắp xếp được mọi thứ trong đầu. Không phải Allegra coi thường những kẻ không có tiền hay đại loại vậy, hoặc chí ít thì tôi không nghĩ nó là người như vậy, nhưng mặt khác, trước giờ tôi chưa bao giờ rơi vào tình cảnh thế này. Tôi đã có một cuộc sống sung túc, giống như tất cả các bạn trong trường tôi. Tôi nhanh chóng nhắn tin lại cho nó rằng tôi sẽ nói chuyện với nó sau, rồi đứng dậy, thay váy và đi xuống dưới nhà.

Mẹ đang ngồi trong bếp, trên bàn là tách cà phê, bà ngược nhìn lên khi tôi bước vào.

“Sao rồi con yêu?” mẹ hỏi, nét mặt hiện rõ vẻ lo lắng.

Tôi ngồi xuống phía đối diện. “Con vẫn chưa thể tiêu hóa được hết. Bố mẹ nói là thế giới của con... ý con là thế giới của chúng ta đã bị đảo lộn nhưng rồi chúng ta vẫn ở đây, mặt trời vẫn đang chiếu vào căn bếp đỉnh của đỉnh của nhà mình và mẹ con mình vẫn ngồi đây bên chiếc bàn này như thể chưa có gì xảy ra vậy. Con vẫn chưa thể làm quen được với điều đó.”

Mẹ gật đầu. “Mẹ biết. Điều này hẳn rất khó khăn với con. Bố mẹ đã sống với sự thật này một thời gian rồi, và mặc dù điều đó chẳng làm cho mọi việc dễ dàng hơn, nhưng bố mẹ cũng đã có thời gian làm quen với nó. Cả bố và mẹ đều cảm thấy rất buồn khi phải cho con ngừng học ở trường, buồn nhất là việc đó.”

“Tại sao nhà mình phải chuyển đi sớm như thế ạ?”

“Thực ra không phải là quá sớm. Tình trạng khó khăn này đã diễn ra hàng tháng nay rồi nhưng dạo gần đây mới lên đến đỉnh điểm. Bố con chưa muốn nói ra khi chưa tìm đủ mọi cách để đưa nhà mình ra khỏi mớ hỗn độn này, vì biết đâu điều kỳ diệu sẽ xảy ra, nhưng sự việc đã không tiến triển như ý và có vẻ mọi thứ đã đi vào ngõ cụt. Và con biết rồi đó, bố đã phải nói chuyện với thầy hiệu trưởng...”

“Về chuyện học phí?”

“Và về việc con sắp chuyển đi, thế nên con... con không phải đến trường nữa nếu con không muốn. Đằng nào con cũng sẽ nghỉ lễ Phục sinh vào tuần tới.”

“Không đến trường nữa? Tại sao không? Con muốn nói lời tạm biệt với tất cả các bạn. Ôi... nhưng con sẽ nói gì với bọn nó bây giờ?” tôi chợt nhớ lại cuộc nói chuyện với Allegra.

Mẹ nhìn tôi trùu mến. “Hẳn là con sẽ thấy gượng gạo,” mẹ nói.

“Nhưng con phải nói với thầy Collins là con không thể diễn Juliet được nữa. Thầy sẽ phải phân vai này cho một bạn khác.” *Có thể đó sẽ Mia Jeffrey*, tôi suy đoán và rồi hình ảnh nó đứng chung với Alex lướt qua đầu tôi. Thật *không* công bằng chút nào.

Mẹ thở dài. “Ôi Paige, con được nhận vai đó à.”

“Con đã nói với mẹ tối qua rồi mà.”

“Vậy sao?” Đôi mắt mẹ ngấn nước. “Mẹ đã không để tâm tới điều đó. Con phải tin rằng bố mẹ không muốn nói với con một chút nào. Mẹ cảm thấy bố mẹ đã làm con vô cùng thất vọng. Mẹ không thể diễn tả được mẹ cảm thấy có lỗi đến nhường nào, và nếu có điều gì đó mẹ có thể làm được, con biết là mẹ sẽ làm tất cả, phải không?” Mẹ chặn đứng dòng nước mắt đang chực trào ra,

đứng dậy đi tới gần bồn rửa rồi nhìn qua cửa sổ để tôi không thể nhìn thấy gương mặt mẹ.

Nhìn mẹ buồn bã như vậy, tôi nhận ra rằng mình không thể chỉ nghĩ cho bản thân. “Rồi đến một lúc nào đó nhà mình có thể quay lại đây mà,” tôi nói. “Khi mà bố giải quyết được tất cả mọi chuyện.”

“Sẽ rất khó,” mẹ nói mà không quay mặt lại. “Nhưng không bao giờ nói không bao giờ, phải không con?”

Những tuần tiếp theo của tôi trôi qua trong nhạt nhòa, sắp xếp, đóng gói và gắng chấp nhận sự thật là cả nhà đang phải chuyển đi. Mẹ nói thêm về ngôi trường mà tôi sẽ theo học ở Bath sau kỳ nghỉ lễ Phục sinh, mặc dù tôi vẫn chưa muốn nghe hay tin vào điều đó. Tôi ngạc nhiên khi thấy bố mẹ giải quyết mọi thứ rất nhanh chóng, nhưng có vẻ như họ đã âm thầm sắp xếp trong vài tháng nay mà tôi không hề hay biết.

Allegra qua chỗ tôi hằng ngày trước khi gia đình tôi chuyển đi, hoặc không thì là tôi tới chỗ nó. Nó đã mau chóng nắm bắt được những gì đang thực sự diễn ra. Bọn tôi nói đi nói lại về chủ đề này và nó chẳng hề bận tâm đến thực tế rằng gia đình tôi không còn giàu sang nữa. “Chuyện này xảy ra với ối người mà,” nó an ủi. “Tớ cá là bố cậu sẽ sớm lấy lại tinh thần lạc quan.” Tôi thì không hoàn toàn chắc chắn về chuyện đó. Bố đi lại trong nhà như một con rô bốt và trông còn tê liệt hơn cả tôi. Allegra hỏi mẹ nó là liệu tôi có thể chuyển đến sống với gia đình nó được không nhưng mẹ tôi chắc chắn sẽ không đồng ý. Trông nó rất buồn khi tôi tỏ ý rằng tôi không thể mở lời xin mẹ. Mặc dù vậy Allegra và tôi đã hứa sẽ mãi là bạn, sẽ Skype và nhắn tin hằng ngày như chúng tôi vẫn thường làm.

Tôi trở lại trường, nhưng chỉ trong vài ngày để lấy lại đồ của mình và nói chuyện với một số thầy cô về những dự án mà tôi không thể hoàn thành. Các thầy cô đều rất tận tình, việc này làm cho tôi càng cảm thấy tệ hơn và chỉ muốn rời đi ngay lập tức. Tôi biết rằng mình không còn lựa chọn nào cả và dường như cũng chẳng có lý do gì để kéo dài thêm sự khổ sở này nữa, chẳng đời này của tôi đã kết thúc rồi. Vả lại, tôi rất sợ phải chạm mặt Alex và nghĩ tới những điều đáng lẽ sẽ diễn ra nhưng lại không bao giờ có thể thành hiện thực được nữa. Thế nhưng, vào ngày cuối cùng ở trường tôi đã tình cờ gặp Alex khi anh rời khỏi căng tin còn Allegra và tôi thì đang đi dọc hành lang.

“Chào Paige,” anh nói khi thấy tôi.

Tôi chột đồ mặt và cảm thấy có chút hãnh diện khi anh nhớ tên mình. “Vâng! À không, ý em là chào anh,” tôi chật vật đáp lại.

“Anh nghe nói em sắp chuyển đi à?”

Tôi gật đầu và chỉ ước rằng mình có thể nghĩ ra điều gì đó hay ho hơn để nói, nhưng tâm trí tôi trở nên trống rỗng khi nhìn vào đôi mắt xanh xám tuyệt đẹp của anh.

“Vậy là chúng ta sẽ không diễn cặp với nhau nữa sao?”

Tôi lắc đầu. “Không ạ.”

Anh nhún vai. “Thật không đúng lúc nhỉ?”

Tôi gật đầu. Từ ngữ của tôi cứ như bay đi đâu hết.

Và như mọi khi, Allegra lại là người giải cứu cho tôi. “Cậu ấy sẽ chuyển tới Bath,” nó nói.

Đôi mắt Alex không rời tôi. “Bath sao?”

Allegra tách ra khỏi tôi. “Tớ sẽ gặp lại cậu sau,” nó nói. “Tớ...

ờ... phải đi đằng này.”

Đi quá chỗ Alex, nó quay lại, cười toe toét và giơ ngón cái lên ra ám hiệu chúc mừng. Alex vẫn tiếp tục nhìn vào mắt tôi.

“Vâng. Bath. Ở hạt Somerset,” tôi chật vật đáp lại. “Gia đình em sẽ đi sau lễ Phục sinh.”

“Anh biết Bath. Thậm chí còn biết rõ là đằng khác. Vì gia đình anh từng sống ở đó trước khi chuyển đến đây và anh cũng hay về lại đó để thăm họ hàng và bạn bè nữa. Em sẽ thích nơi đó cho mà xem. Ồ, sớm quá nhỉ... Vậy chúc em may mắn nhé, Paige.”

“Vâng. Cảm ơn anh.” Tôi thấy anh thật tốt khi nói tôi sẽ thích Bath mặc dù tôi biết rằng chuyện đó chẳng thể nào xảy ra.

Trông Alex có vẻ lưỡng lự không muốn rời khỏi chỗ tôi và khi anh tiếp tục nhìn vào mắt tôi, tôi cảm thấy một nỗi khát khao nhói lên. Quả thật anh có một đôi mắt tuyệt đẹp. Anh mỉm cười với tôi. “Nỗi buồn của lúc chia ly ngọt ngào đến nỗi...” anh nói, trích dẫn lại lời của Juliet trong vở kịch rồi nhìn tôi như thể muốn tôi nói nốt câu thoại. Tôi thuộc nhưng lại không bật ra được từ nào.

“Em có thể cứ nói ‘chào chàng’ cho tới sáng.” Anh đọc nốt câu thoại hộ tôi. Chúng tôi cùng mỉm cười, cảm giác như anh và tôi đang ở một ốc đảo hoàn toàn biệt lập và cách xa phần còn lại của thế giới, trường học và hàng đoàn học sinh đang chạy qua chúng tôi ở hành lang. Anh tiếp tục trích dẫn, lần này lời là của Romeo. “Tạm biệt, tạm biệt em! Hãy trao cho anh một nụ hôn và anh sẽ trèo xuống.”

Tôi chợt nhớ ra những lời thoại của mình và cảm thấy năng lượng trào dâng.

“Anh đi rồi đấy ư? Tình yêu của em, ông hoàng của em, phu quân của em, bạn của em!

Một giờ có bao nhiêu ngày thì em phải có tin anh chừng ấy lần,

Vì mỗi phút đã có bao ngày trong đó:

Anh ơi, cứ tính như thế thì khi gặp lại Romeo của em

Em sẽ chẳng còn xuân sắc nữa!”

Tôi đặt cảm xúc của mình vào từng câu và tôi có thể thấy anh cũng cảm nhận được điều đó.

“Vĩnh biệt. Hỡi em yêu quý

Anh sẽ không bỏ lỡ dịp nào để gửi tin đến cho em,”

Alex tiếp tục trích lời Romeo. Lời thoại của anh đầy diễn cảm và thực sự bộc lộ được tâm trạng của một cặp tình nhân mệnh yếu^[1]. Đôi mắt anh sáng bừng lên như thể anh vô cùng thích thú với cuộc nói chuyện này.

“Anh ơi, có bao giờ chúng ta lại được gặp nhau nữa không?”

Tôi hỏi anh. Alex đặt tay lên vai tôi.

“Nhất định là sẽ có. Một ngày kia chúng ta sẽ ngồi bên nhau

Bâng khuâng ôn lại những nỗi ngậm ngùi hôm nay.”

“Trời ơi, sao em linh cảm có chuyện chẳng lành!”

Tôi nói và buông một tiếng thở dài. Tôi đã hoàn toàn nhập vai và cảm thấy thật tự nhiên khi nói chuyện với anh bằng những từ ngữ của một người khác.

“Em nhìn anh đứng dưới ấy,

Như cây ma nằm dưới mồ:

Mắt em hoa lên hay sao mà thấy anh nhợt nhạt quá.”

“Em ơi, mắt anh nhìn cũng thấy em nhợt nhạt làm sao,” Alex nói theo. “Sầu thương đã uống hết máu chúng ta. Thôi, vĩnh biệt, vĩnh biệt!”

Anh bước tới và chạm tay vào cằm tôi, một hành động thật dịu dàng nhưng lại làm trái tim tôi loạn nhịp. Rồi bỗng nhiên anh toét miệng cười. “Thật đáng tiếc, Paige nhỉ,” anh nói. “Bọn mình mà thành một cặp thì ăn ý phải biết.”

Tôi gật đầu, mặt ửng đỏ. *Bọn mình* mà thành một cặp thì ăn ý phải biết? Ý anh khi nói “một cặp” là sao? Alex với Paige hay là khi bọn tôi diễn Romeo và Juliet? *Mình đoán là giờ mình chẳng có cơ hội để biết câu trả lời nữa*, tôi trộm nghĩ khi anh nhìn theo hướng khác.

“Hãy tự chăm sóc mình nhé,” anh nói, rồi quay đi và chỉ trong thoáng chốc đã biến mất.

Tôi đứng sững sờ ở đó, rồi một tích tắc sau Allegra quay lại.

“Tớ... tớ vừa có một khoảnh khắc cùng với Alex. Một *khoảnh khắc* đầy cảm xúc.”

“Tớ biết,” Allegra nói rồi cười khì. “Tớ đã tận mắt trông thấy.”

Vào ngày cuối cùng, tôi có cảm giác như đang lơ lửng trên không trung. Mặc cho thực tế rằng tất cả những đồ dùng thân thuộc của tôi đều đã bay biến vào trong những chiếc hộp hay vali, một phần trong tôi vẫn hy vọng điều gì đó sẽ xuất hiện và thay đổi tất cả, một bà tiên đỡ đầu sẽ tới và giải thoát cho tôi. Nếu như

Alex có thể nói chuyện với tôi và nhìn vào mắt tôi, thì có nghĩa là những điều kỳ diệu vẫn tồn tại; nhưng không, những người chuyển đồ đã tới. Tám con người trong những bộ đồ lao động màu vàng đã khuôn ra khỏi cửa những mảnh ghép cuối cùng từ cái thế giới an toàn và kiên cố của tôi. Thậm chí, chăn, sofa và mọi đồ đạc được đưa vào trong xe tải rồi chở tới một nhà kho trên đường cao tốc. Mẹ, bố và tôi sẽ đi bằng ô tô và mang theo ít tư trang nhất có thể.

Allegra tới để nói lời tạm biệt. “Tớ sẽ trở lại gặp cậu sớm thôi,” tôi nói khi hai chúng tôi đứng ở hàng hiên trước nhà.

“Và tớ sẽ xuống dưới Bath ngay khi có thể,” nó quả quyết. “Tớ hứa đấy.”

Tôi cố gắng cười nhưng rồi lại không thể ngăn được dòng nước mắt. “Gặp lại sau nhé.”

“Gặp lại sau nhé,” Allegra nói. Nó cũng rung rung nước mắt.

Chúng tôi ôm tạm biệt nhau, đã đến lúc nó phải về. Khi nhìn nó ra về, tôi thấy lòng mình như bị hàng nghìn con dao đâm vào. Allegra đã luôn là người bạn thân nhất của tôi kể từ những ngày đầu năm lớp 7. Ngoại trừ những lúc đi nghỉ ở nước ngoài với gia đình, trong suốt gần bốn năm trời ngày nào bọn tôi cũng gặp nhau. Nó là một phần của tôi và tôi không thể hình dung được cuộc sống thiếu nó thì sẽ thế nào.

Khi những người chuyển đồ đóng cửa thùng xe tải rồi lên đường, mẹ và tôi lướt qua những căn phòng trống để kiểm tra xem còn thứ gì sót lại không. Cảm giác thật lạ lùng, trống rỗng, và tiếng bước chân của chúng tôi vang lên rõ mồn một vì chẳng còn đồ đạc nào trong phòng để hút âm nữa. Tôi cố gắng tỏ ra vui vẻ, vì thời gian vừa qua đã thực sự cho tôi thấy việc chuyển nhà

khó khăn như thế nào với bố mẹ và cả tôi, vậy nên việc tôi than khóc bây giờ cũng sẽ chẳng giúp ích được gì hơn. Mẹ vẫn đang khoác lên bộ mặt vui vẻ nhưng khi hoàn tất việc kiểm tra các phòng, và cánh cửa chính đã được khóa lại, bà trông như sắp khóc. Bố đi lấy ô tô còn mẹ con tôi thì đứng lại một lúc ở mảnh vườn trước nhà. Mẹ nhìn lên những ô cửa sổ trống trơn trên tầng và rồi nước mắt bà tuôn rơi.

“Mẹ không thể tin là mình sẽ không bao giờ bước vào ngôi nhà này nữa, ngôi nhà của chúng ta,” mẹ nói. “Hay ngắm nhìn mảnh vườn này, những bông hoa hồng này vào lúc chúng nở rộ.”

Tôi quàng tay quanh người mẹ và bà ôm lấy tôi thật chặt.

“Tình trạng này chỉ kéo dài cho tới khi gia đình mình tìm được chỗ ở riêng thôi mà mẹ,” tôi an ủi. “Gia đình mình sẽ sớm lấy lại được chỗ đứng thôi.”

Cái nhìn của mẹ lúc này khiến con tim tôi tan nát. Nụ cười của mẹ như nói với tôi, “Con vẫn chưa hiểu ra vấn đề sao?” Nhưng tôi hiểu tất cả.

Bố lái xe vòng ra chỗ chúng tôi. Mẹ con tôi bước lên xe. Đây là chiếc Volkswagen Polo. Chiếc Porsche và Mercedes đã bị bán đi từ mấy tuần trước. Khi ấy, tôi đã nhận ra chúng không còn đỗ trên lối vào nhà như mọi khi nữa nhưng tôi cứ nghĩ là bố mẹ đang cho xe đi kiểm tra chứ tuyệt đối không thể nghĩ đến chuyện chúng đã ra đi mãi mãi. Đây là trước khi tôi biết được toàn bộ sự thật.

Bố không ngoảnh lại nhìn ngôi nhà nhưng khi chiếc xe chuyển bánh, cả mẹ và tôi đều quay đầu lại để nhìn nó như găng bầu vú lấy những gì chúng tôi đã có ở nơi đó. Tôi thấy trái tim mình tan nát. Xe chúng tôi rẽ ở khúc ngoặt và rồi ngôi nhà biến mất.

Mẹ chăm chú nhìn dòng xe cộ qua lại qua lớp cửa kính. “Và rồi

cuộc sống vẫn tiếp tục trôi,” mẹ nói khi gia đình tôi chạy xe qua Richmond, thẳng tiến tới Kew để ra đường cao tốc M4 đi đến Bath.

Một chương mới cho cả gia đình, tôi trầm nghĩ trong khi cố gắng gạt bỏ gương mặt của Alex Taylor ra khỏi tầm trí. Mọi thứ rồi sẽ đi về đâu?

Chương 4

Anh chàng Bí Ẩn

“Đâu có ai yêu mà không phải yêu từ cái nhìn đầu tiên?”

Shakespeare: *As You Like It* - Hồi 3, Cảnh 5.

Một cô gái. Một cô gái trong công viên. Em đang dắt chó đi dạo - mặc dù nhìn cái cách mà con chó đang kéo sợi dây thì thực ra là nó đang dắt em mới đúng. Mái tóc màu hạt dẻ của em lấp lánh dưới nắng vàng rực rỡ. Em mặc quần bò và áo khoác đỏ. Em chưa bao giờ để ý tới tôi dù tôi đã thấy em vài lần. Có gì đó rất cuốn hút nơi em. Cách em di chuyển. Sự nhẹ nhàng. Sự duyên dáng. Gương mặt bừng sáng của em. Thỉnh thoảng em nói chuyện với ai đó qua điện thoại, thỉnh thoảng em lại nói chuyện với con chó của mình. Tôi ước rằng em có thể nói chuyện với tôi.

Có vẻ ở bên em sẽ rất thú vị vì hẳn là em có rất nhiều điều để kể. Ngắm nhìn em làm tôi cảm thấy cô đơn mặc dù tôi không phải tí người như vậy. Tôi quen rất nhiều người. Tôi muốn tiếp cận em nhưng không biết phải làm thế nào, mặc dù vốn dĩ tôi có thể đứng ra phát ngôn thay cho cả nước Anh. Em làm tôi thấy mình ngớ ngẩn và bối rối. Tôi không thể nào làm được. Tôi cảm thấy mình sẽ nói linh ta linh tinh, mặt đỏ bừng và nom như một tên ngốc mất.

Người con gái xa xôi của tôi. Phải chăng em mãi mãi ở ngoài tầm với của tôi?

Chương 5

Tôi chỉ giữ được bộ mặt can đảm của mình trong khoảng năm phút sau khi gia đình tôi bước vào nhà dì Karen. Không phải là dì Karen không thân thiện - ngược lại là đằng khác, dì đã ra đón, ôm lấy từng người trong chúng tôi và dẫn gia đình tôi vào trong nhà. Dì trẻ hơn mẹ bốn tuổi và hai người trông như mặt trăng với mặt trời vậy. Mẹ thì chần chừ và thon gọn trong những bộ cánh cổ điển, thường là màu xanh hải quân hoặc màu kem, trong khi thân hình nảy nở của dì Karen lại được phô bày trong những chiếc quần jean sờn rách, những chiếc áo sặc sỡ và giày thể thao. Mái tóc hung đỏ dài đến ngang vai của dì được để mặc cho rối tung lên, trong khi mẹ đã rất mất công để đưa mái tóc vàng cắt ngắn kiểu bob của mình vào nếp. Chú Mike cũng mặc xuềnh xoàng không kém, chỉ khoác lên người mỗi quần jean và áo len đỏ.

Bốn người em họ của tôi, Tasmin, Jake, Joe và Simon, thì đang chen chúc nhau trên ghế sofa và xem ti vi. Chú Mike đi lấy trà và bánh quy cho gia đình tôi. Tôi mỉm cười với Tasmin và nó đáp lại bằng một cái gật đầu nhẹ thay cho lời chào hỏi, một cử chỉ không mấy thân thiện nếu như tính tới việc tôi đã quen nó rất lâu rồi và chúng tôi lúc nào cũng rất thoải mái với nhau. Tôi đã không gặp lại nó từ hồi đám cưới của một người họ hàng vài năm trước. Hồi đó trông nó rất niềm nở và mau chuyện, chúng tôi đã chơi rất vui vẻ với đám bạn cùng tuổi với mình. Còn giờ thì nó trông nảy nở và cau có hơn, và dù nó bằng tuổi tôi nhưng nom như đã hai mươi vậy.

Khi tôi quan sát làn da bôi kem nâu, hai hàng mi giả và đôi mắt trang điểm đậm của nó cùng mái tóc dài nhuộm vàng trông có vẻ như là tóc nối, trong đầu tôi hiện lên chương trình ti vi *Âu yếm, Kết hôn hay Né tránh*. Những cô gái tham gia chương trình đó, vốn vẫn thường trét cả tấn phấn lên mặt, sẽ được phù phép để trông tự nhiên hơn, bớt giống gái quán bar hơn. *Thực ra Tasmin mà trang điểm theo kiểu tự nhiên thì sẽ xinh hơn nhiều*, tôi trộm nghĩ khi Tasmin ném cho tôi một cái nhìn cũng không kém phần nghi ngại. Nó mặc quần tất, bên ngoài là quần soóc bò, kết hợp với áo bó màu đỏ và đi giày thể thao. Tôi đoán đối với nó tôi trông chẳng mấy bắt mắt trong chiếc sơ mi trắng và quần jean, mái tóc được buộc gọn lại phía sau và hầu như không trang điểm, chỉ quẹt nhẹ mascara và son bóng. Mẹ là người đã tuôn vào đầu tôi cái suy nghĩ rằng trang điểm càng đơn giản thì càng hiệu quả.

“Tắt ti vi đi nào,” dì Karen nói với Jake, đứa con trai lớn nhất trong cả bọn. Nó miễn cưỡng làm theo rồi lại buông người xuống sofa. Rõ ràng bọn trẻ được dặn phải ngồi ở đây để chào hỏi gia đình tôi. Chú Mike đang rót trà, bố thì trông khổ não chẳng kém gì tôi. Bố con tôi đang ngồi trên chiếc sofa còn lại trong phòng và nỗ lực một cách yếu ớt để duy trì cuộc trò chuyện, còn mẹ trông rất vui vẻ khi được gặp lại em gái. Tôi để ý thấy chú Mike đi tất cộc cạch, một chiếc màu xanh và một chiếc màu xám. Căn phòng trông rất có không khí ấm cúng của gia đình, đâu đâu cũng thấy máy chơi game, đĩa DVD, sách, tạp chí và sách giáo khoa.

Sau mười lăm phút cập nhật tình hình của nhau, chú Mike nhất quyết rủ bố xuống quán rượu dưới phố.

“Có vẻ anh cần một ly rượu mạnh, anh bạn ạ,” chú nói và kéo bố đi, để lại mẹ con tôi cho đám em họ, trà và bánh quy đã được sắp đầy thêm. Bọn con trai trông cũng khá dễ thương - Jake với

mái tóc lượn sóng thừa hưởng từ mẹ năm nay mười hai tuổi và tôi chắc chắn sau này thằng bé sẽ là một anh chàng sát gái; Joe mới mười tuổi và trông nhút nhát hơn những đứa còn lại; còn Simon, cậu út mới lên bảy thì tràn đầy năng lượng và rất hào hứng khi biết gia đình tôi sẽ ở lại đây một thời gian.

“Có phải gia đình chị sẽ ở đây mãi mãi không?” thằng bé hỏi. “Mẹ em nói là gia đình chị hiện đang vô gia cư. Có phải mọi người đã phải ngủ luân trên đường phố London không? Em có một cái lều đấy, chị có thể mượn nó nếu chị thích.”

“Suyt, Simon,” dì Karen lên tiếng. “Gia đình chị không vô gia cư. Gia đình chị có chúng ta rồi.”

Mẹ nhìn xuống sàn khi hai mẹ con dì nhắc đến chuyện này còn tôi đang gắng tìm hiểu xem Tasmin cảm thấy thế nào. Thật khó phán đoán vì gương mặt nó chẳng hề có biểu cảm gì khác ngoài sự chán nản. Trong lúc mẹ và dì Karen buôn chuyện gia đình thì đám con trai bắt đầu buồn tay buồn chân và chẳng mấy chốc đã lôi nhau lên tầng. Tasmin vẫn nhìn chăm chăm vào mẹ nó trong khi dì không để tâm. Tôi có cảm giác rằng nó đã được dặn phải ở lại đây và tỏ ra hòa đồng, mặc dù nó chẳng thể hiện cố gắng nào để nói chuyện với tôi còn tôi thì cũng không có tâm trạng để buôn chuyện. Tôi vẫn còn quá sốc trước sự thay đổi chóng mặt của cuộc đời mình. Những tuần qua ở London, mặc dù đồ đạc trong nhà đang được đóng gói lại, tôi vẫn cảm thấy có gì đó không thật chút nào. Bây giờ thì gia đình tôi đã chuyển nhà xong xuôi và đang ngồi đây, trong nhà của dì Karen, tất cả va li được đặt ở sảnh, chẳng còn cách nào chối bỏ sự thật nữa và tôi quá buồn khi mất đi cuộc sống duy nhất mình từng biết.

Cuối cùng thì dì Karen cũng nhận ra sự im lặng đầy ngượng nghịu giữa hai đứa bọn tôi. “Tasmin, con đưa chị Paige đi xem

chỗ ngủ của chị đi,” dì ra lệnh.

“Ồmm,” Tasmin nói. Hay từ nào đó đại loại vậy. Nó đứng lên và hát hàm ra hiệu cho tôi theo nó lên gác.

“Chị mang túi xách lên cùng nhé?” tôi hỏi.

“Em sẽ không xách cho chị đâu,” Tasmin nói. “Em không phải cu li.”

“Tasmin,” dì Karen kêu lên. “Không được hỗn.”

Tasmin nhìn mẹ nó vẻ hối lỗi rồi quay về phía tôi. “À, thực ra không có chỗ cho chị để đồ đâu nhưng chắc là chị vẫn có thể mang nó lên.”

“Tasmin, mẹ đã bảo con phải dọn lại tủ quần áo và mấy cái ngăn kéo rồi cơ mà,” dì Karen nói.

“Con đã cố làm rồi nhưng đồ *của con* thì sẽ để đâu?” Tasmin hỏi lại. “Nhà mình chả còn chỗ nữa rồi.”

Dì Karen lườm nó nhưng nó chỉ nhún vai rồi leo lên cầu thang, thoát khỏi phòng khách. Tôi lấy va li của mình từ chỗ cái sảnh hẹp rồi đi theo nó. Tôi đã hiểu rõ thông điệp. Giống như tôi, nó cũng chẳng vui vẻ gì với sự sắp xếp mới này.

Lên tới lầu một, nó đẩy cánh cửa phòng ngủ ra. Trên đó có một dòng chữ màu đen. CHỐN RIÊNG TƯ. VÀO LÀ CHẾT. Bên dưới là hình đầu lâu xương chéo. Tôi theo nó vào trong. Đó là một căn phòng kín nhỏ, sơn hồng, có một kệ tủ, tủ quần áo và một chiếc gương lớn, xung quanh là những tấm hình được cắt từ tạp chí thời trang và dính lên tường bằng Blu-Tack. Căn phòng tỏa ra mùi hương ngọt ngào và nữ tính, pha trộn giữa mùi dâu tây và keo xịt tóc. Quần áo ở khắp mọi nơi, trên móc treo sau cánh cửa, chất đống ở cuối giường, vương vãi trên chiếc ghế đẩu sau cửa.

Tôi thấy một chiếc giường xếp được dựng sẵn cho mình nằm ở bên phải căn phòng, đối diện với giường Tasmin.

“Không đâu bằng phòng mình,” Tasmin nói. “Đây là chỗ ở năm sao của chị đấy.”

“Nghe này. Chị thật sự rất xin lỗi vì chuyện này,” tôi phân trần. “Chỉ một thời gian thôi. Gia đình chị sẽ rời đi ngay khi bố chị giải quyết được vấn đề.”

Tasmin nhướn mày lên. “Ồ, được rồi,” nó nói. “Chuyện đó để sau đã. Nhưng trong thời gian chị ở đây thì có một vài quy tắc cơ bản thế này.” Nó chỉ vào giường của nó rồi của tôi. “Chỗ này của em, chỗ kia của chị. Có một vài cái mắc áo trong tủ còn trống nhưng em khuyên chị là nên để đồ ở trong va li ấy. Và em không muốn chị mượn đồ của em đâu. Ok?”

Đừng có mà *mơ*, tôi nghĩ rồi gật đầu, quăng túi của mình lên giường.

Tasmin không nán lại trong phòng. Nó thay giày thể thao ra và năm phút sau tôi nghe thấy tiếng đập cửa ở dưới tầng. Tôi nhìn qua cửa sổ và thấy nó xiêu xiêu vẹo vẹo đi qua cổng rồi xuống dưới đường. Đôi giày cao gót quá chặt khiến nó không thể thoải mái đi lại. Tôi định gọi cho Allegra, nhưng để nói gì bây giờ? “Tớ đã rơi xuống tầng 19 của địa ngục rồi, hãy đưa tớ ra khỏi đây.” Tôi không muốn nó thương hại mình. Vậy nên tôi quyết định sẽ chờ cho tới khi mọi việc ổn thỏa, nếu như có ngày đó xảy ra.

Trong lúc mọi người đều ở dưới tầng, tôi quyết định đi tham quan những tầng phía trên. Mặc dù hồi trước gia đình tôi đã tới thăm dì Karen một vài lần, nhưng gia đình dì chỉ mới chuyển tới đây vào năm ngoái nên tôi không quen với cách bài trí trong căn nhà này.

Có bốn phòng ngủ. Phòng dì Karen và chú Mike có một chiếc giường đôi nhưng giống như phòng Tasmin, đồ đạc vương vãi ở khắp nơi. Một cái đàn keyboard, đàn guitar và loa được đặt ở góc phòng. Những nhạc cụ này chắc hẳn là của chú Mike. Chú là thầy dạy nhạc và thời trẻ đã từng tham gia một ban nhạc.

Phòng ngủ thứ ba, cũng bé tí chẳng khác gì hai phòng kia, là căn phòng gọn gàng nhất, và có thể dễ nhận thấy rằng trước đây nó được dùng làm phòng học. Trông thấy bộ chăn đệm được trải dưới sàn, tôi đoán căn phòng này được dành cho bố mẹ tôi. Phòng nhỏ tới nỗi hai bên giường không thể để được thêm một chiếc tủ nào, vậy nên có trời mới biết bố mẹ sẽ để đồ đạc vào đâu. Tôi ứa nước mắt khi nghĩ tới việc bố mẹ phải chen chúc nhau trên chiếc đệm gấp này. Nơi đây thật khác biệt với căn phòng xinh đẹp của bố mẹ ở nhà chúng tôi trước đây, riêng phòng tắm bằng đá cẩm thạch trong phòng ngủ đó đã rộng gấp ba lần căn phòng tạm bợ này. Nhưng ngôi nhà ở Richmond đâu còn là “nhà chúng tôi” nữa, phải không?

Tôi cố ngăn dòng nước mắt đang chực tuôn rơi. *Mình sẽ không buồn vì chuyện này*, tôi tự nhủ khi nhìn vào phòng tắm. Nó rất giản tiện, màu trắng, lát sàn gỗ, có một bồn tắm với vòi hoa sen và rèm buồng tắm. Bồn cầu được đặt ở phòng kế bên. Cảm ơn trời đất, tôi nghĩ. Với từng ấy người sống ở đây thì thật khủng khiếp nếu bồn cầu được đặt luôn ở phòng tắm. Leo lên một lượt cầu thang nhỏ hẹp là tới căn phòng ngủ thứ tư, cũng là căn phòng rộng nhất, với chiếc giường tầng ở một đầu và một chiếc giường đơn khác ở đầu bên kia, ngay dưới gác mái. Cũng giống như phòng khách, sách vở, đồ chơi, máy chơi game, và quần áo vương vãi ở khắp mọi nơi. Còn có cả mùi tất thối nữa. *Đây hẳn là phòng bọn con trai rồi*, tôi nghĩ và đóng cửa phòng lại.

Xuống dưới tầng, tôi vừa tức giận vì hoàn cảnh hiện tại vừa thấy buồn bã. Tôi không biết phải làm thế nào với những cảm giác này, chúng dường như đã siết chặt lấy tôi, làm cho tôi tê dại. Tôi không thể nào giận bố mẹ được. Tôi có thể thấy việc chuyển nhà này đã tác động đến bố mẹ như thế nào. Ở trường, tôi được học rằng nếu cứ mãi khổ sở vì mọi thứ không theo ý muốn của mình thì chỉ càng mất thời gian mà thôi. Nếu gặp khó khăn, hoặc là bạn sẽ bị nhấn chìm hoặc bạn phải tự bơi. Đúng như vậy. Tôi có thể khốn khổ đến cùng cực nhưng việc đó cũng sẽ chẳng thay đổi được điều gì. Tôi không có lựa chọn nào khác, tôi phải bơi, phải cố vượt qua nghịch cảnh, và đó chính xác là điều tôi sẽ làm, kể cả phải chịu đựng Tasmin và phải gặp vô khối điều xui xẻo đi chăng nữa.

Tôi trở lại tầng trệt, thấy dì Karen đang nắm tay mẹ nhìn mẹ đầy lo lắng. Trên chiếc bàn trà trước mặt họ là hai ly rượu. Nhìn cái cách họ ngồi sát bên nhau trên sofa, tôi có thể biết rằng hai người họ đang trút bầu tâm sự. *Không nên xen vào lúc này*, tôi nghĩ rồi rón rén đi vào bếp. Căn bếp không tệ như tôi nghĩ, đó là một căn phòng lớn đầy ánh sáng, bàn ăn nằm ở bên phải, ngay cạnh cánh cửa kính mở ra một hàng hiên và khoảng sân vườn nhỏ không có rào chắn. Tôi thấy Simon và Joe đang đá bóng trong khi con chó nhỏ cố gắng tham gia và sủa nhặng dưới chân chúng nó. Con mèo nhảy ra từ gầm bàn và meo meo trong bộ dạng cầu khẩn. Tôi tìm xung quanh xem có thức ăn cho mèo không thì thấy một hộp thức ăn khô và lấy ra một ít. *Trời đất, sẽ chẳng thể nào tránh được người và vật nơi đây*, tôi nghĩ trong khi không biết phải làm gì tiếp theo. Tôi đã uống đủ lượng trà cho cả đời nên quyết định lại leo lên gác và dỡ hết đồ trong phạm vi có thể.

Khi trở lại phòng, tôi bước đến nhìn qua cửa sổ. Tôi đã ngủ

quên mất nửa tiếng cuối cùng trong chuyến đi tới đây nên không thực sự biết được mình đang ở đâu và Bath trông như thế nào. Thời tiết đã thay đổi so với lúc gia đình tôi tới, sầm sì và ẩm đậm hơn. Tôi nhận thấy có một chuyển động đột ngột ở phía dưới, bên tay phải của tôi. Ai đó ở nhà kế bên đang chuẩn bị ra ngoài. Tôi lùi lại một chút để không bị phát hiện. Đó là một anh chàng tầm mười bảy mười tám với dáng người mảnh khảnh, cao ráo và mái tóc nâu bù xù, đang dẫn một cô gái tóc vàng ra khỏi nhà.

Họ dừng lại ở cổng, và sau khi nói điều gì đó, cô gái quàng tay quanh người chàng trai rồi họ hôn tạm biệt. Dường như cô gái không muốn rời đi và, một thoáng sau, anh ta lùi lại, nhìn xuống đồng hồ, khéo léo đẩy cô gái đi. Cô gái chu môi như thể chẳng muốn rời người yêu, vậy nên anh ta lại hôn nhẹ lên má cô gái rồi nói một câu gì đó. Tôi không nghe thấy gì nhưng nhìn cử chỉ thì có vẻ anh ta nói với cô gái rằng mình đang có việc phải làm và phải đi ngay. Cuối cùng thì cô gái cũng chịu đi về và anh ta nhanh chóng quay vào nhà. Tôi nhìn theo cô gái đi ra con đường chính rồi khuất bóng trong thoáng chốc. Tôi định quay đi thì lại thấy anh ta xuất hiện.

Anh ta theo lối cũ ra ngoài đường và kiểm tra xem cô gái đó đã đi chưa. Sau đó anh ta vẫy tay với một người đang tiến về phía mình. *Hừm, anh ta có khuôn mặt thật dễ thương*, tôi thầm nghĩ khi quan sát. Lúc đầu tôi tưởng cô gái đó quay lại nhưng khi nhìn kỹ hơn thì lại thấy là một cô gái khác. Cô gái này có mái tóc bạch kim dài. Gương mặt cô gái sáng bừng lên khi bước tới gần anh ta và anh ta đón chào cô với nụ cười rạng rỡ. Hai người ôm nhau và trao cho nhau những nụ hôn cuồng nhiệt.

Khi họ buông nhau ra, anh ta kéo tay cô gái vào nhà. Tôi thấy anh ta tia mắt ra đường một lần nữa, nên cũng tò mò rón người

ra trước để xem xem cô gái số một có quay lại không. Hành động của tôi hẳn đã thoáng lọt vào tầm mắt anh ta vì anh ta bỗng nhìn lên phía cửa sổ. Tôi nhanh chóng rút người lại và hy vọng anh ta chưa thấy mình. Vài giây sau, tôi nhòm lại thì không thấy bóng dáng của anh ta hay của cô gái đó nữa. *Hừm, thú vị nhỉ*, tôi nghĩ. *Anh ta có thể dễ thương đấy nhưng lại là một kẻ trắng hoa, bắt cả hai tay.*

Tôi quay lại nhìn cảnh quan phía trước. Ở London, từ nhà tôi có thể trông thấy những hàng cây và sông Thames uốn lượn qua thành phố, một khung cảnh tuyệt đẹp. Còn ở đây chỉ có những dải đất bằng phẳng và đối diện tôi là một dãy những ngôi nhà liền kề. Những gì tôi còn nhớ từ mấy lần ghé thăm Bath khi tôi còn bé là Bath có những ngọn đồi bao quanh thành phố. *Có thể chúng nằm ở chỗ khác*, tôi tự nhủ với mình như vậy. Ký ức rõ ràng nhất của tôi về nơi đây là khi tôi còn nhỏ, tôi đã chơi xích đu và cầu trượt trong công viên, nhưng đã quá lâu rồi, tôi không thể nhớ gì thêm ngoài việc hồi đó Tasmin là một cô bé thật dễ thương.

Một chiếc xe cứu thương chạy vụt qua, réo còi âm ỉ. Mẹ từng kể rằng nhà dì Karen gần bệnh viện nên hẳn đó chính là điểm đến của chiếc xe. Tôi rời khỏi cửa sổ, tới giường mình rồi ngả người nằm xuống. Tôi nhìn khắp phòng Tasmin. *Thế quái nào mà mình lại đến nơi này?* tôi tự hỏi khi quan sát những chiếc khăn quàng cổ vắt ở tay nắm tủ, đồ trang điểm, sơn móng tay và mấy chiếc máy ép tóc nằm la liệt trước gương trên nóc cái kệ tủ. *Rõ ràng đây là căn phòng của một người khác, một người mà mình không còn biết rõ như trước nữa. Mình không thuộc về nơi này. Chẳng có gì khó hiểu khi Tasmin dùng dùng bỏ ra ngoài.*

Tôi đứng dậy, dỡ một số đồ đạc ra và tìm chỗ để đặt chúng.

Dường như chẳng còn chỗ nào trống nữa nên tôi đành bỏ lại đồ vào va li và đẩy nó vào gầm giường.

Một lúc sau, mẹ đi lên và ngồi đối diện tôi trên chiếc giường của Tasmin. “Con ổn không?”

“Em ghét con,” tôi nói.

“Không, em không ghét con đâu. Chỉ vì em là một cô bé cứng đầu, từ ngày xưa em đã như vậy, và con hãy thử đặt mình vào vị trí của em, em vừa mới bị mất đi sự riêng tư của mình.”

Tôi đưa tay chỉ quanh căn phòng. “Ôi trời.”

“Mẹ biết con cũng phải chịu cảnh như em.” Mẹ nhìn quanh căn phòng rồi thở dài. “Mình sẽ không ở đây lâu đâu, mẹ hứa với con đấy. Ý mẹ là đây là một căn nhà tốt và mọi thứ...”

“Nhưng chẳng giống những gì chúng ta đã từng có,” tôi nói hết câu hộ mẹ. “Hay mình chạy khỏi đây và thuê một phòng trong khách sạn năm sao đi. Chắc chắn phải có hàng đống khách sạn ở Bath.”

“Có một vài thôi,” mẹ nói rồi cười tinh nghịch. “Nghe có vẻ rất hấp dẫn phải không? Ôi mới chỉ một vài tháng trước thôi, gia đình mình còn có thể đặt phòng ngay mà chẳng phải suy nghĩ gì.”

“Con có cảm giác như chúng ta đã rơi vào một vũ trụ song song^[2] rồi ấy,” tôi nói.

“Mẹ biết. Đúng vậy, con yêu, đúng vậy đó,” mẹ nói.

Bố và chú Mike quay trở lại vào lúc tám giờ với khuôn mặt đỏ bừng và nồng nặc mùi bia. Và chỉ nửa giờ sau hai người họ đã cùng ngáy trên sofa, làm cho Jake, Joe, và Simon rất khoái chí.

Jake thử đánh một mẩu giấy cuộn tròn lên mũi của bố nó nhưng bị dì Karen tóm được và bảo nó để cho bố yên.

Tasmin không về nhà.

“Nó sẽ ngủ qua đêm ở nhà bạn,” dì Karen giải thích trong lúc pha sô cô la nóng cho tất cả mọi người trước khi đi ngủ.

Mình không thể trách nó được, tôi nghĩ khi khẽ lách vào góc sofa cạnh Simon và Jake. Có thể tôi cũng sẽ xử sự như vậy nếu có một người ngoài hành tinh đáp xuống phòng mình.

Về phòng, tôi kiểm tra Facebook và thấy có một loạt tin nhắn của các bạn từ London, họ chúc tôi may mắn và bảo tôi phải giữ liên lạc. Chưa gì mà có vẻ như mọi thứ đã cách xa ngàn dặm rồi. Tôi liền tìm trang Facebook của Alex Taylor. Tôi chỉ muốn xem ảnh của anh và nhớ lại cách anh nhìn tôi khi tôi gặp anh lần cuối cùng. Chúng tôi không phải là bạn trên Facebook, tôi di chuột quanh nút Kết bạn nhưng cuối cùng đã không nhấn nút. Có thể anh đã quên tôi mất rồi, và dù gì thì bây giờ cũng đã có một Juliet khác nhìn vào mắt anh và hôn anh trong những buổi diễn tập.

Tiếp theo, tôi kiểm tra di động của mình. Có tới bảy tin nhắn của Allegra, tất cả các tin đều bảo tôi gọi cho nó, nội dung tin sau lại có phần giục giã hơn tin trước. Dường như nó cũng đã cách xa tôi ngàn dặm và ý nghĩ sẽ không thể gặp nó mỗi ngày khiến tôi thấy bơ vơ. Tôi tắt điện thoại đi mà không trả lời lại. Tôi lấy làm biết ơn vì Tasmin sẽ không quay về, ít nhất tối nay tôi sẽ được ở một mình trong căn phòng màu hồng thơm nức này. Sẽ không ai có thể nghe thấy tôi vùi mình trong gối mà khóc.

Chương 6

Tôi thức dậy và trông thấy con mèo đang cuộn tròn trên giường mình. Thấy tôi tỉnh dậy, nó cũng dậy, vươn mình rồi tới cọ vào mũi tôi. Tôi để ý đến sợi dây đeo cổ có gắn miếng kim loại nhận dạng của nó. *Tuyết*, trên đó viết vậy, và điều này làm tôi buồn cười vì nó là một chú mèo đen. Thật thoải mái khi có nó rên khe khẽ bên tai.

Tôi ngủ không ngon giấc. Cái gối của tôi cứng đờ còn chần thì quá nặng và quá dày để dùng trong mùa xuân. Lúc ở nhà, mẹ luôn mua cho cả nhà bộ ga gối bằng vải cotton Ai Cập, với ruột gối và ruột chăn được làm từ lông ngỗng Hungary và chúng nhẹ như mây vậy. Tất cả đều đã được cất vào kho cùng với những đồ đạc khác, nhưng ít ra mẹ cũng nên mang theo bộ ga gối chứ. *Nhưng việc này có thể sẽ khiến chúng tôi trở thành những kẻ vô ơn hay bảnh chọe trong mắt gia đình dì, tôi nghĩ trong khi nằm đó vuốt ve Tuyết. Có lẽ đây không phải là ý kiến hay.*

Có tiếng gõ cửa phòng. “Cháu dậy chưa?” dì Karen gọi.

“Vâng,” tôi đáp lại. Cửa phòng mở ra và dì bước vào. “Con mèo này là mèo đực hay cái vậy dì?”

“Một cô mèo đấy. Nó có phần thân thiện hơn Tasmin phải không? Dì rất xin lỗi vì cách hành xử của nó - ý dì là Tasmin, không phải con mèo!” dì nói. “Về bản chất, nó là một đứa trẻ tốt, rồi nó sẽ quay về với con người thật của mình. Chỉ là nó có chút bùng nổ khi có người khác xâm phạm khoảng riêng tư của mình.”

Dì nhìn quanh căn phòng. “Thường thì không ai được vào đây. Chỗ này là nơi để cho nó trốn tránh cả nhà.”

“Em có về nhà hôm nay không ạ?”

“Nó nên về. Mai là bắt đầu đi học rồi. Nhắc mới nhớ, dì sẽ dẫn mẹ cháu đi quanh khu này để mẹ cháu biết phố biết phường - trường của cháu, khu mua sắm và những chỗ khác. Cháu muốn đi cùng chứ?”

Tôi lắc đầu. Tôi đang muốn dành cả buổi sáng để lên Facebook xem xem các bạn ở nhà thế nào, và tôi còn phải trả lời Allegra nữa. Tôi không thể né tránh nó mãi được. Nó đã gửi cho tôi một tin nhắn sáng nay. *Nhiệm vụ của ngày*, nó viết. *Tìm 4 anh chàng xinh trai. Báo cáo lại. Gửi hình qua iPhone.* Đúng là Allegra. Có thể nó nghĩ như vậy sẽ làm tôi vui hơn, nhưng kể cả tôi có tìm thấy một anh chàng hấp dẫn chẳng nữa thì việc đó cũng chỉ nhắc nhở tôi rằng cơ hội của tôi với Alex đã mất đi mãi mãi cùng với cuộc sống cũ. Và nếu tôi có gặp một người mới, tôi sẽ lại một lần nữa ngậm hột thị trong khi tôi lại không có Allegra ở đây để phá vỡ sự gượng gạo. “Để sau vậy dì nhé?” tôi nói với dì Karen.

“OK. Lúc nào xuống nhà hãy nhớ ăn sáng nhé,” dì nói. “Có ngũ cốc và bánh mì nướng đó. Nước hoa quả ở trong tủ lạnh. Và nhắn cho dì hoặc mẹ cháu nếu lát nữa cháu muốn đi cùng nhé.” Dì đang định rời khỏi phòng thì chợt quay lại. “Dì muốn cháu coi đây là nhà, Paige à, vậy nên hãy tự nhiên nhé. Còn giờ thì, mẹ cháu cần gì đó giải khuây nên có thể dì sẽ dẫn mẹ cháu đi mua sắm trên trung tâm chiều nay.”

“Vâng, thế thì tốt quá,” tôi nói dối. Không phải là mẹ không thích mua sắm. Mẹ rất thích là đằng khác. Nhưng việc quanh quẩn bên các cửa hàng có thể sẽ chạm vào vết thương lòng của mẹ tôi, vì từ nay mẹ chỉ có thể nhìn ngắm chứ không thể mua

những gì mẹ muốn nữa. “Thế bố cháu dậy chưa ạ?”

Dì Karen gật đầu. “Lâu rồi ấy chứ. Chú Mike đang đưa bố cháu đi quanh khu này bằng ô tô để ông ấy biết rõ nơi này hơn và dì nghĩ hai người cũng sẽ tìm đến một vài đại lý môi giới bất động sản để xem họ có gì cho thuê, giá bao nhiêu, vân vân. Nếu cháu muốn nhập hội với mẹ và dì thì rẽ trái lúc ra khỏi nhà, đi tiếp để đến con đường chính, rồi sang đường, rẽ phải và cháu sẽ thấy có một dãy cửa hàng. Đó là chỗ mua sắm gần nhà chúng ta nhất. Mẹ cháu và dì sẽ quanh quẩn đâu đó chỗ đấy. Nhấn tin cho dì và dì sẽ nói chi tiết hơn.”

Khi xuống dưới nhà, tôi thấy phòng bếp đã trở thành một mớ lộn xộn. *Rõ ràng họ chẳng có ý niệm gì việc giữ gìn ngăn nắp*, tôi nghĩ trong khi bắt đầu mang những chiếc đĩa bẩn lên cái kệ phía trên máy rửa chén. Những miếng bánh mì đang ăn dở vẫn còn nguyên trên đĩa, lọ mứt không được đóng nắp, rồi hộp ngũ cốc, sữa siếc vương vãi. Bên cạnh bàn ăn là một cái giá đựng hầu như tất cả các loại ngũ cốc có trên thị trường: cháo, ngũ cốc trộn hoa quả sấy khô, Weetabix, Shredded Wheat, Cheerios, Coco Pops, Kellogg's Crunchy Mix. *Ai muốn chọn gì thì chọn*, tôi nghĩ và bắt đầu xếp đĩa vào máy rửa chén.

Sau đó, tôi xếp dọn các thứ vào tủ đựng chén rồi lấy khăn lau sạch tất cả các mặt bàn, mặt tủ. Có việc gì đó để làm và thiết lập lại một phần nào đó trật tự khiến tôi cảm thấy khá hơn đôi chút. *Có thể chỉ là một hành động mang tính tượng trưng mà thôi*, tôi nghĩ. *Toàn bộ cuộc sống của tôi dường như đang nằm ngoài tầm kiểm soát nhưng thu dọn cái góc lộn xộn nho nhỏ này khiến tôi cảm thấy mình cũng không hoàn toàn vô dụng*. Tôi mở cửa sau và ném những mẩu bánh mì thừa cho lũ chim. Mặt trời đang tỏa nắng và thật thích khi cảm nhận được chút nắng ấm trên khuôn mặt.

Nhìn sang bên phải, tôi thấy Tuyết, và khi bắt gặp ánh mắt tôi nó liền lăn ngửa ra, vắn vẹo trên sàn đá ngoài hàng hiên. Rõ là nó cũng đang tận hưởng cái không khí trong lành này. Rồi tôi trông thấy anh chàng hàng xóm đi ra. Tôi nhanh chóng chạy vụt vào trong nhưng tôi nghĩ anh ta đã thấy tôi trước khi tôi biến mất.

Sau bữa ăn sáng với bánh mì nướng và mứt mơ, tôi đi tìm một đĩa trong đám nhóc để lấy mật khẩu Wi-Fi nhưng căn nhà không có ai ngoài Tuyết. Nó đã kíp vào lại phòng khách và nhảy lên chỗ quen thuộc của nó trên sofa. Tôi nhắc cho Allegra là tôi sẽ gọi cho nó sau. Sau đó, tôi quyết định đi tìm mẹ và dì Karen rồi đi thử tới trường để cho biết đường. *Thôi thế cũng được, đằng nào thì cũng chả có việc gì khác để làm*, tôi nghĩ trong lúc chuẩn bị, rồi đi theo hướng dẫn mà dì Karen đã chỉ.

Năng vắn rọi xuống chói chang khi tôi bắt đầu rảo bước dọc con đường ngoại ô, nơi tất cả những ngôi nhà liền kề đều xây giống hệt nhau. Tất cả đều có một khoảnh vườn nhỏ phía trước, và hầu hết đều có chỗ để xe riêng đủ cho hai chiếc ô tô. *Suy nghĩ tích cực, suy nghĩ tích cực, mình phải suy nghĩ tích cực*, tôi tự nhủ. Đến cuối con đường, tôi rẽ trái, sang đường, rẽ phải và thấy ngay dãy cửa hàng mà dì Karen bảo. Chỉ là những cửa hàng rất bình thường, một đại lý môi giới bất động sản (tôi đã kíp ngó vào), một cửa hàng từ thiện (cái này thì tôi bỏ qua, gia đình tôi có thể nghèo nhưng chưa tới mức tuyệt vọng như vậy), một tiệm bánh, một cửa hàng thực phẩm chế biến sẵn, và cuối cùng là quán cà phê, nơi tôi trông thấy mẹ và dì Karen đang ở quây thu ngân.

Tôi mở cửa rồi đi vào nhập hội với họ. Một nhóm con trai ngồi ở bàn cạnh cửa sổ liền sầm soi tôi. Nhìn họ và những chiếc guitar cạnh bàn thì có vẻ họ là nhạc công, hơn tôi một vài tuổi, trong đó có hai người khá hấp dẫn, theo kiểu indie. Allegra có lẽ sẽ rất hài

lòng nhưng nơi này không phải chỗ tôi có thể lấy điện thoại ra, chĩa vào họ và nói “Cười lên để chụp ảnh nào các chàng trai”. Dì Karen đang trả tiền nên mẹ và tôi bước ra ngoài đường.

“Trông mọi thứ không tệ lắm nhỉ,” mẹ nói, phác tay về phía đường trong khi chúng tôi đi bộ quay lại chỗ môi giới bất động sản, rồi hai mẹ con cùng xem qua những căn nhà đang được rao bán. “Chọn bất cứ cái nào con muốn.”

Tôi thấy một ngôi biệt thự cổ khá tuyệt, bao quanh là vườn tược, đất đai, hệt như ngôi nhà cũ của gia đình tôi ở Richmond. Hai phòng năm triệu bảng. “Cái này,” tôi nói.

Mẹ cười lớn rồi kéo tôi đi. “Bỏ qua đi. Đúng là giỏ nhà ai quai nhà đấy. Gu thẩm mỹ sang chảnh quá. Mẹ nghĩ thời gian này, gia đình mình có thể phải giảm tiêu chuẩn xuống.”

“Con sẽ cố gắng,” tôi nói. “Nhưng nghiêm túc mà nói thì chúng ta phải ở nhà dì Karen trong bao lâu nữa?”

“Khó nói lắm, Paige.”

“Gia đình mình sẽ mua một ngôi nhà khác, phải không?”

Mẹ lắc đầu. “Mua một ngôi nhà mới có nghĩa là phải đi vay và ngân hàng sẽ không đời nào xem xét trường hợp của bố vì hiện tại bố đã phá sản rồi. Họ sẽ đòi xem bảng sao kê tài khoản và ở thời điểm này trông nó không được tốt đẹp gì. Nếu cả bố và mẹ đều được nhận vào làm việc thì thuê nhà có thể là một lựa chọn. Sau đó mình chỉ phải tiết kiệm thôi. Nhưng mẹ có thể nói với con một điều rằng nếu gia đình mình có khả năng để mua một ngôi nhà nữa thì nó sẽ không lên tới tám triệu bảng đâu.”

“Dì Karen nói bố sẽ đi xem nhà ở đại lý môi giới bất động sản mà.”

“Đúng vậy, nhưng họ có thể sẽ đòi xem chứng minh thu nhập và bảng sao kê tài khoản nữa.”

“Vậy là gia đình mình kẹt cứng tại đây rồi,” tôi nói.

“Sẽ không lâu đâu nếu mẹ có thể giúp một tay,” mẹ nói khi dì Karen bước tới chỗ chúng tôi.

“Ôi, chị phải lại đây xem cái này,” dì nói và kéo mẹ lại cửa hàng từ thiện. “Chị có thể kiếm được mấy món giá rẻ chỗ này đó.”

Mẹ ngoảnh đầu lại, lén nhìn nhó với tôi nhưng vẫn đi theo dì Karen. Tôi không nghĩ trong đời mẹ đã từng mua bất kỳ món hàng nào ở cửa hàng từ thiện. Tôi cũng chưa từng làm việc đó và tôi chắc chắn cũng không nghĩ rằng hạ thấp tiêu chuẩn của mình, như mẹ vừa mới nói, đồng nghĩa với việc phải đi mua đồ bỏ đi của người khác.

“Có thể dì sẽ tìm được một món cho cháu đấy, Paige ạ,” dì Karen nói. “Họ có rất nhiều đồ hay ho ở đây. Một số hoàn toàn mới. Những bà cô giàu có ở Bath mang đồ mà họ chưa từng mặc tới đây.”

Mẹ hít một hơi sâu. Tôi có thể đồng cảm với mẹ. Không lâu trước, mẹ còn là một trong những bà cô đó. “Tôi nhập cuộc đây,” mẹ nói. “Đi nào, Paige. Xem xem chúng ta có thể tìm được những gì nào.”

“Con chẳng cần gì cả,” tôi nói. “Thật đấy. Con sẽ chờ ở đây.”

“Nếu cháu tìm được cái gì mình thích thì dì sẽ chiêu đãi cháu,” dì Karen nói.

Mẹ nhìn tôi ra hiệu “Không được vô ơn”, mặc dù mẹ không cần phải làm vậy. Tôi biết mình sẽ làm dì phật lòng và trở thành một đứa trịch thượng trong mắt dì nếu từ chối. Tôi không hề muốn

làm dì Karen hay mẹ, đặc biệt là mẹ, khó chịu về chuyện này, nhưng tặng tôi một món đồ móc meo đã được sử dụng, rồi thả ra, bởi những kẻ hoàn toàn xa lạ, thì đối với tôi đó không được coi là chiêu đãi.

Tôi thâm rên trong lòng khi thấy những anh chàng ở quán cà phê lúc trước đang đi về phía chúng tôi. Tôi không muốn họ thấy mình vào trong một cửa hàng từ thiện, chẳng khác nào một kẻ thất bại thảm hại, nhưng mẹ đã ra hiệu cho tôi đi theo bà nên tôi đành xõa tóc ra che mặt, cúi đầu xuống và cùng hai người vào trong cửa hiệu.

Khi bước vào trong, chúng tôi được chào đón bởi mùi ẩm mốc và hàng dãy những bộ quần áo tồi tàn, những kệ giày cũ kỹ, những bộ bát đĩa và cốc chén cộc lếch. Hai bà già đứng sau quầy thu ngân đang uống trà và buôn chuyện về một người bạn của họ vừa mới được xuất viện. Mẹ đi thẳng tới chỗ mấy kệ sách ở cuối phòng trong khi dì Karen duyệt những bộ quần áo. Tôi đến chỗ mẹ rồi xộc vào đóng sách và đĩa CD. Nếu tôi có thể tìm được quyển sách nào đó để đọc thì hẳn mẹ và dì Karen sẽ rất vui. Vì chắc chắn là tôi không muốn mua lại quần áo cũ của bất cứ ai rồi.

Tôi nhìn qua đóng sách một lúc, rồi một thứ gì đó nằm ở trên sàn, chìa ra từ dưới đáy kệ, lọt vào mắt tôi. Đó là một hộp giày không có nắp, chứa đầy đĩa CD. Mặc dù bây giờ tôi chủ yếu chỉ nghe nhạc bằng iPod nhưng tôi vẫn xem qua đóng đĩa. Hầu hết là những nghệ sĩ mà tôi chưa từng nghe tên. Melanie. Neil Diamond. The Eagles. Xem được một nửa thì tôi thấy một chiếc đĩa CD có ghi *Những ca khúc dành tặng Sarah* ở gáy hộp. Tôi thích cái tựa này nên lôi nó ra. Chắc chắn đây là một đĩa tuyển tập tự làm và bìa đĩa cũng được tự thiết kế với những mẫu báo được ghép vào với nhau, phác nên khuôn mặt và cơ thể của một cô gái

đang vỡ ra thành nhiều mảnh.

Giống như cảm giác của mình vậy, tôi nghĩ rồi lật chiếc đĩa lại. Mặt sau là một bức ảnh đen trắng chụp một chàng trai đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Không thể thấy rõ khuôn mặt anh vì bức ảnh chụp ngược sáng. Bên trong chiếc CD là danh mục các bài hát. Tôi nhìn lướt một lượt để xem có nhận ra được ban nhạc nào không: Magus, Overheated, Citrus World, Random Strangers, Sainted, Black Pearl... Không, chẳng có tên nào nghe quen cả. Rồi tôi xem tựa đề các bài hát và giống như cái bìa đĩa, tất cả dường như đang nói lên cảm giác của tôi bây giờ. “Tảng đá trong tim tôi”, “Dòng sông chảy siết”, “Mãi là của em”, “Những giấc mơ của ngày hôm qua”, “Mặt nạ từ nước mắt và nụ cười”, “Người bạn phương xa”, “Bóng tối và khoảng cách”...

“Tìm được cái gì cháu thích rồi chứ?” dì Karen lại gần và hỏi.

Tôi định bỏ lại chiếc CD vào hộp giày nhưng rồi lại nghĩ có lẽ sẽ chẳng thể tìm thấy cái gì khác mà mình thích và thực ra tôi cũng muốn nghe những bài hát này xem chúng như thế nào.

“À vâng,” tôi nói. “Cái này trông có vẻ thú vị đấy nhưng cháu lại không có máy nghe đĩa CD.”

“Vậy nó là của cháu,” dì nói rồi mỉm cười. “Ở nhà có một số máy nghe nhạc cũ. Thực ra có một cái ở phòng Tasmin. Cháu có thể dùng nó để nghe.”

Tôi đưa cho dì chiếc CD, dì kiểm tra giá. “Năm mươi xu. Rẻ thật.”

Dì mang nó ra quầy thu ngân rồi đưa lại cho tôi.

“Của cháu đây,” dì nói. “Đĩa CD chào mừng cháu tới Bath.”

Nhìn dì thật hài lòng vì đã có quà cho tôi, làm tôi cảm thấy

mình thật xấu tính khi nghĩ cửa hàng này chỉ dành cho những kẻ thất bại.

Ngoài cửa hàng, những anh chàng mà trước đó tôi thấy ở quán cà phê đang nhìn vào qua cửa kính. Một lúc sau họ bước vào, tiến lại chỗ cửa sổ để xem một chiếc va li. Trông nó có vẻ cũng không đến nỗi nào. Và những chàng trai đó cũng vậy. Một anh chàng với mái tóc vàng lượn sóng quay lại, nhìn tôi và nháy mắt. Trông anh rất dễ thương với đôi mắt to màu xanh và gương mặt thân thiện. Xét cho cùng thì những cửa hàng từ thiện có lẽ không phải là nơi chỉ dành cho những kẻ thất bại.

Chương 7

Anh Chàng Bí Ẩn

“Nếu quả là âm nhạc nuôi dưỡng tình yêu, hãy nổi nhạc lên.”

Shakespeare: Đêm thứ mười hai - Hồi 1, Cảnh 1.

Chính xác, Will, anh bạn già của tôi. Âm nhạc. Tôi sẽ làm một album nhạc cho cô gái ở công viên, một tuyển tập, và đưa nó cho em. Một chiếc CD sẽ luôn còn đó. Một thứ em có thể giữ mãi mãi. Tôi sẽ chọn những giai điệu đồng điệu với trái tim em. Những giai điệu sẽ nói cho em biết rằng em thật đặc biệt. Rằng tôi đã thấy em nổi bật giữa đám đông. Tôi chẳng thể tìm được ngôn từ nào để nói với em. Tiếp cận em và chỉ luyện thuyên vài câu tán tỉnh thì thật tẻ nhạt. Em xứng đáng được nhiều hơn thế. Những khúc nhạc trong chiếc đĩa CD sẽ nói hộ tiếng lòng tôi.

Chương 8

“Xin lỗi vì hôm qua em đã như con dở người,” Tasmin nói khi tôi mở cửa phòng ngủ vào cuối buổi chiều hôm đó.

Sau khi từ phố mua sắm về, tôi rút đồ ở nhà rồi lại ra ngoài để thăm thú khu vực xung quanh, nhưng tôi không đi xa được vì mưa bắt đầu trút xuống.

Tasmin đang nằm dài trên giường và nghe nhạc với một đứa bạn đang nằm trên giường tôi như thể giường của chính nó. Tôi hy vọng nó sẽ không gây khó dễ như Tasmin lúc trước. Nó là một cô bé da đen rất xinh, cao với mái tóc dày, xoắn tít, dài qua vai, và mọi thứ ở nó đều toát lên vẻ sành điệu. Nó buộc quanh đầu một chiếc khăn màu đỏ, thắt nơ trên đỉnh đầu và mặc một chiếc váy vàng bó sát eo với thắt lưng to bản màu đỏ. Phong cách vintage rất hợp với nó, và trong chiếc quần jean và áo sơ-mi trắng quen thuộc, tôi cảm thấy mình thật ngốc nghếch và tẻ nhạt so với nó.

“Con-dở-người là tên đệm của Tasmin mà,” nó nói. Rồi nó đứng lên khỏi giường tôi. “Xin lỗi, chỗ này là của cậu, đúng không? Chào nhé. Tớ là Clover. Chào mừng tới Bath, dù thường thì mọi người gọi chốn này là Rồn Nước^[3]. Ở đây mưa rất nhiều mà.”

Tôi thích nó ngay lập tức.

Nó ngoảnh lại nhìn giường tôi. “Một câu chuyện kinh dị,” nó nói. “Tas có nói với tớ một chút. Nó bảo cậu đã từng là hàng khủng đấy.”

Tôi nhún vai. “Chắc vậy.”

“Và tớ xin lỗi vì khi cậu mới đến Tas đã cư xử đáo đả kinh lên được. Nó kể cho tớ cả chuyện đó, vậy nên tớ thay nó xin lỗi cậu.”

Tasmin nhồm dậ rồi tắt máy nghe đĩa CD.

“Này này, tớ đang ở trong phòng chứ có đi đâu đâu,” nó nói. “Tớ có thể tự mình xin lỗi... Thực ra là em đã vừa xin lỗi, nếu nãy giờ chị có nghe em nói, và... vậy đó, chị có thể thấy là ở đây không có nhiều chỗ lắm và khi chị đến, cả thế giới của em bị đảo lộn.”

“Hắn rồi, chị cũng chẳng khác gì em,” tôi đồng ý.

Tasmin lấy đĩa CD ra khỏi máy, cho lại vào trong hộp đĩa rồi đưa cho tôi. “Ờm... cái này là của chị. Em thấy nó ở cuối giường chị. Hy vọng chị không để bụng nhé.”

Đó là chiếc CD từ cửa hàng từ thiện. “Không. Nó...” tôi chợt kìm lại. Tôi định bảo rằng đó không phải là chiếc CD tôi thực sự muốn có và tôi chỉ lấy nó để làm hài lòng dì Karen, nhưng rồi lại nhận ra như vậy thật bất lịch sự. “Không, không, tất nhiên là không sao rồi. Chị vẫn chưa nghe gì đến nó.”

“Có vài bài hay phết đấy,” Clover chêm vào. “Cậu nên nghe thử đi.”

Tasmin nãy giờ đang nhìn thẳng vào tôi, khiến tôi bắt đầu cảm thấy không thoải mái. “Hắn là rất khó khăn cho chị,” cuối cùng nó cũng nói. “Em... không hay vô cảm... như ngày hôm qua đâu.” Clover chớp chớp mắt khi nó nói ra điều này và rồi Tasmin cười lớn. “OK, ờm... có thể em là một đứa như thế. Clover nói vì em là Bạch Dương, tức là nói mà không suy nghĩ, hành động mà không suy xét, kiểu như thế. Clover là Thiên Bình, một nhà ngoại giao thú thiệt. Em vẫn nhớ nhà chị ở London. Nó thực sự tuyệt vời.”

“Đúng vậy.”

“Như thế nào cơ?” Clover hỏi.

“Một biệt thự lớn, những căn phòng to đùng, một đồng nhà tắm,” Tasmin nói.

“Nó... ở ven sông. Và nó khá đẹp,” tôi để thêm.

“Khá đẹp?” Tasmin nói. “Paige, chị thật khiêm tốn. Nhà chị tuyệt lắm. Khi em còn nhỏ, em đã từng mơ là mình sẽ chạy trốn và tới chỗ chị ở đây.”

“Thật không?” tôi hỏi. Tôi chưa biết đến vụ này.

“Vậy chuyện gì mốc gi xảy ra thế?” Tasmin hỏi trong khi Clover trèo lên giường nó.

Tôi nhún vai. “Không rõ nữa. Một khoản đầu tư xấu hoặc... cũng có thể là không xấu lắm, bố chị sẽ không làm vậy đâu. Có cái gì đó bất ngờ xảy ra trên thị trường chứng khoán. Một số cổ phiếu rơi tự do, và không chỉ của mỗi bố chị thôi đâu. Bố chị cũng tư vấn cho mọi người nữa và họ cũng bị mất tiền. Chị không nghĩ là chị hiểu hết chuyện này.”

“Ừ, mẹ cũng nói với em là chuyện liên quan tới cổ phiếu và cổ phần,” Tasmin nói. “Rõ ràng chuyện này cứ như đi đánh bạc. Có lúc mình thắng, có lúc mình thua. Và bố chị đã thua. Vậy nên em đoán rằng bọn mình sẽ bị mắc kẹt với nhau trong một thời gian và chẳng còn cách nào khác là chung sống hòa thuận với nhau, phải không?”

“Chị cũng muốn như vậy,” tôi nói.

Tasmin bật cười. “Chị thật tiểu thư và lịch sự quá đi.”

“Đúng thế,” Clover nói. “Cậu có thể học từ chị ấy.”

Tasmin tép vào cánh tay của Clover. “Này này, cậu là bạn của ai vậy?”

Clover cười to. “Của cậu, nhưng tớ cũng sắp là bạn của Paige.”

“Nó cũng là con cún của cô giáo luôn,” Tasmin nói. “Lúc nào cũng phục tùng người khác.”

“Tớ đâu có thế,” Clover nói.

“Đừng có chối,” Tasmin nói. “Paige này, mẹ em nói chị sắp học ở trường Queensmead. Bọn em cũng học ở đấy. Sẽ không cùng lớp nhưng bọn em sẽ cùng khóa với chị. Em có thể chỉ dẫn cho chị một ít.”

Clover gật đầu. “Tớ cũng thế. Tớ sẽ nói cho cậu biết nên tránh ai và ai bảnh trai, vân vân. Có một số ứng cử viên tiềm năng ở khối 11 và 12 nhưng không phải nhiều lắm. Bọn tớ thích những anh chàng sinh viên hơn. Các anh ấy không trẻ con như bọn ở trường.”

“Thực ra thì hầu hết bọn con trai đều trẻ con,” Tasmin nói. “Dù có ở độ tuổi nào đi chăng nữa.”

“Vậy còn trường thì thế nào?”

Tasmin nhún vai. “Cũ, rộng và nhàm chán.”

“Ý Paige hỏi là môi trường học tập ở trường như thế nào ấy,” Clover nói.

“À. Cũng chẳng có gì đặc biệt. Có vài thầy cô tốt, vài người như dở hơi. Nói chung luôn có người nọ người kia.”

Tôi cười to, rồi nó ném một cái nhìn đầy phán xét về phía bộ đồ tôi đang mặc. “Có phải chị luôn mặc thế này không?” Tôi thì muốn hỏi lại nó, có phải lúc nào em cũng mặc thế này không?

Hôm nay nó diện chiếc váy bó rất sexy và trông ngắn quá thể.

“Chị thích những bộ đồ tiện dụng, chị nghĩ vậy,” tôi mở đầu.

“Chán chết,” Tasmin nói. “Chị sẽ đẹp hơn nhiều nếu chịu cố gắng đấy.”

“Nó lại bắt đầu to mồm rồi,” Clover nói. “Đừng để ý. Mỗi người có một gu riêng.”

Tasmin gật đầu. “Chị chưa tìm thấy gu của mình phải không?”

Clover lườm nó. “Tớ nghĩ cậu nên im miệng đi Tas ạ, trước khi cậu đi quá đà.”

“Không sao mà,” tôi nói. “Allegra bạn tớ cũng thường nói những điều tương tự - rằng tớ vẫn chưa tìm thấy gu của mình. Vậy nên tớ chẳng cảm thấy phật lòng đâu.”

Clover đứng dậy. “OK, Paige, vậy thoa son vào đi. Tasmin và tớ sẽ dẫn cậu vào khu trung tâm, bọn mình sẽ vào xem vài cửa hàng rồi thử một số kiểu cho cậu.”

“Và chỉ cho chị một vài anh chàng bánh trai ở Bath nữa,” Tasmin thêm vào.

Tôi không muốn từ chối khi thấy chúng nó tỏ ra nhiệt tình đến vậy, và dù mới gặp nhưng tôi đã rất thích Clover. Tôi làm theo, thoa một ít son bóng rồi bắt đầu cùng hai đứa đi khám phá thành phố mới.

Bọn tôi bắt xe buýt tới trung tâm thành phố và khi nhìn qua cửa sổ, tôi bắt đầu nhớ ra rằng còn có nhiều thứ ở Bath hơn là những gì tôi thấy ở quanh nhà Tasmin. Xe buýt chạy qua một công viên và khu vui chơi cho trẻ em ở phía bên trái, làm tôi lờ mờ nhớ ra rằng tôi đã từng tới đây chơi với Tasmin hồi còn nhỏ. Bọn tôi tiếp tục đi qua một dãy nhà liền kề, tất cả đều có biển

quảng cáo Nhà nghỉ bên ngoài. Rồi tới các dãy phố với những ngôi nhà cao, lát đá màu mật ong. Trông chúng như bước ra từ những bộ phim lịch sử và không chỉ vậy, các căn nhà đang ẩn mình trên những ngọn đồi um tùm cây cối nằm ở đằng sau khu trung tâm, ngay phía bên phải cũng được xây từ cùng một loại đá ấy. Thật đẹp, tôi nghĩ như vậy khi bọn tôi xuống xe buýt ở chỗ đối diện cụm rạp chiếu phim Odeon và băng qua một quảng trường với các cửa hàng và quán cà phê nối tiếp nhau.

Tasmin chỉ vào một tiệm cà phê bên phải. “Trà và bánh ở đây ngon phết.”

Có vài quán ăn ở quanh quảng trường, một số có kê bàn ghế bên ngoài quán, chỗ nào chỗ nấy đều đã chật kín. Dường như mọi người đều đang muốn thưởng thức cái không khí dễ chịu xen giữa những trận mưa rào vẫn diễn ra thường xuyên ở đây. Nơi này có vẻ khá nhộn nhịp. Chính giữa quảng trường là những quầy bán rau quả, và xung quanh là những chiếc ghế dài nơi sinh viên ngồi ăn pizza hay tortilla mua từ nhà hàng Mexico gần đó.

“Đây là nơi các cậu hay tụ tập à?” tôi hỏi.

“Thỉnh thoảng thôi, nhưng bọn em lượn lờ khắp nơi. Bọn em thích tới chỗ McDonald's nữa,” Tasmin nói. “Mọi người đều thích như vậy.”

“Bọn tớ luôn gặp người quen ở chỗ đó,” Clover xen vào. “Và thỉnh thoảng bọn tớ rủ nhau ra bãi cỏ ngay giữa khu mua sắm. Chỗ đó được lát đá nên không có ô tô nào đi qua và tới mùa hè, trên bãi cỏ nhân tạo ấy người ta còn kê cả ghế bập nứa. Bọn tớ cũng thích ra chỗ Vòng cung Hoàng gia. Có một công viên rất lớn ở đằng trước nó và mọi người cũng hay ra đấy chơi. Một hôm nào đó, bọn tớ sẽ chỉ cho cậu.”

“Vòng cung Hoàng gia?” tôi hỏi.

Tasmin trợn mắt ngạc nhiên. “Chị chưa nghe thấy bao giờ à? Một dãy nhà xếp thành một hình vòng cung siêu lớn trên đỉnh của Bath? Nó nổi tiếng lắm. Còn có một đồng những vòng cung khác nữa cơ.”

“Tổng cộng có tám cái,” Clover nói. “Không phải một đồng. Nó luôn phóng đại mọi thứ lên.”

“Mọi người khắp nơi trên thế giới đều đổ về đây để xem kiến trúc nơi này đó,” Tasmin hồ hởi. “Đây không phải là phóng đại đâu nhé.”

“Bọn mình dẫn bạn ấy ra chỗ quảng trường cạnh tu viện đi,” Clover nói trong khi chúng tôi bước vào một con phố la liệt các cửa hàng. “Chỗ đấy đi dạo và nghe nhạc sống thì thích lắm, luôn có người chơi nhạc ở đó. Đừng để ý đến Tasmin nhé, Paige. Làm sao cậu biết đến Vòng cung Hoàng gia được khi mà cậu chưa từng sống ở đây kia chứ?”

“Sống ở đây không đến nổi tệ mà,” Tasmin nói. “OK, đúng là nơi này toàn những di tích này di tích nọ nhưng đời sống âm nhạc của Bath cũng hay ho lắm, mặc dù ở Bristol còn hay hơn. Nhưng bố mẹ không cho em tới đó nữa, sau cái hôm em đi cùng đám bạn đến xem một buổi diễn ở Bristol và mãi tới nửa đêm mới thềm mò về Bath. Bố mẹ phải ra đón em ở tận sân ga. Cái tuần đấy chẳng khác nào một cơn ác mộng.”

Khi mới rẽ vào khu phố đi bộ, phía bên phải bọn tôi là một cô gái tầm hai mươi tuổi đang hát opera bằng giọng run run. “Trời, nghe bà kia đang hát véo von như chim kìa,” Tasmin nói rất to, người biểu diễn đường phố kia không thể không nghe thấy. “Em muốn bắn luôn bà này.”

Clover thở dài. “Quý Cô Ăn Nói Nhỏ Nhẹ này sao cứ thích ý kiến ý cò thế nhỉ,” nó nói.

“Tớ bắt đầu nhận thấy rồi đấy,” tôi trả lời, mặc dù tôi khá thích cái tính bộc trực của Tasmin. Tôi không phải lo chuyện nó đang nghĩ gì vì nó chẳng bao giờ giữ mồm được mà cứ tổng tọc hết cả, vậy nên tôi luôn biết chính xác những gì diễn ra trong đầu nó.

“Đừng để ý tới nó. Tớ thường giả vờ như không quen nó đấy,” Clover nói.

Phía trước chúng tôi, một đám trai gái đang ngồi trên cái ghế băng cạnh quây xúc xích. Một trong số họ giống hệt anh chàng mà hôm qua tôi thấy ở ngoài nhà. Anh ta đang quàng tay quanh một cô gái có mái tóc ngắn màu hạt dẻ. Cô gái đó không hề giống mấy cô bạn gái của anh ta mà tôi đã thấy. Anh ta thấy tôi đang nhìn chằm chằm nên tôi vội quay đi. Anh ta có thể đẹp trai đó nhưng rõ ràng là một kẻ trắng hoa và tôi không muốn anh ta nghĩ tôi là một ứng cử viên trong danh sách anh ta cần chinh phục. Tôi đuổi kịp Tasmin và Clover và bọn tôi rẽ trái, băng qua mấy cột đá rồi thấy một tu viện rất lớn phía trước, và một quảng trường phía bên phải.

“Ôi, thật tuyệt vời ” tôi vừa nói vừa nhìn khắp xung quanh. Tu viện này là một công trình đầy ấn tượng với những cánh cửa gỗ lớn, hai bên là những bậc thang với các bức tượng thiên thần bằng đá, tất cả đều đang cố gắng leo lên tới đỉnh. Phía trước là một đám đông đang tụ tập xem một tượng người thật được phun sơn bạc từ đầu tới chân. Anh ta hoàn toàn bất động dù đang có một chú bồ câu đậu trên mũ. Một nhóm du khách người Nhật lần lượt chụp ảnh với anh ta, và dẫu thế anh ta vẫn không hề nhúc nhích. Tôi nhanh tay chụp luôn một bức ảnh bằng điện thoại để gửi cho Allegra. Bên phải bọn tôi là một dãy dài du khách đang

xếp hàng.

“Họ đi đâu thế?” tôi hỏi.

“Tớ đoán là Pump Room hoặc Roman Baths,” Clover nói.

“Pump Room là chỗ để uống trà sang chảnh,” Tasmin nói khi bọn tôi bước tới, nhìn vào trong qua những khung cửa sổ cao ngất. Nơi đây trông rất giống một phòng tiệc, với những cái bàn phủ khăn màu trắng và những người phục vụ mặc đồng phục đen trắng chạy tới chạy lui tay bưng những chiếc khay bạc. “Du khách thích thế lắm đấy.”

Tôi nhìn lại phía sau để xem xem đám trai gái cạnh quầy xúc xích có còn ở đó không nhưng bọn họ đã đi rồi.

“Ờm... Anh chàng nhà bên... Anh ta là ai vậy?” tôi hỏi.

“Anh chàng nhà bên? Ý chị là sát nhà mình á?” Tasmin hỏi lại.

Tôi gật đầu.

“Ý chị là nhà bên phải à? Chắc là thế rồi vì có mỗi một cặp tóc muối tiêu sống ở nhà bên trái thôi, ông bà Carson đó.”

“Ừ, là bên phải.”

“Anh ta trông thế nào?”

“Cao. Tóc nâu, không ngắn, không dài. Chắc khoảng mười tám gì đó. Chị mới thấy thoáng qua thôi.”

“Chắc chị đang nói đến Niall Peterson. Chị gặp anh ta rồi à? Tròi đất, anh ta nhanh thật, nhưng không nhanh thì không phải là Niall.”

“Chị chưa gặp. Chị mới thấy anh ta hôm qua khi nhìn qua cửa sổ. Anh ta như thế nào?”

Tasmin nhướn mày lên. “Đừng có nói với em là chị thích anh ta rồi nhé?”

“Đừng có vớ vẩn.”

“Tốt, vì anh ta tinh tướng lắm. Cứ nghĩ là mình hấp dẫn lắm ấy.”

“Cậu cũng từng nghĩ thế còn gì, Tas,” Clover nói.

“Này nhé, chỉ là triệu năm trước thôi. Hồi đó là lớp Bảy, khi tớ vẫn chưa biết gì. Thế tại sao chị lại muốn biết về anh ta, hả Paige?”

“À, chẳng vì lý do gì cả,” tôi nói. “Chỉ là muốn biết anh ta là ai, thế thôi.”

Clover và Tasmin nhìn nhau. “Paige thích anh ta mất rồi,” bọn nó đồng thanh.

“Không!” tôi nói. “Tớ thì là anh ta khác xa so với hình mẫu của tớ.”

“Ờ ờ...” bọn nó lại đồng thanh.

Tôi có thể thấy rằng chống đối chỉ làm chuyện thêm xấu, vậy nên tôi bỏ cuộc. Bọn nó sẽ sớm nhận ra rằng tôi chẳng có hứng thú gì với cái gã nhà bên. “Thế hình mẫu của cậu là gì?” Clover hỏi.

Tôi nhún vai. “Tớ... tớ không quan tâm lắm tới bọn con trai.”

“Chị là ô môi hả?” Tasmin hỏi. “Vậy cũng không sao đâu. Suisie Railston ở trường mình cũng thế và nó là một trong những đứa con gái cá tính nhất khóa mình đó.”

“Không, không phải vậy. Chỉ là... chị có những thứ tốt đẹp hơn để nghĩ thay vì phải chăm chăm xem một đứa con trai ngớ ngẩn

nào đó có để ý đến mình hay không.”

“Tốt cho cậu thôi, Paige,” Clover nói. “Cậu lý trí thật. Bọn con trai phần lớn chỉ làm cho ta loạn óc.”

Tasmin nhìn tôi từ đầu đến chân. “Đúng đấy. Giản tiện đúng là một từ để miêu tả chị.” Tôi biết nó đang nói về gu thời trang của tôi cũng như các thứ khác. Tôi ước rằng mình không phải vậy. Tôi cũng muốn cá tính và sành điệu như Clover hay có một ít hoang dã như Tasmin, nhưng tôi không muốn làm bản sao của ai cả. Tôi muốn là chính mình, một tôi mới, một tôi thật sự - nhưng lại không biết điều đó có nghĩa là gì. “Nhưng chắc phải có một ai đó ở London rồi chứ? Một người thầm thương trộm nhớ ấy?”

Tôi không muốn là một đứa khô khan nhằm chán trong mắt chúng nó nên tôi quyết định kể về Alex. “Có một anh chàng. Chị rất thích anh ấy. Rất gần đây anh ấy mới để ý tới chị. Chị vừa mới được nhận vai Juliet trong vở kịch của trường và anh ấy sẽ đóng Romeo, nhưng chả được nữa... tại cái vụ chuyển nhà này.”

Tasmin và Clover nhìn tôi vẻ đồng cảm. “Ồi tề thật,” Clover nói và quàng tay qua người ghì chặt lấy tôi.

“Này mấy mụ ô môi kia,” Tasmin nói.

Clover buông tôi ra, bĩu môi rồi quay ra thơm Tasmin nhưng nó đã kịp né.

Tôi cười to, cảm thấy thật tốt khi có thể cùng bọn nó bỡn cợt và lần đầu tiên trong nhiều tuần, tôi thấy nhẹ nhõm hơn một chút. Có lẽ mọi thứ rồi cũng sẽ ổn ở Bath thôi.

Tôi phấn chấn hơn khi cả bọn đi sâu hơn vào khu trung tâm. Tôi bắt gặp một số cửa hàng quen thuộc có thể thấy ở khắp các thành phố khác như Next, BHS, Gap, giày Office, The Body Shop, nhưng khi bọn tôi đi tiếp lên phía trên và ra khỏi một con ngõ

hẹp, đập vào mắt tôi là những cửa tiệm thời trang, tiệm đồ thủ công, tiệm trang sức, tất cả đều có những món đồ trang trí xinh xắn, những thước vải lanh, xà phòng, sữa tắm bày trên cửa sổ. Đâu đâu cũng có những người đứng lại xem các khung cửa sổ được bày biện khéo léo ấy và rõ ràng khu phố này là một nơi tuyệt vời cho việc mua sắm. Tôi thoáng trông thấy một bạn gái tóc vàng hoe phía trước. Trông từ phía sau bạn giống y hệt Allegra. Tôi biết đó chắc chắn không phải là nó và bỗng thấy nhớ nó vô cùng. *Mình mong có nó ở đây quá, tôi nghĩ. Nó và mình có thể đi thăm thú cùng nhau.*

Bọn tôi đi vào khu quảng trường phía bên phải tu viện. Trên những băng ghế kê dọc theo quảng trường Tu viện, người ta đang ngồi lại xem một cặp đôi chơi guitar ở chính giữa quảng trường. Một số người đang ăn kem, một số khác chỉ ngồi xem suông. Tôi để ý thấy một hàng các bức tượng tạc theo phong cách Ý đang đứng trên một bức tường cao nằm ở bên tay phải chúng tôi.

“Trong đó là gì vậy?” tôi hỏi.

“Roman Baths đó,” Clover đáp. “Trong đó có những cổ vật bằng đá và rất nhiều thứ khác, còn cả một cái hồ nước lớn. Khá thú vị nhưng hơi nóng và bốc mùi. Nước trong hồ chứa lưu huỳnh nên có mùi như trứng thối vậy.”

Tasmin cười vang. “Sao lại chưa đánh đã khai rồi?” nó nói. “Thực ra ở đó rất thú vị nếu chị thích tìm hiểu về lịch sử.”

Bọn tôi băng qua quảng trường, rẽ trái vào một con phố nhỏ và một khoảng không rộng rãi lại xuất hiện trước mắt. Đối diện là những ngọn đồi xanh mà tôi đã thấy khi đi xe buýt và tôi thoáng bắt gặp một vài ngôi nhà cổ xinh đẹp ở đó. Tất cả đều được xây bằng đá màu mật ong nhạt và tôi bắt đầu có cảm giác đây chính là kiểu kiến trúc đặc trưng của nơi này.

Bọn tôi lại sang đường và quan sát khách du lịch leo lên chiếc xe buýt tham quan màu đỏ hai tầng không mui đang đỗ ở bên phải bọn tôi. Đám chúng tôi dựa vào thành tường và nhìn xuống phía dưới, nơi có một công viên trải rộng trên một vùng đất trũng, đằng sau là dòng sông Avon và con đập tràn. Ở bờ bên kia của con sông, mấy chiếc thuyền hai tầng đang đón thêm khách du lịch.

“Quả là một địa điểm lý tưởng cho các kỳ nghỉ, nhỉ?” tôi nhận xét. “Chị đã không hề nhận ra điều này khi tới thăm em hồi trước.”

“Đừng coi thường Bath thế chứ. Sao lại chỉ có các kỳ nghỉ?” Clover nói. “Du khách tới đây quanh năm luôn đấy.”

“Bên trái chị là cầu Pulteney,” Tasmin nói, bắt chước giọng hướng dẫn viên du lịch, làm mấy người xung quanh quay lại nhìn nó. “Nổi tiếng vì trên đó có cả các cửa hàng. Trên thế giới chỉ có hai nơi tương tự như thế thôi đấy.”

“Một cái ở Florence,” tôi nói.

“Ôi, em biết chị rồi, đồ biết tuốt ạ,” Tasmin nói. “Jane Austen đã từng sống ở đây nên du khách cũng đến để xem những nơi bà thường ghé qua, chứ không chỉ riêng những công trình kiến trúc La Mã. Thậm chí bọn họ còn dành riêng một ngày để diện lại những bộ trang phục thời đó và điểu đi điểu lại như một đám ngớ ngẩn nữa ấy chứ.”

“Thật sao?” tôi hỏi.

Tasmin gật đầu. “Nó được gọi là cuộc diễu hành Nhiếp Chính, diễn ra vào tháng Sáu hằng năm. Hè này bọn mình phải ở nhà, không được đi đâu, để còn xem mấy trò vui của bọn họ.”

“Một vài người trông như dở hơi khi diện mũ rồi áo lông, nhưng quần cạp cao và áo dài của thời đó lại khiến mấy anh chàng trông sexy lắm,” Clover nói. “Cậu tới Ý bao giờ chưa hả Paige?”

Tôi gật nhưng không kể gì thêm để nó khỏi nghĩ là tôi muốn khoe khoang. Tôi đã tới Venice năm ngoái, sống trong một ngôi nhà nông trang cũ ở Tuscany vào năm kia, rồi Florence, Sicily, Sardinia, biển Amalfi và Ravello vào những năm trước đó. Bố mẹ tôi rất thích Ý.

“Rồi một ngày em sẽ tới đó,” Tasmin nói. “Em muốn đi vòng quanh thế giới luôn.”

Tôi nghĩ tốt nhất là không nên nói rằng mình cũng từng tới Ấn Độ, Peru và Seychelles. Chẳng năm nào gia đình tôi không đi nghỉ hai lần. Vậy là giờ cũng chẳng còn những thứ *đó nữa*, tôi nghĩ khi Tasmin và Clover tiếp tục đi.

Chúng tôi leo lên rồi lại leo xuống những con đường dốc, qua một khu chợ lợp mái và dừng lại để uống cappuccino trong một quán cà phê trên đỉnh của khu trung tâm. Nơi này thậm chí còn có nhiều cửa hàng và quán cà phê hơn. Tôi nóng lòng muốn thông báo cho Allegra rằng tôi rất ấn tượng với Bath. Quá ấn tượng ấy chứ. Bath thật là một nơi sống động.

Trên đường đi, tôi biết được thêm là Clover đang hẹn hò với một anh chàng tên Chas đang học ở đại học Bath Spa. Anh mười tám tuổi, là một nhạc công chơi ở các đêm diễn nhỏ và biểu diễn dạo để kiếm vài đồng lẻ vào mỗi dịp cuối tuần. Tasmin thì vừa mới chia tay một anh chàng tên là Stu sau ba tháng yêu nhau vì “chẳng còn tí cảm xúc gì” mặc dù anh chàng vẫn một mực muốn nó quay lại. Anh cũng là một nhạc công và chơi cùng ban với

Chas. Tasmin đã có tới sáu bạn trai rồi. “Cái con lằng nhằng,” Clover nói, mặc dù có vẻ như cả hai đều chẳng mấy nghiêm túc hay muốn có một mối quan hệ lâu dài.

Clover dường như cũng chẳng kém cạnh Tasmin, nó đã có bốn mối tình, tất cả đều chỉ kéo dài được chừng bốn tháng. Tôi cảm thấy mình thật non nớt và khờ khạo khi nghe chúng nó nói về con trai, chuyện học hành và dự định tương lai. Tasmin chưa biết chắc về dự định của mình sau khi học xong trung học, nhưng nó khá hứng thú với ý tưởng dành ra một năm để đi du lịch châu Á còn Clover thì muốn chọn chuyên ngành nào đó liên quan tới thời trang khi nó vào đại học và rất có thể nó sẽ có một cửa hàng quần áo theo phong cách vintage của riêng mình.

“Thế còn cậu thì sao hả Paige?” Clover hỏi.

“Tôi muốn nghiên cứu văn học hoặc nghệ thuật,” tôi nói. “Mặc dù tôi cũng không chắc lắm.”

“Văn học,” Tasmin nhại lại.

“Đừng có mà xấu tính thế đi,” Clover nói.

Tasmin chớp chớp mắt tỏ thái độ. “Em xin lỗi Paige, nhưng chị phát âm chả sang gì cả. V-ă-n h-ọ-c.”

Tôi mặc kệ nó. Tôi bắt đầu nhận ra nó không có ý xấu. Nó chỉ nói những gì nảy ra trong đầu nó thôi. “Chị cũng không rõ mình sẽ làm gì. Có thể là sẽ viết lách nhưng chị cũng chưa biết viết gì, hoặc có thể chị sẽ vẽ...”

“Viết về bọn em ấy,” Tasmin nói. “Bọn em có thể xuất hiện trong tiểu thuyết đầu tay của chị được không?”

“Tất nhiên rồi,” tôi nói khi cả bọn dừng lại để nghe một anh chàng đứng hát trên vỉa hè ở trên đỉnh khu trung tâm. Anh chơi

đàn guitar và say sưa hát bằng cả tâm hồn.

Đang đứng đó thì tôi để ý thấy có một nhóm thanh niên dạo qua. Họ dừng lại ở phía đối diện bọn tôi để nghe nhạc, mặc dù tôi nghĩ họ thích thú với Clover và Tasmin hơn là chàng ca sĩ kia. Rồi tôi thấy một chàng trai khác cùng vào nhập hội.

Đó là Niall, gã hàng xóm mới của tôi. Lần này anh ta chỉ đi một mình. Nghe được một lúc thì anh ta bắt đầu cười cợt anh chàng ca sĩ, rồi lại hú lên như chó sói. Người ca sĩ kết thúc bài hát, lườm Niall rồi bỏ đi. Thật xấu tính, tôi nghĩ rồi ném cho Niall một cái nhìn khinh bỉ. Anh ta nhận ra tôi đang nhìn liền nháy mắt lại. Tôi chớp chớp mắt như muốn tỏ thái độ, “Tôi *tuyệt đối* không có hứng thú gì với anh hết.” Rõ ràng anh ta chẳng hiểu được thông điệp của tôi vì anh ta đang bắt đầu tiến lại gần.

“Ê Tas,” anh ta nói với em họ tôi. “Bạn mới của em là ai thế này?”

“Một người *hoàn toàn* ngoài tầm với của anh,” Tasmin đáp lại. Điện thoại của nó báo hiệu có tin nhắn mới nên nó kéo Clover sang một bên để cùng đọc.

Niall lập tức quay ra phía tôi. “Anh là Niall,” anh ta nói và nở một nụ cười mà tôi đoán rằng anh ta nghĩ mình có thể dùng nó để tán đổ mọi cô gái.

“Em không có hứng thú nói chuyện với anh.”

Trong một khoảnh khắc, mặt anh ta lộ vẻ tổn thương và tôi suýt nữa thì hối hận vì câu trả lời thô lỗ của mình. Rồi tôi nhớ lại những gì mình thấy hôm qua và hôm nay - ba cô gái chỉ trong vùn vùn chưa đầy hai mươi tư giờ và anh ta còn phá rối một nghệ sĩ đường phố lương thiện. Rõ ràng anh ta chẳng phải một người tốt đẹp.

“Vậy là em ở cùng Tasmin à?” anh ta hỏi.

Tôi gật đầu rồi nhìn đi hướng khác, hy vọng anh ta sẽ bỏ đi.

“Anh thấy em nhìn anh,” anh ta nói.

“Không hề.”

“Em đã làm vậy đấy. Hôm qua lúc ở trong vườn, rồi hôm nay lúc ở gần quây xúc xích, và nếu anh không nhầm thì thậm chí em còn lén nhìn anh từ sau rèm cửa phòng Tasmin.”

Tôi không thể tin nổi. Anh ta thật táo tợn. “Anh đang mơ đấy à. Em không hề lén nhìn anh. Em nói cho anh biết nhé, lúc đó em chỉ vừa tới Bath và đang nhìn qua cửa sổ để xem mình đang ở đâu thôi.”

Niall đặt tay lên ngực mình. “Và rồi em đã thấy anh.”

“Chỉ là tình cờ thôi, em cam đoan.”

“Thế em từ đâu tới?”

“London. Nhưng đó không phải chuyện của anh. Và nhân tiện đây, em đã thấy anh đi với ba cô gái khác nhau, hai người hôm qua và một người hôm nay. Họ có biết sự thật ấy không nhỉ?”

Niall nhướn mày lên. “Sao cơ?”

“Ba cô gái trong hai ngày?” tôi nhắc lại.

“Ờm... không phải chuyện của em,” anh ta nói, nhưng đôi mắt sáng lên như thể rất thích thú với cuộc trò chuyện này. “Vậy là em đã theo dõi anh sao?”

“Em tuyệt đối không theo dõi anh. Em nói rồi, chẳng qua đúng lúc đó em đang nhìn ra ngoài cửa sổ thôi.”

“À, nhưng có thể định mệnh đã khiến em nhìn đúng lúc anh đi

qua.”

“Hừm hừm,” tôi nói và ước rằng mình có thể nghĩ ra một câu trả lời nào đó thâm sâu hơn.

“Vậy em là bạn của Tasmin à? Trông em chẳng giống đám bạn của nó chút nào.”

Anh ta bắt đầu làm tôi bực mình. “Vậy bình thường đám bạn của nó trông thế nào?” tôi hỏi.

“Lộng lẫy hơn.”

Vừa thích xúc phạm người khác vừa tự cao tự đại, tôi nghĩ. Tên này quả là chẳng phải tay vừa. “Ồ, anh cần đi gội đầu đó,” tôi mỉa mai.

Niall tỏ ra sốc. “Ôi, hôm nay em ăn nhầm cái gì à?”

“Anh vừa mới xúc phạm em khi nói rằng bạn của Tasmin lộng lẫy hơn còn gì?”

“Anh đâu có chê em. Tas trát một đồng đồ trang điểm trên mặt và tóc thì mười mươi là tóc nối, còn Clover lại trông như một bà hoàng trong phong cách vintage. Em khác cả hai người bọn họ.”

“Thật sự em không quan tâm anh nghĩ gì đâu,” tôi phớt lờ.

Niall thở dài. Tôi có cảm giác mình cũng đang bắt đầu làm anh ta bực mình. *Tốt*, tôi nghĩ. Đám con trai đẹp mã *như* hẳn luôn cho rằng họ chỉ cần nhìn bọn con gái một cái là bọn nó sẽ đổ rập luôn.Ồ, không phải *mình*.”

Anh ta xọc bàn tay trái vào tóc. “Ừ thì ít nhất anh có thể làm gì đó với mái tóc cần được gội của mình, còn em thì chẳng thay đổi được hình ảnh của mình đâu.”

“Anh thật thô lỗ.”

“Cũng có khác gì em khi bảo anh cần gội đầu đâu. Thực ra anh vừa mới từ phòng tập về. Tóc anh vẫn còn ướt vì vừa tắm gội ở đó, vậy thôi.”

“Anh muốn nói gì thì nói. Nhưng tiện đây em nói luôn, phá đám một người đang hát như vậy cũng chẳng đẹp chút nào.”

Mắt Niall nhú lại và tôi có cảm giác như mình vừa chạm nọc anh ta. “Em không biết được tất cả câu chuyện đằng sau đó,” anh ta nói. “Anh đoán là hành động ấy có vẻ bản tính nhưng giữa bọn anh là một câu chuyện dài.”

“Như thế nào? Kể em xem? Em muốn biết tại sao anh lại làm người ta chạy mất dép, rồi hôn hít những ba cô gái trong chưa đầy hai mươi tư tiếng, và rồi xúc phạm em.”

Niall thở dài. “Anh không hôn ba người... ờm... chỉ là hai. Nghe này. Anh chỉ muốn đến và bắt chuyện một cách thân thiện thôi. Rõ ràng đây không phải là ý hay. OK, bỏ qua đi. Anh đi bây giờ đây.”

“Em cũng thế,” tôi nói.

Niall quay đi, rồi lại quay lại. “Có một điều anh muốn nói trước khi đi, Quý Cô Phán Xét ạ. Những gì em thấy không phải lúc nào cũng chính là những gì đang thực sự xảy ra đâu.”

“Ý anh là sao?”

“Đừng phán xét trước khi em nhìn nhận được hết sự việc.”

“Ý anh là những gì mà em đã thấy tận mắt đó sao?”

Nét bực tức thoáng hiện trên gương mặt Niall. “Thôi anh bỏ cuộc. Rõ ràng em là một trong những cô bé ngạo mạn, luôn cho rằng mình biết hết mọi điều.”

“Và rõ ràng anh là một trong những gã trai tự cao tự đại, thiếu nhạy cảm và bản tính.”

Tôi bỗng nhận ra Tasmin và Clover đã xong việc với chiếc điện thoại và đang theo dõi cuộc đấu khẩu giữa hai chúng tôi.

“Ồ ồ, yêu từ cái nhìn đầu tiên đây mà,” Tasmin ghẹo.

“Đừng có mà mơ,” Niall và tôi đồng thanh.

Tôi quay ngoắt rồi bước đi. Tôi không thể chịu đựng thêm một giây phút nào với anh ta nữa. Anh ta thật đáng ghét. Clover và Tasmin chạy đuổi theo khi tôi băng qua vỉa hè. Tôi chưa từng có một cuộc nói chuyện khủng khiếp như vậy với bất cứ ai, và nó làm tôi tức điên.

“Này, chậm lại đi,” Clover nói. “Tasmin chỉ đùa thôi, cả Niall cũng vậy.”

“Anh ta là tên khốn,” tôi gắt gỏng.

“Vậy nên đừng bực mình vì anh ta,” Tasmin nói. “Anh ta thích chọc ghẹo con gái. Anh ta nghĩ như vậy là hay lắm. Đừng phản ứng lại. Vì đó là điều anh ta muốn mà.”

Tôi gật đầu. Tôi cảm thấy khó chịu với anh ta và khó chịu với chính mình khi đã để lộ cảm xúc bản thân. Có một lý do cho việc mình *thường sống khép kín* đó là người khác càng ít hiểu nội tâm của mình *thì họ càng ít có cơ hội hà hiếp mình hơn*, tôi nghĩ.

Clover khoác một bên tay tôi còn Tasmin khoác lấy bên kia. “Thôi nào, về nhà nghe nhạc đi. Không phải tất cả bọn con trai đều như Niall đâu, chị Paige à. Thực ra ở Bath có một số người rất tốt là đằng khác.”

“Và tình cờ là chúng tớ quen hầu hết bọn họ đấy,” Clover động viên.

Bọn nó đang làm tất cả để tôi cảm thấy vui hơn nhưng muộn mất rồi. Tôi cảm thấy chóng chệnh và bất an. *Mặc dù có một việc mình đã biết chắc chắn, tôi tự nhủ, đó là mình sẽ tránh xa Niall Peterson chừng nào mình còn ở Bath.*

Sau đó, Tasmin đến nhà Clover chơi. Không muốn làm phiền bọn nó thêm hay trở thành Quý Cô Đeo Bám nên tôi về nhà và lên phòng. Tôi trông thấy chiếc CD *Những ca khúc dành tặng Sarah* vẫn nằm ở chỗ Tasmin để trên kệ tủ. Tôi cho nó vào máy nghe và nằm xuống nghe nhạc.

Thi thoảng, trên một con phố đông, tôi thấy một bóng dáng giống bạn.

Tôi muốn gọi to lên “Này, xin chào,” mặc dù tôi biết đó không thể là bạn.

Bạn thật xa xôi, người bạn đáng yêu của tôi, khoảng cách giữa chúng ta chẳng bao giờ ngắn lại.

Allegra. Nó giờ đã trở thành người bạn xa xôi của tôi. Lời bài hát làm nước mắt tôi dâng trào.

Chương 9

Trường mới. Con ác mộng mới. Ngày 8 tháng Tư. Từ hôm biết mình sẽ chuyển trường đến giờ, cứ nghĩ tới cái ngày này là tôi đã thấy sợ, dù một phần trong tôi đã cố xóa nó ra khỏi đầu vì biết rằng nó sẽ chẳng dễ dàng gì.

Tasmin và tôi thức dậy vào buổi sáng hôm sau, ăn sáng, rồi được chú Mike, người cũng đồng thời là giáo viên nhạc của trường Queensmead, đưa đến trường. Tasmin mặc bộ đồng phục trắng đen của trường với chiếc tạp dề được kéo lên cao như mọi khi. Tôi được phép mặc đồ bình thường cho tới khi có đồng phục nhưng tôi đã mặc quần đen áo trắng để không quá nổi bật và khiến cho ai cũng biết mình là ma mới ở trường.

Tôi cảm thấy quá đôi xa lạ với những gì đang diễn ra như thể đây là câu chuyện của một người nào khác và bất cứ khi nào tôi rũ bỏ trạng thái tê liệt này và tỉnh dậy, mọi thứ sẽ lại về như cũ. Máy tuần vừa rồi sẽ hiện nguyên hình là một cơn ác mộng. Khi ngồi trên băng ghế sau xe và đưa mắt nhìn qua cửa sổ dõi theo những chiếc ô tô và xe buýt đông kín học sinh cũng đang trên đường đến trường Queensmead, tôi cảm thấy ruột gan cồn cào vì lo lắng.

Ngay khi chúng tôi tới nơi và chú Mike thả hai đứa xuống trước cổng trường, bọn tôi thấy Clover đang đứng chờ chúng tôi ở cánh cửa kính lớn dẫn vào phòng lễ tân. Dù đang mặc đồng phục nhưng trông nó vẫn rất cá tính với mái tóc buộc cao rồi búi gọn trên đỉnh đầu giống phong cách hồi thập niên năm mươi. Kiểu

đầu này rất hợp với nó, làm tôn lên khuôn mặt xinh đẹp hình trái tim của Clover. Nó khoác tay tôi hỏi, “Cậu ổn chứ?”

“Tớ không biết nữa,” tôi nói khi hai chúng tôi đi theo Tasmin vào trong. Vào ngày 31 tháng Mười hai vừa rồi, khi Allegra và tôi đang đặt ra mục tiêu cho năm mới và trò chuyện về những dự định của mình, chuyển trường là một việc không hề có trong kế hoạch của tôi, nhưng giờ chẳng thể nào quay lại nữa rồi. Tôi cảm giác như có một bàn tay nào đó đã giữ chặt hai bên mạn sườn của tôi và đang đẩy tôi bước vào một chặng đời hoàn toàn mới và xa lạ.

Tôi cũng cảm thấy mình không thể thực sự tâm sự với ai về chuyện này được, và việc đấy cũng thật khó khăn. Hiển nhiên tôi không thể nào mở lòng với bố mẹ được. Bố mẹ đều đang phải gồng mình để làm quen với cuộc sống mới và tôi không muốn tạo thêm gánh nặng cho họ nữa. Tasmin và Clover đều rất tốt và thông cảm cho tôi, cũng chính vì thế nên tôi cũng không cảm thấy mình có thể mở lòng với chúng. Chúng nó có thể sẽ nghĩ rằng tôi coi thường trường của chúng hay tôi là người luôn than vãn, và rồi chúng nó sẽ không muốn chơi với tôi nữa. Tôi không muốn phá hỏng tình bạn vừa mới chớm giữa chúng tôi. Người duy nhất mà tôi từng tâm sự là Allegra và nó đã gửi cho tôi ba nụ hôn trong tin nhắn sáng nay. Điều đó thật ngọt ngào nhưng nhận được tin từ nó chỉ nhắc tôi nhớ ra rằng nó đang trên đường tới trường, ngôi trường ở London mà tôi đã gắn bó và thông tỏ mọi đường ngang lối dọc.

“Sẽ ổn thôi chị,” Tasmin an ủi, như thể nó đoán được những ý nghĩ của tôi. “Hầu hết học sinh ở đây đều tốt cả. Nào, giờ thì bọn mình sẽ dạo quanh trường một vòng để chỉ cho chị thấy tất cả mọi thứ trước khi giờ học bắt đầu.”

Bọn tôi len lỏi qua những dãy hành lang đông nghẹt đám học sinh đang hối hả xô đẩy nhau, chào hỏi nhau, tìm lối lên hội trường hoặc vào lớp học. Tiếng ồn chói tai của một lũ học sinh đang vỗ tiếng khiến tôi phải căng tai ra để nghe Tasmin và Clover nói khi chúng nó giới thiệu cho tôi một số điểm mốc như thư viện, nhà vệ sinh, hội trường chính và căng tin. Tasmin đã nói trước với tôi rằng có một nghìn rưỡi học sinh ở trường này. Trong khi ở trường cũ của tôi chỉ có bốn trăm.

Cuối cùng bọn tôi cũng tới được phòng sinh hoạt tập thể của lớp 10 và lớp 11, một nơi không bị vây bủa bởi sự nhộn nhạo như những chỗ khác trong trường. Mọi thứ trở nên yên tĩnh hơn khi Clover đóng cửa lại. Ấn tượng đầu tiên của tôi về căn phòng này là nó ám mùi mì ăn liền Pot. Một số học sinh đã có mặt, một vài đứa đã kịp yên vị trên ghế ngồi. Một nhóm nữ sinh đang pha trà bằng chiếc ấm đun nước gần bồn rửa ở góc bên trái phòng, số còn lại thì hẳn là đang háng hót nghe chuyện kỳ nghỉ của đám bạn mình, cứ nghe những tràng cười ré lên của chúng thì biết. “Thế rồi anh ấy đã làm gì?” tôi nghe thấy một đứa hỏi. Một bạn trai tóc sẫm ngồi gần cửa sổ đang đắm chìm vào chiếc laptop, một cặp đôi khác thì đang thủ thỉ ở góc phòng. Tất cả mọi người đều ngược lên khi bọn tôi bước vào, ném cho tôi những ánh mắt tò mò. Tôi những muốn chui vào một góc để quan sát nhưng Tasmin đã chỉ vào tôi và la to, “Học sinh mới đến đây. Tên là Paige Lord. Chị họ mình đấy. Mọi người hãy đối xử tốt với chị ấy còn không thì sẽ biết tay.”

Đám học sinh nữ đang pha trà vội chào tôi một cách yếu ớt rồi lại quay lại với tách trà và câu chuyện của mình. mấy đứa con trai cũng quay lại làm việc của họ. Rõ ràng là tôi chẳng đáng để họ chú tâm tới.

Chẳng mấy chốc, Tasmin và Clover đã tíu tít buôn chuyện với đám con gái chỗ ấm trà còn tôi thì kiếm một chỗ ngồi để quan sát môi trường mới. Những ô cửa sổ cao đã tỉ năm không quét bụi nằm bên tay trái của tôi, bảng thông báo gắn đủ loại áp phích nằm bên phải, tủ đựng đồ của mỗi học sinh ở tít đằng sau, và những chiếc ghế bọc vải nâu đã sờn được xếp sát vào nhau thành các hàng đặt ở giữa và ở cuối căn phòng. Trong tôi đang diễn ra một cuộc đấu tranh nội tâm.

Một phần trong tôi cảm thấy mình như đứa trẻ lên năm, choáng ngợp, bối rối và tức thở trước tất cả những thay đổi chóng vánh của cuộc đời. Nếu chìm đắm trong cảm giác này, có lẽ tôi sẽ gục xuống khóc mất. Nhưng một phần khác mạnh mẽ hơn nói với tôi rằng tôi phải dũng cảm, rồi nó nhắc tôi nhớ đến tất cả những điều tốt đẹp tôi đang có, những gì mà thầy hiệu trưởng Nash đã dạy bọn tôi trong những buổi nói chuyện ở trường cũ, những gì bọn tôi vẫn thường cười nhạo mỗi khi nhắc lại. Bây giờ tôi cần vận dụng tất cả những suy nghĩ lạc quan mà thầy đã truyền lại cho chúng tôi. Tôi liệt kê ra những điều mà tôi nên biết ơn, dựa theo danh sách mà thầy thường đọc. *Tôi có sức khỏe, tôi có trí thông minh, tôi có những tình bạn mới chớm nở, tôi có một mái nhà, cho dù nó không phải là nhà tôi. Tôi có đồ để ăn và áo quần để mặc.*

Nhưng cũng chẳng ăn thua. Phần thứ ba trong tôi muốn bảo thầy Nash nên đi mà đắm đầu vào cột điện bởi những gì xảy ra với gia đình tôi là cực kỳ cực kỳ không công bằng và tôi không hề muốn học ở ngôi trường lạ hoắc này với một nghìn rưởi con người không quen biết.

“Chào Paige,” một giọng nói vang lên bên tôi. Tôi ngược lên thì thấy một học sinh nam tóc vàng đang đứng ngay trước mặt.

Trông anh khá quen. Có vẻ như anh là một trong những nhạc công mà tôi đã thấy ở quán cà phê khi đi tìm mẹ thứ Bảy vừa rồi.

“À, vâng, chào anh, em là Paige. Làm sao mà anh biết tên em thế?” tôi hỏi.

Anh chỉ sang phía bên kia của phòng sinh hoạt chung, lúc này đã bắt đầu đông người hơn. “Tasmin đấy. Nó bảo mọi người đến để chào em.”

Tôi chớp chớp mắt ra chiều không thoải mái. “Thật là xấu hổ quá đi.”

Anh gật đầu. “Nó có ý tốt mà. Anh là Liam. Em vừa mới chuyển từ London đến phải không?”

“Còn việc gì mà nó chưa kể với anh không?” tôi hỏi.

Liam cười. “Nhiều chứ. Vậy hôm nay là ngày đầu tiên đấy. Em thấy sao?”

“Ồn. À không. Đó là nói dối đấy. Em cảm thấy hơi phát điên một chút, vì có rất nhiều giọng nói bên trong em đang tranh đấu với nhau. Giọng nào cũng đầy lý lẽ.” Thường thì tôi không hay buột miệng tâm sự với người lạ nhưng tôi quá căng thẳng và lạc lõng, và chẳng thể ngừng lại được. Tôi hy vọng Liam sẽ gật đầu và nói rằng anh cũng thi thoảng cảm thấy như vậy. Nhưng không. Trông anh có một chút lo âu và nhìn tôi như thể chẳng hiểu những gì tôi đang nói. “Em nghe thấy giọng nói?”

“Không! Không hẳn là giọng nói, thế thì điên quá, chỉ là em...” tôi đỏ mặt. “Chỉ là em cảm thấy... mà thôi, anh đừng để tâm.”

Liam nhìn vào đồng hồ rồi quàng ba lô lên vai. “OK. Anh phải đi rồi. Ờm. Chắc là chúng ta sẽ gặp lại nhau thôi, Paige. Chào mừng em tới Bath và ờm... chúc may mắn với những giọng nói đó

nhé.”

Người đầu tiên mà đã như thế này, tôi nghĩ trong khi Tasmin vẫy tay ra hiệu cho tôi đứng dậy và đến chỗ nó. “Nhanh lên nào,” nó nói. “Đến giờ học rồi. Bọn em sẽ đưa chị vào lớp chị rồi mình gặp lại nhau ở đây vào lúc ăn trưa nhé?”

Tôi ôm nó một cái. “Chị rất biết ơn vì những gì em làm cho chị, Tasmin. Em thật rộng lượng đó, dầu cho chị đã chiếm mất một nửa phòng em và làm phiền em đủ thứ.” Tôi thấy mình sắp khóc. Tasmin cũng thấy điều đó.

Nó ôm lại tôi. “Ê, đồ ngốc. Đừng có mà mùi mẫn kiểu vậy với em. Em không thích suốt suốt vậy đâu.”

Tôi cố kìm nước mắt. “Xin lỗi nhé, chị sẽ không làm vậy đâu.”

Tasmin nhìn tôi với vẻ mặt nghiêm túc. “Em không đùa đâu. Chị phải cứng rắn lên.”

Tôi gật đầu và Tasmin siết lấy cánh tay tôi. *Nó có một trái tim nhân hậu, tôi thầm nhủ rồi lại chực khóc khi nghĩ đến chuyện mình đã phá rối cuộc sống của nó vậy mà giờ nó lại coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Tôi không chắc là trong tình huống đó mình có thể rộng lượng như nó. Tôi hít lấy một hơi sâu. Từng ngày một, tôi tự nhủ. Hãy vượt qua từng ngày từng ngày một.*

Tôi đã vượt qua được ngày hôm ấy. Rồi ngày tiếp theo. Tuần tiếp theo. Và cứ thế. Chú Mike chở gia đình tôi ra ngoài một vài lần sau giờ tan trường và vào cuối tuần. Chú lái xe qua thành phố, chỉ cho gia đình tôi những dãy nhà nổi tiếng hình vòng cung với các ngôi nhà năm tầng từ thời Hanover, vượt qua những ngọn đồi dốc để ra ngoại ô, rồi tới những ngôi làng và quán rượu đẹp như tranh vẽ chỉ cách thành phố mười phút lái xe. Chúng tôi bắt gặp một vài ngôi biệt thự cũ xinh đẹp ở rìa thành phố, ẩn mình

dưới bóng cây trên những khoảng sân vườn rộng bát ngát. Tôi nghĩ hẳn rất khó khăn cho bố mẹ khi họ nhìn thấy những ngôi nhà này vì nó giống hệt ngôi nhà cũ của chúng tôi ở Richmond. Thời gian đầu, tôi không thể nhớ được chỗ nào với chỗ nào, nhưng dần dần, qua vài tuần, mọi thứ bắt đầu trở nên thân thuộc, đặc biệt là khu vực nơi chúng tôi sống và trung tâm thành phố.

Ở trường, Tasmin và Clover đã làm tất cả những gì có thể để giúp đỡ tôi, nhưng dù chúng nó đầy thiện ý, tôi vẫn là một học sinh mới và vẫn thường lủi thủi một mình. Chuyển trường sau năm lớp Bảy sẽ gặp rất nhiều khó khăn trong các mối quan hệ vì tất cả mọi người đều đã tìm được hội được thuyền trong những học kỳ đầu mới từ tiểu học lên và rồi bọn chúng sẽ gắn bó với nhau trong suốt những năm sau đó. Đến lớp Mười thì mọi thứ đã đâu vào đấy, những người mới đến đều trở nên lạc lõng. Các bạn đều rất thân thiện với tôi nhưng chẳng ai lại muốn nhọc công làm quen với tôi, rủ tôi đi chơi cùng hay mời tôi gia nhập hội của họ. Họ chỉ hỏi một vài câu như kiểu tôi đến từ đâu, tại sao lại chuyển đến Bath, rồi mau chóng bỏ tôi lại một mình. Họ đã có bạn thân để trò chuyện.

Tôi đã thử tham gia câu lạc bộ kịch với hy vọng đó sẽ là một cách tốt để gặp gỡ bạn mới, nhưng dự án hiện tại của bọn họ đã đi được nửa đường nên tôi tuột mất cơ hội. Chỗ ẩn náu duy nhất của tôi là phòng học hội họa, nơi tôi luôn ghé qua mỗi khi có thời gian. Tôi lại bắt tay vào việc vẽ chân dung như ở trường cũ, chụp ảnh Tasmin và Clover để vẽ lại, nhưng đây cũng là một hoạt động đơn độc vì thầy dạy hội họa nhất quyết không cho nói chuyện khi làm việc, thậm chí cả khi đã hết giờ học.

Tôi khắc khoải nhớ những lúc cùng Allegra đi học về, vừa uống

trà ăn bánh vừa buôn chuyện với nhau, ngày nào cũng như ngày nào. Trò chuyện với nó thật dễ dàng, từ chuyện vợ va vợ vẫn tới chuyện siêu hay ho, cái gì chúng tôi cũng có thể kể với nhau được. Giờ thì bọn tôi Skype với nhau hầu hết các tối và cố gắng duy trì sự thân thiết vốn có, nhưng mặc dù chuyện ở trường cũ vẫn luôn nằm trong mối quan tâm của tôi, chuyện ở trường mới của tôi lại không mấy hấp dẫn nó, ngoại trừ chuyện về những anh chàng điển trai. Không phải nó không hỏi về cuộc sống mới của tôi, nó có hỏi nhưng dĩ nhiên là không thể nào hào hứng giống như khi bọn tôi nói chuyện về những người quen chung của cả hai.

Tôi cảm thấy cuộc sống của mình thật tẻ nhạt. Buổi sáng, tôi đến trường, ẩn mình giữa đám đông rồi nhanh chóng bị cuốn vào guồng quay học hành. Tôi cảm thấy vui khi học hành chăm chỉ vì ít ra như thế tôi còn có thứ để làm. Tôi đặc biệt thích thầy dạy hội họa, vậy nên mọi thứ cũng không hoàn toàn vô vọng. Tôi làm bài tập về nhà, ăn trưa rồi đến thư viện hoặc phòng học hội họa. Tôi học tất cả những thứ cần phải học, rồi về nhà, thường là tự về một mình vì không thể bám theo Tasmin như một con cún, mặc dù nó luôn rủ tôi đi chơi cùng nó và Clover. Nó có cuộc sống riêng của nó, tôi không thể vừa chiếm phòng nó vừa kè kè bên nó suốt ngày. Tôi muốn nó có không gian riêng.

Tôi biết rằng mình đã không hoàn toàn thành thật với Allegra khi nó hỏi về tình hình của tôi, nhưng tôi sợ mình sẽ đánh mất nó nếu cứ ca cẩm rằng tôi buồn, tôi cô đơn, tôi tức giận và tôi thất vọng. Nó có thể làm gì để thay đổi chứ? Chẳng thể làm gì cả. Vậy nên tôi khoác lên bộ mặt Paige rạng rỡ và cố gắng nói những gì tốt đẹp nhất. Bath tuyệt vời. Trường cũng tốt. Tớ ổn. Tớ rất cứng rắn và là một chiến binh đấy. Nhưng tất cả chỉ là ngụy tạo. Trong thâm tâm, tôi luôn khao khát một ai đó có thể thấy con người

thật của tôi bên trong lớp mặt nạ, một ai đó có thể hiểu tôi thật sự cảm thấy thế nào và bước đến giải thoát cho tôi.

Một buổi tối sau khi Skype với Allegra, tôi bật máy nghe nhạc lên và nghe *Những khúc dành tặng Sarah*. Tôi đứng và nhìn qua cửa sổ khi cả căn phòng bắt đầu chìm trong tiếng nhạc.

Lồng gương mặt tôi vào trong khung ảnh

Treo trong phòng tranh

Một vẻ đẹp hoàn hảo cân xứng

Hắn là bạn chỉ ước mình trông giống như tôi?

Nhưng khi soi mình trong chiếc gương kia

Tôi nhìn thấy gì?

Một con người buồn bã và cô độc.

Đây lẽ nào lại chính là tôi ư?

Sợ thật. Đó cũng chính là tâm trạng của mình hôm nay, tôi nghĩ khi nghe thấy tiếng dì Karen gọi xuống ăn tối. Càng nghe chiếc CD này, tôi càng cảm thấy những bài hát trong đó thật đồng điệu với mình. Mỗi tối sau khi tan trường về, nếu không có Tasmin ở trong phòng, tôi luôn bật một bài trong đĩa lên nghe và điều đó dần trở thành thói quen của tôi. Tôi thậm chí còn chép các bài hát trong chiếc CD vào iPod của mình để tiện nghe ban ngày. Thật kỳ cục khi mỗi bài hát tôi bật lên đều như đang miêu tả cuộc sống của tôi. Có lẽ đây chính là những giai điệu sưởi ấm trái tim tan vỡ của tôi, vì chúng luôn làm tôi thấy vui hơn và bớt cô độc hơn. *Không biết ai đã làm chiếc đĩa này và người đó đang ở đâu nhỉ?* tôi tự hỏi khi tắt máy nghe nhạc, rồi xuống ăn tối với lũ em họ bát nháo dưới nhà. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi. Hay là tôi đi tìm

người đó?

“Bố đang ở đâu thế ạ?” tôi hỏi mẹ sau khi cả nhà đã ăn xong và chỉ còn hai mẹ con tôi xếp bát đĩa vào máy rửa chén. Bố thường vắng mặt trong hầu hết các bữa ăn và tôi bắt đầu cảm thấy nhớ bố.

“Bố ra ngoài để tìm cơ hội cho gia đình mình,” mẹ nói trong khi đổ chỗ thức ăn thừa vào thùng rác. Tôi đã gắng hỏi mẹ một vài lần rằng khi nào thì gia đình tôi có thể ra ở riêng nhưng mẹ luôn lập lờ nói rằng bố đang làm tất cả những gì có thể. Trông mẹ có chút ủ rũ mỗi khi chúng tôi nhắc tới chuyện tương lai vì bố đã đi phỏng vấn xin việc ở một vài nơi nhưng đều bị từ chối với lý do trình độ của bố vượt quá yêu cầu. Mẹ thì may mắn hơn khi có việc làm hành chính tại một ngôi trường ở bên kia khu trung tâm, nơi dì Karen dạy hội họa. Có một người đã xin nghỉ để nên mọi người ở trường rất chào đón mẹ, có vẻ mẹ cũng vui khi có việc để làm và nơi nào đó để đi mỗi sáng.

“Thế mẹ có thấy ổn khi làm việc ở trường không?” tôi hỏi.

“Trước mắt thì vẫn ổn,” mẹ nói. Mẹ luôn nói vậy. Trước mắt, nhưng là trong bao lâu chứ?

“Thế còn bằng cấp của mẹ thì sao?” tôi hỏi. “Mẹ không thể dùng nó để kiếm một công việc mẹ thực sự thích à?” Mẹ đã từng học tại trường Đại học Thời trang London sau khi tốt nghiệp phổ thông, chuyên ngành thiết kế phục trang cho sân khấu và điện ảnh. Mẹ muốn làm việc ở một nhà hát nhưng rồi mẹ gặp bố và cuộc sống của mẹ gói gọn trong việc chăm sóc bố, chăm sóc nhà cửa và rồi chăm sóc tôi.

“Có thể,” mẹ đáp. “Nhưng mẹ không có kinh nghiệm làm việc. Kinh nghiệm làm ‘Nội trợ’ sẽ chẳng giúp ích được gì.”

“Nhưng còn tất cả những sự kiện từ thiện mà mẹ từng làm thì sao? Mẹ có khả năng tổ chức tuyệt vời mà.”

Mẹ thở dài. “Có thể một ngày nào đó mẹ sẽ lại dùng những kỹ năng đó. Nhưng trong thời gian này, công việc hiện tại của mẹ là món quà trời ban rồi. Nó cho mẹ cơ hội để hồi tâm trong khi bố mẹ suy nghĩ lại kế hoạch của mình.”

Tôi ôm lấy mẹ. Mẹ khoác lên bộ mặt Bà Mẹ Rạng Rỡ ngay đúng lúc tôi cũng khoác lên bộ mặt Paige Rạng Rỡ. Đôi khi tôi tự hỏi liệu có phải cả thế giới này đang trốn sau những lớp mặt nạ hay không.

Khi mẹ con tôi cất bát đĩa đi, ngoài cửa sổ, tôi thấy có ai đó đang tiến vào khu vườn nhà bên cạnh. Đó là Niall. Khi nhìn thấy anh ta, tôi cảm thấy nhói lên một chút ân hận vì lần chạm trán tồi tệ hôm trước. Tôi thấy ghét khi mình có ác cảm với ai đó, kể cả anh ta là một gã lẳng nhăng. Mặc dù đã từng thế sẽ tránh xa cái con người đó, tôi vẫn quyết định sẽ thử đi làm lành với anh ta, nên khi mẹ pha xong cốc cà phê và ra phòng khách, tôi hít một hơi sâu, mở cửa sau và bước ra ngoài.

Bên phải mảnh vườn là một hàng rào phía trên có gắn lưới mắt cáo nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy rõ anh ta. Tôi tiến tới và nói, “Chào.”

Anh ta giật nẩy mình làm tôi bật cười lớn.

“Xin lỗi nhé,” tôi tỏ ra lịch sự. “Em không định làm anh giật mình.”

“Em đang làm cái gì thế? Núp trong lùm cây sao?”

“Không. Không phải núp. Em... em thấy anh và muốn xin lỗi vì chuyện ngày hôm đó. Em đoán là khi ấy mình không được thân

thiện lắm.”

Một nụ cười thoáng hiện trên gương mặt Niall. “Không. Anh đoán là vậy. Nhưng có thể tại anh như nước sốt Marmite. Người ta hoặc là rất thích hoặc là rất ghét anh.”

“Em thích Marmite,” tôi nói.

Niall cười tươi. “Anh cũng thế, vậy nên ít ra bọn mình cũng có một điểm chung.”

Tôi đỏ mặt và tự trách mình vì sợ anh ta đã trông thấy cử chỉ ấy. Tôi không muốn anh ta nghĩ điều này có nghĩa là tôi thích anh ta.

“Dù chỉ thỉnh thoảng em mới thích... em... à không, đối với Marmite thì chắc em ở vị trí trung lập, em không hẳn thích cũng không hẳn ghét. Em... chẳng quan tâm lắm.” Tôi nhận ra mình đang nói năng luyên thuyên. *Ngậm mồm lại*, tôi tự nói với bản thân khi trông thấy vẻ buồn cười trong mắt Niall. *Anh ta sẽ nghĩ mình bị dở hơi mất.*

“Vậy là em học ở trường Queensmead?” anh ta hỏi.

“Vâng. Sao anh biết?”

“Thấy em ra khỏi nhà cùng Tasmin mà.”

“Ồ, anh cũng theo dõi em qua cửa sổ đấy à?” tôi hỏi, nhại lại những gì anh ta hỏi lần trước khi chúng tôi gặp mặt ở khu trung tâm, nhưng rồi lại lo rằng giọng mình đã bắt đầu nhuộm màu thù địch.

“Không phải theo dõi, nhưng anh thấy em một vài lần. Em không thể tránh được việc nhận ra một ai đó trên đường, phải không?”

“Đúng thế,” tôi đáp và bản thân tôi cũng nhận ra giọng điệu của mình rõ gắt gỏng.

Điện thoại của Niall đổ chuông và anh ta rút nó ra khỏi túi. “Anh phải nghe điện thoại,” anh ta nói.

“Chắc là một trong những cô bạn gái của anh chứ gì,” tôi buột miệng trước khi kịp ngăn mình lại.

Niall lắc đầu như không thể tin nổi điều tôi vừa nói. Anh ta quay đi để nghe điện thoại còn tôi lao vào nhà.

Ngu ngốc, ngu ngốc, tôi tự nói với chính mình khi leo lên phòng. Tôi thật tệ trong khoản nói chuyện với bọn con trai. Sao tôi lại không thể cá tính như Clover hay tự tin như Tasmin chứ? Thay vào đó, tôi lại thể hiện mình như một người mắc chứng PMT^[4] mãn tính. Cứ như thể một phần trong tôi đã bị đè nén và đang nỗ lực tìm cách bung ra, nhưng khi nó có cơ hội thể hiện thì những điều nó nói toàn sai, sai và sai.

Chương 10

Vào một buổi tối của tuần thứ tư tôi học ở Queensmead, tôi trở về nhà dì Karen và theo thói quen, bò lên phòng Tasmin. Con bé đã vào khu trung tâm để xem một bộ phim hài lãng mạn mới được công chiếu nên cả phòng ngủ là của tôi.

Tôi quyết định sẽ đưa dự án tranh chân dung mà tôi đã thực hiện ở London lên một bước cao hơn, biến những khuôn mặt đó thành mặt nạ. Tôi lên mạng tìm kiếm những chiếc mặt nạ và hoàn toàn bị ngập chìm trong chúng khoảng một giờ đồng hồ, những hình ảnh từ khắp nơi trên thế giới phủ kín cả màn hình. Tôi tìm thấy những chiếc mặt nạ cổ khoảng chín nghìn năm tuổi, những chiếc mặt nạ của rất nhiều đất nước, một số trông khá kỳ cục, một số khác lại rất đẹp. Tôi rất thích mấy chiếc mặt nạ ở Venice mà tôi đã thấy khi đi cùng bố mẹ tới lễ hội hóa trang cách đây vài năm. Tôi vẽ mấy bức phác thảo và đang định Skype với Allegra thì thấy nó nhắn tin bảo rằng nó sắp đi xem chính bộ phim mà Tasmin và Clover đang đi xem và nó sẽ gọi điện cho tôi sau.

Tôi nằm xuống giường và chăm chăm nhìn trần nhà một lúc nhưng tất cả những tức giận dồn nén bấy lâu lại ùa về. Tại sao những việc này lại xảy đến với gia đình tôi kia chứ? Khi nào thì gia đình tôi mới có chỗ ở mới đây? Đến khi nào thì tôi mới hòa nhập được với trường mới? Bố mẹ sẽ ổn chứ? Tôi không thể nào nằm yên được. May mắn là vừa đúng lúc đó mẹ gọi tôi xuống ăn tối.

Tôi xuống dưới nhà và đập vào mắt tôi là một bãi chiến trường, cảnh vẫn thường diễn ra trong các bữa ăn ở nhà dì Karen. Chúng khác xa những bữa tối yên bình mà tôi có với mẹ hồi ở Richmond, cái thời mà bố thường về nhà muộn vào hầu hết các buổi tối trong tuần. Mẹ luôn ăn món gì đó ít mỡ. Mẹ không ăn tinh bột sau bữa trưa nên các món bày ra thường là gà hoặc cá nướng và xa lát hoặc rau luộc. Tôi cũng thỉnh thoảng ăn như mẹ, hoặc ăn pasta.

Còn ở nhà dì Karen thì luôn luôn có một cái nồi to chứa một thứ gì đó như gà hầm với rau hoặc ớt, hoặc pasta bỏ lò. Chiếc nồi luôn được đặt ở giữa bàn rồi được múc ra từng bát một, sau đó ăn với khoai tây bỏ lò hay cơm cùng phô mai nghiền và những ổ bánh mì ngũ cốc bột cháng. Tôi để ý thấy mẹ đã dần dà bỏ luôn thói quen không ăn tinh bột và cũng ăn cơm hay khoai tây như mọi người. Joe, Jake và Simon đang thi nhau nói để gây sự chú ý của mẹ chúng nó, đặc biệt là Jake, nó luôn cao giọng ở cuối mỗi câu để át tiếng các em.

Tasmin thường không có mặt trong những bữa ăn, nếu có thì nó cũng ăn vội vàng rồi chạy biến đi để gặp Clover hay mấy đứa bạn. Tôi nghĩ nếu mình làm như vậy, thể nào cũng bị xem là bất lịch sự. Chú Mike thích bật nhạc country blues trong lúc ăn và có vẻ tiếng chí chóc của bọn trẻ không thể vang đến tai chú. Bố thì vẫn vắng mặt trong những dịp tụ họp gia đình như thế này, nói rằng bố thích ăn muộn hơn một chút. Tôi biết bố cũng không thể chịu được tiếng ồn. Tôi thường bắt gặp mẹ đang nhìn mình từ phía bên kia bàn ăn. Khi ấy, mẹ sẽ cười đồng cảm với tôi. Mẹ biết tôi cũng cảm thấy khó thích nghi.

Sau bữa tối tôi luôn ở lại dọn dẹp. Tôi không muốn để dì Karen và chú Mike nghĩ tôi có ăn mà không có làm. Bọn con trai cũng phụ giúp tôi một tay. Dì Karen đã dạy bọn nó rất giỏi và khi

những người lớn mang cà phê ra phòng khách ngồi xem thời sự, Joe và Jake sẽ xếp hết bát đĩa vào máy rửa chén rồi nhanh chóng chạy biến đi chơi game trên máy tính. Tôi sẽ lau chùi và đem rác ra ngoài để sáng hôm sau người dọn vệ sinh chở đi.

Khi ra đến ngoài đường, tôi thấy Niall cũng đang đi đổ rác. Tôi định quay lại nhưng đã quá muộn, anh ta chắc chắn đã nhìn thấy tôi. Tôi cố nghĩ ra điều gì đó hay ho để nói về mấy cái thùng rác nhưng anh ta đã quay đi trước khi tôi kịp mở miệng. Tôi biết là anh ta thấy tôi rõ như tôi thấy anh ta vậy. *Mình hẳn đã làm anh ta rất khó chịu khi nói chuyện với anh ta ngoài vườn lần trước nhưng ít ra thì anh ta cũng nên chào một tiếng chứ nhỉ*, tôi nghĩ khi quay vào trong nhà, nơi đã trở nên ồn ào hơn cả lúc trước.

Ti vi đang bật ở phòng khách, chú Mike đã quay lại bếp và đang ngồi đệm guitar theo một bản nhạc phim, còn dì Karen thì đang nói chuyện với ai đó qua điện thoại, hay đúng hơn là đang hét lên để át đi mọi tiếng ồn. Tôi vừa chịu cảnh ấy vừa ngồi xem ti vi nhưng mấy đứa em tôi lại muốn xem hoạt hình, và chẳng mấy chốc tôi đã thấy chán ốm cả lên. Thêm vào đó, làm sao tập trung được khi có mẹ và dì Karen buôn chuyện bên cạnh, Simon thì đang chơi một trò nào đó rất ồn ào và khó chịu trên cái máy PlayStation. Tôi không thể trách bố khi ông hiếm khi có mặt ở nhà những lúc này. Tôi trở lại phòng để đọc sách. *Một ngày nào đó mình sẽ có cuộc sống riêng của mình*, tôi tự nhủ. Tôi đã lập kế hoạch. Lấy bằng GCSE, học A-level, dự thi đại học ở London, quay lại thành phố thân thuộc, trọ cùng căn hộ với Allegra và có *khoảng không gian riêng*.

Khi quay lại phòng, tôi quyết định dọn dẹp nửa phòng của mình. Tôi không dám đụng vào thứ gì của Tasmin mặc dù thói quen vứt đồ lung tung và chẳng bao giờ chịu đóng ngăn tủ của nó

làm tôi rõ bức mình. Dù gì thì đây vẫn là phòng của nó, nó có thể làm bất cứ điều gì nó muốn, tôi tự nhắc mình. Tôi tìm iPod, đeo tai nghe vào rồi nhấn nút play trong lúc xếp đồng sách lại thành một chồng. Bản nhạc đầu tiên bắt đầu. Tuyệt, tôi nghĩ khi ngôi nhà của dì Karen và những tiếng ồn của nó như tan biến hết, thế chỗ là một bản nhạc ballad được đệm bằng piano. Đây là một trong những bài yêu thích của tôi.

*Chỉ có một mình nhưng lại có quá nhiều tiếng nói trong tâm trí
bị tách rời khỏi cuộc sống cũ, một nửa hồn tôi đã chết rồi
tôi lạc trong mơ, tôi lạc trong màn sương mù mịt,
kiếm tìm tình yêu, kiếm tìm lối thoát
đâu rồi cuộc sống mà tôi từng biết?
những căn phòng đầy nắng
và ngập tràn hy vọng, tất cả đã xa...
ký ức trong tôi về những gì đã qua giờ chìm sâu dưới lớp lớp tơ
nhện.*

Giọng hát nhường chỗ cho tiếng piano. Cả ca khúc rất buồn, đầy bi thương và mong nhớ. Cũng như đa phần những bài khác, ca khúc này thực sự nói lên tâm trạng của tôi. Ca từ của nó lột tả chính xác những gì tôi trải qua. Mỗi bài hát trong chiếc CD này đều thể hiện những cung bậc cảm xúc khác nhau nhưng chủ yếu là nói về một người nào đó đang tìm kiếm tình yêu, tìm kiếm chính bản thân mình. Tôi có thể đồng cảm với tất cả những điều đó.

Trong những tuần qua, càng nghe những bài hát này, tôi càng nghĩ rằng người làm ra chiếc đĩa hẳn đã muốn kể một câu chuyện

bằng âm nhạc. Những diễn tiến của một câu chuyện tình, đầu tiên là giai đoạn cô đơn, rồi lúc cảm nắng người kia, một cô gái nổi bật giữa đám đông, một người đặc biệt, hy vọng, mơ ước về tương lai. Những bài hát cuối cùng ngập tràn hy vọng, mong muốn bắt đầu mối quan hệ với người tri kỷ ấy. Điều gì xảy ra sau đó? Anh đã tìm được người con gái đó chưa? *Và em có thể tìm được anh không?* Tôi tự hỏi khi bỏ tai nghe ra, với lấy cái hộp đĩa đang để cạnh giường và xem xét bìa đĩa.

Chắc chắn là nó được làm bằng tay, và sau khi quan sát một lúc, tôi có thể biết nó đã được làm ra như thế nào. Nó được ghép bởi hai, hoặc ba trang báo tách ra từ một quyển tạp chí. Tôi nhìn kỹ hơn. Hai trang. Trang bên trên được xé ra thành từng dải nhỏ rồi dán dọc theo chiều ngang của tờ bên dưới, mỗi dải cách nhau vài xăng ti mét để người xem có thể nhìn ra hình ảnh trên trang báo bên dưới, tựa như nhìn qua các song sắt vậy. Trang báo bên trên có bức tranh một cô gái với bốn gam màu: đỏ, đen, nâu và màu da người. Phía góc trên bên phải là hình ảnh một khuôn mặt quay nghiêng đang ngửa lên với một bên mắt được trang điểm khá đậm. Khuôn mặt có tỉ lệ khá lớn so với thân hình được vẽ ở góc dưới bên phải. Tôi lơ mơ trông thấy một chiếc váy đỏ và đôi giày cao gót màu xanh lá.

Càng chăm chú nhìn bức hình tôi càng thấy mọi thứ rõ hơn. Thân hình cô gái buông thõng về phía góc dưới bên phải. Ở giữa là một vết đen có thể tượng trưng cho mái tóc nhưng nhìn kỹ thì hóa ra là một nốt nhạc. Tôi tập trung nhìn vào hình ảnh ở trang báo bên dưới lộ ra qua những khoảng trống giữa các mẫu báo bên trên. Đó là một bức ảnh với những gam màu nâu và xanh dương, còn khó nắm bắt hơn cả bức tranh cô gái. Phía bên phải, tôi có thể thấy đầu của một chàng trai chụp từ trên cao xuống. Tóc nâu, một bên lông mày, chiếc mũi, phía bên trái là một bên hông và

chân mặc quần bò. Ở giữa, tay chàng trai đang ôm một... đó là gì nhỉ? Có thể là một cây guitar? Tôi xem lại lần nữa thì thấy hai trang báo được lồng vào nhau để cho đầu của chàng trai xuất hiện trong tâm trí cô gái. *Thông minh thật*, tôi nghĩ trong lúc lật chiếc hộp đĩa lại.

Đằng sau là một bức ảnh đen trắng. Tôi đã xem qua nó lúc ở cửa hàng từ thiện nhưng từ hôm đó tới giờ vẫn chưa xem kỹ lần nào. Trên tấm hình là một chàng trai ngồi bên cửa sổ, mắt hướng về ngôi nhà ở phía đối diện - một ngôi nhà lát gạch đỏ chứ không phải loại đá nổi tiếng ở Bath. Phía trên là bầu trời xanh. Tôi nheo mắt lại để nhìn cho rõ khuôn mặt chàng trai nhưng không thể nhìn ra nét nào với nét nào. Bức ảnh chụp ngược sáng nên chỉ thấy bóng chàng trai in lên cửa sổ, những tòa nhà và bầu trời đằng sau lưng. Tôi cũng không thể thấy được anh đang nhìn vào ống kính hay nhìn đi nơi khác. Tôi cực kỳ tò mò. Anh chàng này là ai? Tôi rất muốn tìm thấy anh. Nói chuyện với anh. Tìm hiểu câu chuyện đằng sau chiếc đĩa. Tại sao anh lại làm ra chiếc CD này để cuối cùng nó nằm trong một mớ hỗn độn ở cửa hàng từ thiện. Tôi bật dậy tìm hộp bút. Khi tìm thấy rồi, tôi liền lôi chiếc kính lúp ra. Vừa mới quay lại chỗ cũ để dùng kính lúp ngắm soi bức hình thì Tasmin và Clover bước vào.

Clover đến ngồi bên tôi và tôi có thể đánh hơi được nó vừa uống rượu. “Cậu đang làm gì thế?”

Tasmin ngồi trên giường của nó, đối diện với Clover và tôi rồi nhìn chiếc hộp đĩa trên tay tôi. “Chị vừa nghe nhạc?”

Clover lấy chiếc hộp đĩa từ tay tôi. “Cái gì vậy?”

“Chiếc CD mà dì Karen mua cho tớ ở một cửa hàng từ thiện gần đây.”

“A, em nhớ là có một vài bài khá được,” Tasmin nói.

“Ừ, hay lắm, mặc dù chị không biết các bài hát trong đĩa,” tôi đáp lại. “Nhìn cái hộp đĩa thì có vẻ đây là một đĩa tuyển tập tự làm.” Tôi không nói về việc chiếc đĩa này đã tác động tới mình như thế nào để đề phòng bọn nó hỏi tại sao tôi lại thấy mình trong những bài hát đó. Tôi sẽ cảm thấy rất chướng chảnh nếu để lộ ra mình đang mất phương hướng như thế nào vào lúc này.

Clover xem xét cái hộp đĩa rồi mở nó ra. “Có một danh sách các bài hát và ban nhạc ở mặt trong.”

Tasmin nhô người ra trước. “Xem cái nào.”

Nó đứng lên rồi vớ lấy chiếc CD từ Clover và nghiên cứu cẩn thận danh sách bài hát. Tôi cũng ngửi thấy mùi rượu tù người Tasmin nhưng không nói năng gì vì ngại bọn nó sẽ nghĩ là tôi thích xen vào chuyện người khác. “Em biết một số ban nhạc trong này, thực ra là hầu hết thì đúng hơn. Bọn họ đều là người vùng này.”

Người vùng này? Tôi nghĩ. Vậy anh chàng làm ra chiếc CD này chắc cũng thế.

“Thử nghe xem nào,” Clover nói.

Tôi không nói ra chuyện mình có tất cả các bài hát ở trong iPod vì đó là nơi để tôi tạm lánh khỏi thế giới và tôi không muốn đề cập tới chuyện này. Nhưng rồi Tasmin lấy chiếc CD ra khỏi hộp, bỏ vào trong máy nghe đĩa và bật nó lên. Tiếng nhạc vang lên. Cả bọn ngả người ra, Clover ở trên giường tôi nên hai đứa tôi nằm trở đầu đuôi còn Tasmin thì nằm xoài trên giường nó.

Vậy là thế giới của em tan vỡ, mây đen che phủ cả bầu trời,

Và em sống ẩn mình trong bóng tối, đầy buồn đau, nghi hoặc và

sợ hãi

Nhưng bên trong em chứa đựng một tia sáng, nó sẽ càng sáng hơn khi em hiểu được

Hạnh phúc chẳng được tặng ban, mà là thứ ta phải tự vun đắp

Hãy nhìn quanh em, tìm một người giữa vô vàn người ngoài đó

Và cho dù em chưa từng gặp mặt, em sẽ vẫn có thể gọi tên người ấy.

“Đoạn đầu có vẻ u buồn nhỉ,” Tasmin nói khi bài hát kết thúc và nó lấy đĩa ra. Tôi lại không nghĩ vậy. Tôi rất thích phần lời và cái ý nghĩa rằng ở đâu đó có người sẽ có thể giải cứu tôi ra khỏi khoảng tối này.

Clover lại nhắc cái hộp đĩa lên. “Tớ biết ban nhạc này,” nó nói. “Tên ban nhạc là Overheated. Ban nhạc này ở Bristol. Tớ đã từng đi nghe họ chơi rồi. Vài ban nhạc khác có bài trong đĩa thì lại ở ngay Bath.”

“Cậu có nghĩ người làm ra chiếc đĩa này cũng sống ở Bath luôn không?” tôi hỏi.

“Có thể, hoặc nếu không thì người đó cũng chỉ sống quanh quần gần đây thôi,” Tasmin nói. Nó lấy lại chiếc hộp đĩa rồi nhìn vào mặt sau của cái hộp. “Mấy ngôi nhà trong ảnh này không giống nhà ở Bath - nhưng biết đâu đấy. Những ngôi nhà mới xây ở đây cũng nhiều như những ngôi nhà cổ vậy. Chị có nghĩ anh chàng trong tấm hình này chính là anh ta không, người làm cái đĩa này ấy?”

“Chị cũng đang nghĩ thế đây,” tôi nói.

Tasmin nhặt cái kính lúp của tôi lên, và cũng giống như tôi, nó

săm soi tỉ mỉ cái hộp đĩa, rồi đến lượt Clover cũng làm vậy.

“Một bí ẩn,” Clover nói khi nheo mắt lại để cố nhìn ra gương mặt của chàng trai.

“Một anh chàng bí ẩn,” Tasmin nói. “Mình thích những điều bí ẩn.”

“Tớ biết chuyện này nghe có vẻ dở hơi,” tôi nói, “nhưng tớ muốn thử tìm anh ta.”

Clover và Tasmin nhìn nhau và rồi Tasmin gật đầu.

“Sẽ hay ho đấy,” nó nói.

“Được, tớ tham gia,” Clover đáp.

Cuộc truy tìm Anh Chàng Bí Ẩn bắt đầu, tôi thầm nghĩ. Tuyệt vời.

Chương 11

Anh chàng Bí Ẩn

“Một trái tim để yêu, và trong trái tim ấy
Là lòng can đảm để thể hiện tình yêu đó?”

Shakespeare: *Macbeth* - Hồi 2, Cảnh 3.

Tôi đã làm xong chiếc CD vào tuần trước và dành cả dịp cuối tuần để làm bìa đĩa. Tôi muốn làm một cái gì đó thật nổi bật. Không phải một trái tim. Quá ủy mị. Cũng không phải hoa hoét. Người con gái của tôi xứng đáng với những gì độc nhất vô nhị. Một tác phẩm nghệ thuật với một thông điệp ngầm để cho em giải mã. Cũng là để nhắn nhủ rằng tôi đã để ý đến em và tôi biết em thật khác biệt. Tôi đã để lại những gợi ý trong bìa đĩa để em có thể tìm thấy tôi. Em sẽ hiểu được chứ? Hay tôi phải tự tiết lộ bản thân mình sau đó?

Tôi đã thử nhiều thiết kế khác nhau, có một cái khá được nhưng tôi muốn có chút gì đó của mình ở trong đó nữa. Tôi đang lật qua một tờ tạp chí thì nhìn thấy nó. Bức tranh vẽ một cô gái với kích thước khá vừa vặn để làm bìa đĩa. Trông cô như đang trôi trên không, khuôn mặt ngửa lên và thân hình buông thõng xuống. *Mình sẽ làm một tấm hình cắt ghép, tôi nghĩ. Như vậy sẽ cực kỳ hợp.*

Tôi xé trang báo ra làm bốn. Tôi đặt tấm ảnh của mình xuống

rồi dính những mẫu báo lên, tựa như các song sắt nhà tù. Qua những song sắt này, em có thể thấy một phần của tôi nhưng vẫn chưa đủ để nhận ra tôi được. Tôi muốn em nghe những bài hát này, hiểu thêm về tôi và cảm xúc của tôi cũng như thấy mình trong chúng. Tôi cũng muốn em biết rằng tôi là người biết em thật đặc biệt. Mặt sau của hộp đĩa, tôi luồn vào một tấm ảnh đen trắng chụp tôi đang ở trước cửa sổ với khuôn mặt tối lại vì ngược sáng.

Hy vọng là em sẽ thấy tò mò.

Chương 12

“Alex Taylor gửi lời chào đó,” Allegra nói khi bọn tôi đang buôn chuyện qua Skype vào tối đó. Tasmin đã đến nhà Clover nên tôi lại bị bỏ lại một mình. Tôi có thể đi với nó nhưng tôi muốn nói chuyện với Allegra và bắt đầu tìm kiếm Anh Chàng Bí Ẩn bằng cách lục lọi trên mạng những ban nhạc có mặt trong CD *Những ca khúc dành tặng Sarah*. Tôi không thể nào ngừng nghĩ tới cái album đó và cả chàng trai đã làm ra chiếc đĩa vì những bài hát này không chỉ lột tả tâm trạng dạo gần đây của tôi, chúng còn khiến tôi có một cảm giác kỳ lạ rằng định mệnh đã dẫn dắt tôi tìm ra chiếc đĩa. Tôi không hay tin vào định mệnh. Tôi luôn nghĩ rằng con người phải tự tạo ra mọi thứ trong cuộc sống nhưng lần này tôi lại thấy đây là định mệnh của mình.

“Paige, cậu có nghe tớ nói không đấy?” Allegra hỏi.

“Có. Chà. Alex Taylor? Chào tớ á?” Tôi cảm thấy tim mình đập thình thịch khi nhắc tên anh.

“Đúng, tất nhiên là chào cậu rồi, đồ ngốc. Và còn điều này nữa. Anh ấy nói rằng anh ấy có một người em họ hay họ hàng gì đó ở gần Bath và hai cậu có thể gặp nhau vào lần tới khi anh ấy đến Bath,” Allegra cười toét miệng với tôi trên màn hình.

Tất cả những suy nghĩ về chiếc CD tiêu tan hết khi tôi nghe được chuyện này. “Tớ? Không thể nào!” Alex sẽ có mặt ở Bath ư? Thật tuyệt vời. “Anh ấy có nói rằng đã từng sống ở đây trước khi tới London và thỉnh thoảng vẫn quay về thăm nơi này nhưng tớ

không nghĩ là anh ấy thực sự có ý như thế.” Tâm trí tôi ngay lập tức mơ tưởng đến chuyến viếng thăm của anh. Tôi có thể gặp anh ở quán cà phê Society mà Tasmin đã chỉ cho tôi ở quảng trường Kingsmead.

“Quá tốt phải không? Tớ nghĩ anh ấy có quan tâm đến cậu đấy vì anh ấy hỏi một chút về cậu, đại loại như cậu sống dưới đó ra sao. Tớ cũng đã thử dò hỏi và được biết rằng anh ấy hiện không cặp với ai cả.”

“Nhưng anh ấy phải có cả triệu cô gái đuổi theo ấy chứ.”

“Thì đã sao? Không có nghĩa là anh ấy không để mắt tới cậu. Trông cậu tuyệt đến thế cơ mà,” Allegra nói câu cuối bằng giọng điệu quý tộc của mẹ nó. Tất nhiên là việc tôi không tin rằng Alex có tình ý với mình đã làm Allegra nháy dựng lên và cho tôi một bài “hãy tin vào bản thân mình”. Allegra luôn luôn là người trong mộng của đám con trai. Còn tôi thì không, đó là lý do tại sao tôi chẳng có chút tự tin nào. Kinh nghiệm với con trai của tôi là con số không ngoại trừ lần Simon Martin say bí tỉ ở bữa tiệc Giáng sinh rồi hôn tôi trong nhà kính. Thật tởm. Hơi thở của cậu ta sặc mùi chua của bia và năm phút sau đó cậu ta nôn vào một chậu hoa. Đó là nụ hôn đầu đời của tôi và tất nhiên chẳng phải một kỷ niệm lãng mạn để mà trân trọng suốt đời. Thật tâm tôi có một chút lo lắng về chuyện hôn và không biết mình có thể làm tốt điều đó không khi gặp được người tôi thực sự thích.

Tôi cảm thấy phấn khích khi kết thúc cuộc gọi với Allegra. Alex Taylor có thể sẽ tới Bath và anh muốn gặp tôi! Tôi liền vào Facebook để ngắm lại khuôn mặt đẹp trai của anh. *Ôi trời ơi*, tôi thốt lên khi vào trang của mình. Có một yêu cầu kết bạn từ anh. Tôi nhanh chóng ấn vào nút chấp nhận và một thoáng sau tôi đã có thể xem tường và những bức ảnh của anh. Album nổi tiếp

album: kỳ nghỉ trượt tuyết, chơi đùa bên bể bơi với một đám bạn, và một đồng ảnh của anh với các cô gái. Lướt qua chúng khiến tất cả những cảm xúc của tôi về anh quay trở lại. Anh chính là Người Đó. Tôi chắc chắn như vậy.

Phần duy nhất trong trang của anh mà tôi không thích đó là những gì liên quan tới các buổi luyện tập cho vở kịch của trường. Tuy nhiên, tôi tự nhủ rằng nếu anh đã rơi vào lưới tình của nàng Juliet mới thì hẳn anh không nghĩ tới chuyện dính dáng tới một cô nàng ở Bath, phải vậy không? Suy nghĩ đó làm tôi phấn chấn hơn và hai mươi phút sau, tôi cố dứt khỏi câu chuyện này để bắt đầu tìm trên mạng những ban nhạc có tên trong *Những ca khúc dành tặng Sarah*, nhưng một phần nhiệt huyết trước đây của tôi đã tan biến. Tôi bắt đầu phân vân. Tôi muốn tìm anh chàng bí ẩn đó vì âm nhạc của anh đã xoa dịu tôi, nhất là trong những ngày đầu ở Bath, và những bài hát của anh làm tôi thấy mình không còn quá cô đơn và toàn bộ chuyện này khiến tôi tò mò. Nhưng giờ khi tôi biết Alex Taylor sắp đến Bath và có thể cả Allegra nữa, việc gặp gỡ anh chàng bí ẩn kia có còn quan trọng với tôi nữa không? Cuối cùng tôi vẫn quyết định thử tìm xem sao và bắt đầu đánh tên ban nhạc đầu tiên trong danh sách. Ban nhạc Sainted.

Một vài đường link hiện ra, nhưng chúng đều đã cũ, còn có một bài viết nói rằng ban nhạc này đã tan rã khoảng ba tháng trước. Tiếp tục, tôi gõ Black Pearl. Có rất nhiều tin về họ nên tôi chọn đường link đầu tiên. Bài viết nói rằng họ hay chơi ở phiên chợ họp trên phố Walcotcua Bath. Tôi kiểm tra ngày đưa tin để xem thông tin này có lạc hậu không nhưng không, họ sẽ chơi vào *thứ Bảy này*. Tôi biết mình phải làm bài tập về nhà nhưng tôi đang quá hào hứng. Tôi phải xem tiếp xem mình có thể tìm thêm được gì từ những ban nhạc khác không.

Trong vòng nửa tiếng sau đó, tôi lần lượt tìm từng ban nhạc và khám phá ra rằng hầu hết đều có trang Facebook. Tất cả đều thông báo nơi họ chuẩn bị biểu diễn. Tôi cũng nhận ra rằng ngoại trừ Sainted, các ban nhạc khác đều mới nổi, và điều đó có nghĩa là chiếc CD này được làm cách đây không quá lâu.

Tôi đang cực kỳ phấn khích khi Tasmin bước vào. Tôi lục lại trang báo đưa tin về buổi biểu diễn vào thứ Bảy này của Black Pearl và nói cho nó biết những gì tôi vừa khám phá ra.

“Bọn mình phải đi,” nó nói trong khi đọc trang web. “Có vẻ đó là một lễ hội ca nhạc hay đại loại vậy. Những sự kiện kiểu ấy thường hay được tổ chức ở đó.”

“Tuyệt. Và bọn mình đã biết Anh Chàng Bí Ẩn thích ban nhạc này, đó là lý do tại sao anh ấy lại chọn một trong những bài của họ. Ôi, Tasmin, anh ấy có thể sẽ tới buổi biểu diễn.”

“Có thể. Nhưng làm sao để bọn mình nhận ra anh ấy cơ chứ?”

Tôi sẽ không để mình bị thối chí. Tôi gõ gõ lên cánh mũi. “Lần theo dấu vết anh ấy để lại trên đĩa.”

Tasmin cười ha hả. “Chị chả thay đổi gì cả,” nó nói. “Em nhớ là hồi còn bé, chị đã từng thích những trò chơi mang tính bí ẩn. Nhớ hồi lễ Phục sinh mẹ em tổ chức truy tìm trứng Phục sinh trong vườn không? Bọn mình lúc đó khoảng bảy tuổi. Chị rất thích trò đó và tìm thấy nhiều trứng nhất. Em ghen tị với chị nhưng chị đã chia trứng cho em.”

Tôi chỉ còn nhớ mang máng khuôn mặt đầy sô cô la của Tasmin. Nó nói đúng, tôi đã từng rất thích trò trốn tìm hay bất cứ trò nào liên quan tới việc phải đi tìm một vật hay một người nào đó.

“Vậy chị nghĩ anh chàng bí ẩn này có thể là tình yêu của cuộc đời chị à?” Tasmin hỏi đồng thời ngả người xuống giường.

Tôi nghĩ tới Alex và lắc đầu quây quây trong khi đánh dấu vào sổ tay chương trình biểu diễn của Black Pearl vào thứ Bảy. “Không. Chị chỉ muốn xem anh ấy là ai và biết thêm về câu chuyện đằng sau cái đĩa. Ai là Sarah và điều gì đã xảy ra? Cô gái đó có thể đã vứt chiếc CD đi sau khi đá anh chàng. Qua những bài hát trong đĩa thì có vẻ người con trai này muốn tìm kiếm chính bản thân mình cũng nhiều như muốn có cô gái. Anh ấy có vẻ rất lãng mạn. Có thể anh ấy quá được so với cô gái này nhưng kỳ vọng của anh ấy quá cao. Ai mà biết được? Chuyện này thật hấp dẫn, phải không?”

Tôi liếc nhìn Tasmin. Nó đã lăn ra ngủ ngon lành rồi.

Chương 13

Anh chàng Bí Ẩn

“Con đường của tình yêu đích thực chẳng bao giờ thiếu những
chông gai.”

Shakespeare: *Giấc mộng đêm hè* - Hồi 1, Cảnh 1.

Tối thứ Tư. Trên đường từ trường về nhà, tôi tới công viên đem theo chiếc CD. Bây giờ tôi đã biết khoảng thời gian em thường dặt chú chó của em đi dạo qua đây. Tên nó là Geoffrey. Tôi đã biết điều đó khi nghe em gọi nó. Làm sao để tôi đưa chiếc CD cho em? Tôi không thể nào cứ thế tiến tới rồi trao nó cho em được. Tôi muốn em nghe nó. Tôi muốn nó thắp lửa cho trái tim em như những gì em đã làm với tôi. Tôi muốn em nghĩ, *Ồ, mình muốn biết ai đã làm ra chiếc đĩa này*. Tôi có thể theo chân em về nhà, tìm ra địa chỉ của em và gửi nó. Nhưng như vậy sẽ giống như tôi đã theo dõi em. Tôi không phải một gã điên, và tôi không muốn em nghĩ tôi là người như thế. Làm sao để làm điều đó một cách lãng mạn đây? Thuê một đàn chim để chúng chuyển chiếc đĩa cho em? Chẳng thể nào. Trong công viên này chỉ toàn bồ câu thôi mà tôi không muốn chúng bay hết lên đầu em.

Tôi đứng dưới gốc cây trong gần một giờ đồng hồ. Không thấy bóng dáng em - và rồi thiên đường mở ra. Người tôi ứa sôi.

Thứ Năm: trở lại công viên. Tôi thấy Geoffrey. Em không thể đứng quá xa nó được. Tim tôi đập mạnh khi nghĩ tới cảnh mình

đưa chiếc CD cho em. Tôi có thể đi ngang qua em và nói rằng “Anh nghĩ em đánh rơi cái này.” Nhưng như thế em sẽ biết mặt tôi. Làm sao bây giờ? Em đang tiến lại. Tim tôi đập liên hồi. Khôngggg. Em đang đi cùng ba người bạn. Tôi quay đi.

Thứ Sáu: quay lại công viên. Tôi thấy một đám trẻ đang chơi, bố mẹ chúng đứng cách đó một quãng. Tôi gọi một đứa lại, đưa cho cậu bé một bảng Anh rồi dặn nó đưa cái phong bì này cho cô gái sắp đến đây cùng con chó. Cậu bé đồng ý rồi chạy đi. Tôi đứng sau gốc cây, theo dõi và chờ đợi. Bố cậu bé đang nói chuyện với nó. Ông nhìn cái phong bì. Quay ra nhìn về phía gốc cây tôi đứng. Tôi đã kịp núp đi trước khi ông thấy tôi. Trông ông có vẻ bực tức và ông ném chiếc CD vào thùng rác. Cậu bé bị mắng. Rồi ông bố dắt cậu ra khỏi công viên. Cô gái của tôi đến, Geoffrey vẫn kéo em đi như mọi khi.

Tôi chờ đến lúc em đi khỏi để tới chỗ thùng rác và lấy lại những bản tình ca của mình.

Trời ạ. Lại phải đợi thêm một hôm nữa để đưa nó cho em.

Chương 14

“Bố mẹ có tin mới đây,” bố nói trên bàn ăn sáng. Hôm đó là thứ Sáu, ngày 10 tháng Năm và gia đình tôi đã ở Bath được năm tuần. “Bố nghĩ chúng ta đã tìm được một căn hộ.” Tôi vẫn biết đây là một khả năng có thể diễn ra nhưng không muốn đặt hy vọng quá nhiều vào đó. Tôi biết bố đã đi lòng tìm một căn hộ cho thuê ở quanh đây từ khi gia đình tôi chuyển tới Bath, nhưng không gặp may vì tất cả những chỗ môi giới bất động sản đều muốn có thông tin chi tiết về tài khoản ngân hàng và thu nhập, những thứ mà bố không thể cung cấp cho họ được nữa.

Mẹ kể bố đã cảm thấy tuyệt vọng suốt một thời gian cho tới khi gặp được một người bạn cũ của chú Mike, người đã đưa ra một giải pháp. Chú ấy có một căn hộ cho thuê ở phía Nam của Bath và người thuê nhà chú chuẩn bị rời đi. Chú Mike đã kể qua cho bạn chú về chuyện của gia đình tôi và đảm bảo rằng chúng tôi sẽ luôn trả tiền nhà đồng thời chú Mike cũng đứng ra bảo lãnh. Bạn chú đã đồng ý cho gia đình tôi ở trong ba tháng và sẽ kéo dài hợp đồng nếu trong ba tháng đó không xảy ra vấn đề gì.

Bố quay về phía tôi. “Thế con có muốn đến đó xem vào sáng mai không? Bố có thể đi lấy chìa khóa luôn hôm nay.”

Tôi liếc qua phía Tasmin, nó đang lắc đầu khe khẽ như thể muốn nói “Không”. Nó không nói được vì miệng đang ngậm đầy Coco Pops. Bọn tôi đã có kế hoạch đi gặp Clover và tới lễ hội âm nhạc ở phố Walcot. Tôi rất mong chờ sự kiện này nhưng cũng không muốn làm bố buồn. Bố trông có vẻ khá hơn nhiều so với

mấy tuần gần đây và dường như ông cũng đã lấy lại được chút phong độ cũ.

“Vâng, tất nhiên là con muốn rồi,” tôi đáp và cố né ánh nhìn giận dữ của Tasmin khi nghe câu trả lời của tôi. Tôi muốn đi tới lễ hội nhưng cũng muốn tới xem nơi gia đình tôi sẽ sống. “Sau đó con sẽ đi ra khu trung tâm nếu bố mẹ không phiền.”

“Tất nhiên là được rồi. Sẽ không lâu đâu. Bố mẹ chỉ muốn chỉ cho con biết chỗ thôi,” mẹ nói. “Bố mẹ đã xem qua và ừm, nó không giống như nhà cũ ở Richmond nhưng chúng ta sẽ lại có không gian riêng của mình.

Tất cả mọi người đều sẽ vui vì tin này, tôi nghĩ khi nhìn quanh bếp, lúc này đã trở thành một bãi rác với tàn dư của chín con người đang ăn sáng.

“Cảm ơn ông trời,” Tasmin nói như thể đọc được ý nghĩ của tôi. “Em không có ý xấu đâu nhé.”

“Chị biết mà,” tôi nói khi lấy một chút sữa chua mâm xôi cho mình.

Sáng thứ Bảy, bố đưa tôi đi xem nhà mới. Đó là một căn hộ ở tầng một của một ngôi nhà liền kề bốn tầng xây từ thời Hanover, tọa lạc trên một quảng trường nhỏ nằm ở phía bên kia của Bath. Căn hộ có hai phòng ngủ, một phòng bếp kiêm phòng ăn, một phòng tắm và một phòng khách trang nhã với những ô cửa sổ lớn nhìn xuống quảng trường. Ở đây không có mấy đồ đạc và bài trí cũng không có gì đặc biệt, còn màu sơn thì thuộc tông trung tính. Căn hộ lát sàn gỗ, trần nhà khá cao và những ô cửa sổ mang ánh sáng tràn ngập vào căn nhà.

“Con nghĩ sao?” mẹ hỏi trong lúc chúng tôi ghé qua từng phòng.

Tôi trả lời bằng cách ôm lấy mẹ. Gia đình tôi đã từng ở những khách sạn tốt nhất thế giới, có một ngôi nhà rộng lớn tuyệt vời ở Richmond, nhưng căn hộ nhỏ này và căn phòng ngủ bé xíu của tôi làm tôi có cảm giác như mình đang ở đỉnh cao của sự sang trọng vậy. Tôi rất thích nó.

“Và mẹ có nghĩ là chúng ta có thể lấy về bộ chăn ga ở kho không?” tôi hỏi.

“Được quá ấy chứ,” bố nói. “Bố không nghĩ là bố có thể ngủ thêm một đêm với mấy cái gối lồi lõm đó.”

Mẹ bật cười. “Em nghĩ mình có thể đem vài thứ về đây, anh nhỉ?” mẹ hỏi.

“Chắc chắn rồi,” bố nói. Bố đi tới chỗ cửa sổ phòng khách, nhìn ra ngoài. “Và tình thế này sẽ không kéo dài mãi mãi... nhưng tạm thời thế này là ổn rồi. Cục ổn là đằng khác.”

Tôi đến đứng cạnh và quàng tay lên eo bố.

“Và bố con có một ý tưởng kinh doanh, phải vậy không anh Patrick?” mẹ nói.

Bố gật đầu. “Anh chưa muốn nói nhiều về nó, Louise. Kẻo nói trước bước không qua. Vẫn còn quá sớm. Quá sớm.”

“Con chắc chắn là nó sẽ rất tuyệt vời,” tôi nói.

Bố cười rạng rỡ. “Bố thực sự nghĩ như vậy. Hãy cứ chờ mà xem, nhóc con. Rồi cả thành phố này sẽ biết tiếng ông Lord.”

Đã lâu lắm rồi tôi không thấy bố mẹ vui vẻ như vậy.

Sau khi xem nhà, tôi ra khu trung tâm để gặp em họ mình. Thời tiết đẹp đã hút hồn các du khách và đường phố chật kín những người đang tận hưởng khí trời. Mặc dù tôi mới tới Bath ít

lâu nhưng tôi đã dần quen với thành phố này và có thể dễ dàng tìm đường tới điểm hẹn.

Tasmin và Clover đã ở đó, đứng bên ngoài cửa hàng thực phẩm chế biến sẵn với một nhóm con trai, tôi có thể nhận ra một vài đứa ở trường. Aiden, Ed, Chas (bạn trai của Clover) và Stu (bạn trai cũ của Tasmin). Bọn chúng ai cũng thân thiện chào hỏi tôi. Tôi nhận ra Luke đang để ý tôi nhưng đó không phải là mẫu người tôi thích, cả đám còn lại cũng vậy. Tôi chỉ có một chàng trai duy nhất và đó là Alex Taylor. Từ khi Allegra nói rằng anh sắp đến Bath, tôi không thể nào ngừng nghĩ tới anh được.

Trong lúc cả lũ buôn chuyện, tôi có thể nghe thấy tiếng nhạc vọng lại từ bãi đỗ xe ở lưng chừng con dốc, đối diện nơi có một đám đông đang đứng trước sân khấu. Những người khác thì xếp hàng trước các quầy ăn trên vỉa hè của con dốc. Mùi hành tây chiên, thịt hun khói và hăm bơ grân tràn ngập không khí.

Bọn tôi bắt đầu đi về phía đám đông ở bãi đỗ xe và tôi kể cho Tasmin và Clover nghe về căn hộ mới.

“Gia đình tớ sẽ chuyển đi trong mấy tuần nữa thôi,” tôi nói.

“Vui quá,” Tasmin nói. “Em sắp có lại phòng mình rồi.”

“Đừng để ý tới nó,” Clover nói và siết lấy cánh tay tôi.

“Tớ chả để ý đâu mà. Ý tớ là tớ cũng sắp có lại không gian riêng của mình. Vậy nên niềm vui nhân đôi.”

“Nhớ mời bọn tớ đến đấy nhé,” Clover nói.

“Bọn em sẽ ngủ lại qua đêm. Coi như là tiệc ngủ tân gia,” Tasmin đề thêm.

Tôi bật cười. Bọn tôi sắp lấy lại được không gian riêng của mình vậy mà nó còn muốn tới ngủ chung với tôi thêm lần nữa,

nhưng tôi sẽ coi đó là một niềm khích lệ. Nó muốn giữ tình bạn này.

Ngay khi chúng tôi tìm được chỗ đứng gần bức tường phía cuối bãi đỗ xe, Tasmin bắt đầu đảo mắt nhìn quanh đám đông. Nhìn sang bên trái, tôi bắt gặp Niall đang đứng cách sân khấu một quãng. Các cô gái đang vây quanh anh ta và tay anh ta quàng lên vai một cô trong số họ. Anh ta nhìn ra phía nhóm chúng tôi và khi thấy tôi, anh ta vẫy chào rồi giơ ngón trỏ lên ra hiệu cho tôi hãy chờ anh ta một lát. Anh ta cúi người xuống để lấy thứ gì đó trong chiếc túi dưới chân. Một cái túi đồ tạp hóa chật ních những món đồ. Anh ta lôi ra một thứ, giơ nó lên, chỉ vào nó rồi lại chỉ vào mình. Trong tay anh ta là một lọ Marmite. Đầu tiên anh ta nhìn vào chiếc lọ với điệu cười toe toét rồi chuyển sang biểu cảm ghê tởm giống như đang ọe. Tôi hiểu luôn. Marmite là thứ hoặc là rất yêu thích hoặc là rất ghét.

Tôi cười, rồi cũng làm vẻ mặt nôn ọe với anh ta khiến anh ta gật đầu cười sảng khoái. *Thật là mặt dày mà*, tôi nghĩ, tán tỉnh tôi trong khi anh ta đang đi với người khác. Cô gái đi cùng nhìn anh ta đầy thắc mắc, anh ta để lại chiếc lọ vào túi rồi làm một vài động tác như thể đang giải thích trò đùa cho cô. Cô gái nhìn qua phía tôi rồi quay lưng đi. Tôi cũng quay đi và lướt mắt nhìn qua đám đông.

“Đang tìm ai đó à?” Stu hỏi.

“Đại loại vậy,” tôi trả lời.

“Một anh chàng bí ẩn,” Tasmin nói. “Người đã làm ra một đĩa nhạc và Paige muốn biết anh ta là ai.”

“Một đĩa nhạc? Có vẻ cổ điển phết nhỉ. Em có mang nó theo không?” Stu hỏi.

Tôi lắc đầu. “Em để nó ở nhà rồi nhưng chắc chắn người làm ra chiếc đĩa sống đâu đó gần đây vì tất cả các bài hát trong đó đều là của những ban nhạc trong vùng.”

“Và bọn em biết một trong những ban đó sẽ biểu diễn hôm nay. Là Black Pearl,” Clover thêm vào. “Họ sẽ chơi trong một giờ nữa thôi.”

Tôi tự nhắc nhở mình phải luôn đem cái CD đó theo người trong khi cả nhóm chúng tôi lắng nghe ban nhạc đang biểu diễn trên sân khấu và tôi tiếp tục quét mắt qua đám đông. Sau chừng mười phút thì ban nhạc ấy cũng kết thúc tiết mục của mình và một anh chàng khoảng mười chín tuổi bước lên chơi guitar. Ngay khi anh bắt đầu cất tiếng, tôi liền nhận ra giọng hát đó. Anh chính là ca sĩ đã hát bài đầu tiên trong chiếc đĩa, một bản nhạc ballad.

“Anh có biết anh ta không?” tôi hỏi thầm Stu.

“Callum Casey,” Stu nói. “Từng học ở trường bọn anh.”

Tôi tiếp tục nghe và tiến về phía trước để nghe rõ hơn. Anh không hát bài hát trong CD mà biểu diễn một bài khác với giai điệu tương tự. Tôi cũng thích cả vẻ ngoài của anh. Anh không phải kiểu người đẹp trai nổi bật nhưng lại có nét đặc biệt. Anh cao, mái tóc dài ngang vai và có phong cách indie giống hầu hết các nhạc công ở Bath. Tôi len lỏi vào đám đông đang đứng trước sân khấu. Trong khoảnh khắc, Callum nhìn thẳng vào tôi. Tôi cảm nhận được một dòng điện chạy qua. *Biết đâu Callum là anh chàng bí ẩn đó*, tôi nghĩ khi ánh mắt anh rời khỏi tôi và lướt qua toàn bộ khán giả. Có thể anh chàng bí ẩn đó là một nhạc công chăng? Điều này nghe rất hợp lý, nó giải thích được tại sao bài hát đầu tiên trong đĩa lại là bài hát của anh và tại sao anh lại chọn ca

khúc của những ban nhạc trong vùng cho chiếc CD. Có thể tất cả bọn họ đều là bạn của anh.

Sau khi biểu diễn xong một vài bài, anh đứng dậy và rời sân khấu. Tôi đưa mắt nhìn theo anh đi vào hậu trường rồi biến mất. Một ban khác bước lên và anh ca sĩ hát chính đi thẳng tới giá micro.

“Bọn mình cần một tay trống,” anh ta nói. “Có ai ở đây chơi trống không? Tay trống của bọn mình bị bố mẹ lôi đi mất rồi. Cậu bạn đó không được phép ở đây hôm nay.” Đám đông cười lớn nhưng chẳng ai lên chơi cho họ cả. Ban nhạc đó chơi một loạt bài nhưng tôi không thích nhạc của họ nên quay ra nhập hội với nhóm mình ở phía sau. Không lâu sau đó, Painted Asparagus lên biểu diễn. Họ cũng có mặt trong chiếc CD. Tôi có thể nhận ra tên và lời chơi nhạc của họ. Họ chơi rất hay, rất rất hay, và giọng ai cũng tuyệt vời. Nhìn sang bên phải sân khấu, tôi để ý thấy Callum Casey đã xuất hiện trở lại và đang xem Painted Asparagus biểu diễn từ bên cạnh bãi đỗ xe.

“Chị có nghĩ anh ấy ở đây không?” Tasmin hỏi.

“Anh Chàng Bí Ẩn á?” tôi đáp lại. “Chị cá là có đấy.” Tôi quay lại nhìn về phía Callum một lần nữa. “Nhưng làm sao bọn mình biết chắc chắn được nếu không đi hỏi từng đứa con trai...” Một ý nghĩ chợt lóe lên trong tôi. “Thế nếu bọn mình nhờ người lên sân khấu hỏi thẳng thì có được không?”

Tasmin nhún vai. “Bọn mình sẽ nói gì chứ?”

“Ờm... gì đó đại loại như ‘Bạn trai nào gần đây có tự làm một đĩa nhạc có thể lên sân khấu không?’ Không, ý kiến này thật dở hơi.”

“Không, không hề,” Tasmin nói. “Em sẽ tới và báo họ làm vậy.”

Nó nhảy từ trên tường xuống rồi chạy biến đi trước khi tôi kịp ngăn lại. Một lúc sau, tôi thấy nó đang nói chuyện với một người đàn ông ở phía bên phải sân khấu. Khi Painted Asparagus hoàn thành xong các tiết mục của họ, người đàn ông đó đi lên sân khấu. “Xin một tràng pháo tay cho Painted Asparagus. Cảm ơn các bạn. Phần trình diễn tiếp theo sẽ là của White Light. Và sau đây là một thông báo ngắn, à một yêu cầu thì đúng hơn. Bạn trai nào gần đây có tự làm một đĩa nhạc có thể ra bên phải hậu trường được không? Có người đang tìm bạn đấy.”

Tasmin nên nói tên chiếc CD ra chứ nhỉ, tôi nghĩ trong khi Clover vội tách mình khỏi vòng tay của Chas. “Trời ạ,” nó nói rồi lôi tôi về phía sân khấu. Khi bọn tôi đi qua chỗ Niall vừa mới đứng lúc trước, tôi để ý thấy anh ta đã quay trở lại đường cái và đang xếp hàng trước một quầy xúc xích, buôn chuyện với một cô gái khác với cô nàng tôi đã thấy.

Người đàn ông vừa ra thông báo đang đứng chờ cùng Tasmin. Không phải chỉ có mỗi bọn tôi kéo đến chỗ họ. Có khoảng mười đứa con trai khác đang vây quanh người đàn ông đó.

“Chuyện này là gì vậy?” một anh bạn mũm mĩm với mái tóc sẫm màu và khuôn mặt đáng yêu cất tiếng hỏi. “Chú đang tập hợp demo^[5] đó à? Ban nhạc của cháu có demo đó.”

Người đàn ông nháy mắt với Tasmin. “Để lại cho cháu xử lý đấy nhóc.”

Tất cả đám con trai đồng loạt quay lại nhìn nó. Tôi đưa mắt nhìn từng người trong số họ, ai cũng đang nhìn Tasmin với vẻ mặt rất háo hức.

“Bọn em không tập hợp demo,” Tasmin nói. “Bọn em đang tìm một người gần đây đã tự làm một chiếc đĩa nhạc.”

“Ý em là sao?” anh bạn mồm mĩm hỏi.

“Đĩa nhạc. Tự làm. Nó kiểu như là một tuyển tập những bài hát yêu thích,” Tasmin giải thích.

“Bọn anh đều đã từng làm một cái như thế rồi,” một anh bạn cao ráo có mái tóc vàng nói. “Bọn anh đều là nhạc công mà. Chuyện này là gì vậy?”

“Thế không phải đang có chương trình tìm kiếm tài năng à?” một cậu tóc vàng khác hỏi.

“Không,” Tasmin nói và một ai đó rên lên đầy thất vọng.

“Bọn em đang tìm người đã làm ra một chiếc CD có tên là *Những ca khúc dành tặng Sarah*” tôi để thêm.

“Để làm gì?” anh bạn mồm mĩm hỏi Tasmin.

“Bọn em muốn tìm anh ấy,” nó trả lời. Nó quay về phía tôi và cả đám con trai cũng quay lại nhìn theo. Tất nhiên là mặt tôi đỏ bừng lên.

“Thế trong CD đó có gì? Em phải chi tiết hơn chứ,” anh bạn mồm mĩm lại lên tiếng.

“Nó bắt đầu bằng một bài của Callum Casey,” tôi nói. “Và nó cũng có bài của Painted Asparagus và Black Pearl.”

“Thế thì không liên quan gì tới đẳng này rồi,” một anh chàng lên tiếng và bỏ đi, một số khác cũng vậy.

“Em nói là *Những ca khúc dành tặng Sarah* à?” anh bạn mồm mĩm hỏi. “Em có nó từ đâu?”

“Từ một cửa hàng từ thiện,” tôi đáp lại.

“Cửa hàng từ thiện? Vậy sao em lại muốn biết ai đã làm nó?” anh hỏi tiếp.

“Chị ấy thích nó,” Tasmin trả lời.

“Chỉ vậy thôi sao?” anh hỏi.

“Tại sao lại chỉ vậy thôi sao?” Clover nói. “Em nghĩ lý do ấy cũng hết sức chính đáng mà.”

Tôi xấu hổ đến chết đi được. Mọi người đều đang nhìn vào tôi.

Bỗng nhiên có một giọng nói từ phía sau vang lên và mọi người quay lại nhìn. Đó là Callum Casey. “Anh nghĩ điều này thật sự lãng mạn.” Anh cười với tôi và tôi nhận thấy anh có đôi mắt thật hiền. “Vậy em có thể nói thêm cho bọn anh biết về chiếc đĩa nhạc đó không?”

“Ừm...” Tôi bắt đầu. “Trên bìa đĩa có khuôn mặt của một cô gái bị xé ra và dán đè lên một tấm ảnh.”

“Chả phải tôi rồi,” một anh bạn nói và những người còn lại cũng tản đi chỗ khác. Tôi nghe thấy một trong số họ cầu nhàu rằng Tasmin đúng là một đứa lảm chuyện.

“Cứ tưởng là người của bên hãng đĩa chứ,” một người nói trong lúc bỏ đi. “Hóa ra chỉ là một nhóc con thích hái sao trên trời.”

“Xin lỗi nhé,” tôi nói với theo họ.

“Không, đó là một ý tưởng hay mà,” Tasmin nói. Tôi thì không chắc lắm. Tôi thực sự xấu hổ trước tình huống này.

Tôi thấy Callum và anh bạn mồm mĩm chưa bỏ đi như những người khác. “Vậy là em thích cái CD đó à?” Callum hỏi.

Tôi gật đầu. “Vâng. Em... em chỉ muốn biết ai đã làm nó, vậy thôi.”

“Thế người đó có phải là anh không?” Tasmin hỏi.

Callum lắc đầu. “Không. Anh đã từng làm CD. Tất nhiên rồi. Ai mà chẳng làm tự tay làm mấy đĩa tuyển tập chứ? Nhưng anh luôn làm trên máy tính hoặc làm thẳng trên máy nghe MP3.”

“Em rất thích mấy tiết mục của anh đó,” tôi nói với anh.

Anh lại cười. “Cảm ơn em.”

“Tớ quay lại chỗ Chas đây,” Clover nói rồi len lỏi quay về chỗ cũ trong khi ban nhạc tiếp theo bắt đầu biểu diễn.

“Em cũng thế,” Tasmin nói. Nó nhìn tôi rồi nhìn Callum. “Đi thôi chứ, chị Paige?”

“Trừ phi em muốn một cốc cà phê,” anh bạn mũm mĩm nói.

“Được rồi, đi đi,” Tasmin trả lời. “Nhắn tin cho em sau nhé.” Và nó đuổi theo Clover.

“Em... Ờm... OK,” tôi nói. Có thể anh ấy sẽ kể cho tôi nghe một ít về giới nghệ sĩ ở đây và cho tôi thêm một vài manh mối. Cùng lúc đó, tôi cảm thấy thất vọng vì người mời tôi đi uống cà phê lại không phải là Callum. Lúc này anh vẫn đang đứng cùng chúng tôi. “Anh muốn nhập hội cà phê không?” tôi nói.

Anh lắc đầu. “Anh muốn lắm nhưng phải đi gặp bạn rồi,” anh nói rồi dợm bước đi. “Có lẽ gặp em khi khác nhé.”

“VẬY là chỉ còn lại em với anh thôi,” anh bạn mũm mĩm nói. “Anh là Sean, nhưng các bạn anh đều gọi anh là FB.”

“FB. Là Facebook à?”

“Không. Fat boy.”

Tôi ngạc nhiên. “Nhưng mà anh có béo đâu,” tôi nói.

Anh cười toét miệng. “Anh cũng chả thể gọi là gầy,” anh nói. “Có một bạn hay gọi anh là fat boy rồi rút ngắn thành FB và rồi

mọi người cứ gọi vậy thôi.”

“Em là Paige,” tôi nói.

“Em mới đến Bath, phải không? Anh thấy em ở khu trung tâm với Tasmin hôm trước.”

“A, vậy sao?” tôi hỏi và hy vọng rằng anh không cảm thấy buồn vì tôi đã không để ý tới anh. “Em... ờm... vẫn đang tìm cách làm quen với cuộc sống mới và mọi người ở đây.”

“Chắc chắn rồi,” anh nói. “Sẽ mất ối thời gian đấy.”

“Vậy anh biết Tasmin à?”

“Chỉ biết mặt thôi,” anh nói. “Thành phố này nhỏ tí mà.” Anh chỉ về phía một quầy cà phê như để rủ tôi cùng đi qua đó.

Sau khi mua được cà phê, chúng tôi ngồi lên một bờ tường để trò chuyện. Tôi được biết rằng anh đang học lớp 12 tại một trường nằm ở phía bên kia của Bath và cũng chọn học những môn như của tôi.

“Thế em có hòa nhập được không?” anh hỏi sau khi nghe tôi kể qua về lý do tại sao tôi chuyển tới Bath. “Chắc chắn là rất khó khăn khi em phải chuyển trường giữa năm lớp 10. Anh cá là em nhớ các bạn học lắm.”

“Em cũng quen rồi. Em rất thích thầy Jolliffe dạy hội họa,” tôi nói. “Thầy nhiệt tình và hay khích lệ học sinh lắm.”

FB gật đầu. “Ừ anh biết thầy mà. Thầy thú vị lắm. Thầy cũng là nhạc công đấy.”

Tôi cười to. “Có vẻ một nửa dân ở Bath này là nhạc công hoặc nghệ sĩ nhỉ. Chú em cũng là nhạc công và đang dạy ở trường em. Chú Davidson.”

“Ô vậy à. Ừ, anh cũng biết chú ấy. Chú ấy được lắm. Ừ phải, có một đồng nhạc công ở đây. Anh cũng là một trong số họ. Chắc là tại nguồn nước ở đây rồi. Năm nào thầy Jolliffe cũng tổ chức vài lễ hội trong công viên trước Vòng cung Hoàng gia. Anh sẽ phụ giúp thầy trong lễ hội tới. Nó được gọi là Zoom, một cuộc thi đấu giữa các ban nhạc. Tất cả các ban nhạc trong vùng đều tham gia. Lễ hội tới được tổ chức vào đầu mùa hè. Bọn anh nghĩ là bọn anh nên tạo ra một chủ đề nào đó để làm cho nó thú vị hơn, ví dụ như yêu cầu tất cả mọi người đeo mặt nạ như lễ hội hóa trang ở Venice.”

“Thật ngạc nhiên,” tôi nói. “Em đã từng đến lễ hội hóa trang ở Venice và em đang làm một dự án tranh về mặt nạ. Lúc đầu em chỉ vẽ chân dung nhưng rồi dự án ấy đã không chỉ dừng ở đó.”

“Ôi trời. Anh cũng làm một dự án về mặt nạ năm ngoái. Buồn một nỗi là ý tưởng lễ hội mặt nạ đã bị loại. Tiếc thật đó. Anh nghĩ mọi người đều đeo mặt nạ thì sẽ rất thú vị.”

“Em cũng nghĩ thế.”

Và rồi chẳng mấy chốc bọn tôi đã nói chuyện với nhau như hai người bạn lâu ngày không gặp. Anh muốn biết về chiếc CD và sự quan trọng của nó đối với tôi. Sau khi tôi kể cho anh cụ thể mọi chi tiết, anh mỉm cười. “Anh có thể thấy rằng việc tìm ra người làm nó rất có ý nghĩa với em,” anh nói.

“Em đoán là như vậy đó. Em cũng không rõ tại sao.”

“Phải đi theo tiếng gọi của trái tim chứ,” anh nói. “Đâu nhất thiết lúc nào cũng phải cần lý do và ai biết được điều đó sẽ dẫn ta tới đâu? Chưa gì thì em và anh đã gặp nhau vì cái CD này.”

“Ban nhạc của anh tên là gì vậy?”

“Undercurrent.”

“À, em nhớ rồi. Bài hát của anh nằm ở gần cuối đĩa. Một bài hát buồn.”

“Anh là vậy mà,” FB nói và trưng ra một gương mặt buồn trông rất hài hước.

Tôi thấy quý anh. Anh thật dễ gần và không giống như một vài đứa con trai khác, anh rất biết lắng nghe. Vào cuối buổi chiều, bọn tôi trao đổi nhau số điện thoại, địa chỉ email và hứa sẽ gặp lại nhau. Mặc dù tôi không có thêm manh mối nào về Anh chàng Bí Ẩn nhưng tôi đã tìm được một người bạn mới.

Chương 15

FB nói là làm, anh nhanh chóng liên lạc lại với tôi. Anh nhắn tin cho tôi trong tuần kế tiếp và ngỏ ý mời tôi đến nhà anh chơi vào tối thứ Tư sau khi tan trường.

“Tại sao anh ta lại muốn gặp ở nhà riêng chứ?” Tasmin hỏi khi bọn tôi gặp nhau trong bữa ăn trưa ở phòng sinh hoạt chung. “Hơi nhanh quá, phải vậy không?”

“Như vậy thì bọn chị mới mở *Những ca khúc dành tặng Sarah* ra nghe được,” tôi đáp lại trong khi xúc bột cà phê vào hai chiếc cốc. “Anh ấy nói là sẽ cố thử tìm người làm ra cái CD.”

“Em sẽ đi cùng chị,” Tasmin nói. “Để đề phòng trường hợp anh ta định ho he làm gì.”

“Bọn chị chỉ là bạn thôi mà.”

“Ồ, chỉ là bạn.”

“Không sao đâu mà. Chị tin anh ấy,” tôi nói.

Tasmin đảo mắt lia lịa. “Mặc dù em quý chị thật đấy nhưng chị Paige thân mến, em phải nói với chị một sự thật mất lòng rằng chị rất khờ, nhất là về lũ con trai.”

Tôi cười to. Nó đúng là kiểu người nghĩ gì nói đấy. “Tại sao em biết vậy?”

Nó gõ gõ lên cánh mũi. “Là em biết, thế thôi.”

“Chị không khờ tới mức thế đâu. Chị nghĩ chị hiểu kiểu người

của FB. Anh ấy rất dễ chịu. Sẽ ổn thôi mà.”

“Em không phải là không biết nhìn người, thế nên em sẽ đi cùng chị,” nó nói. Tôi chẳng bận tâm. Thật tốt khi thấy nó lo lắng cho tôi như vậy. “Thế chị thích anh ấy à?”

“Không,” tôi nói. “Không phải như vậy. Bọn chị hợp tính nhau, vậy thôi.”

“Hừm. Chẳng biết là anh ta có nghĩ vậy không,” Tasmin nói. “Vậy nói cho em đi, chị Paige, chị từng hôn bao nhiêu người rồi?”

“Chị... ờm...” tôi đỏ hết cả mặt. “Mỗi một lần, mà cũng chẳng phải người chị thích.”

“Em cũng nghĩ thế đấy,” Tasmin nói.

“Nói thật thì chị khá lo lắng không biết liệu chị có thể giải khoản đó không.”

Tasmin cười. “Không phải lo đâu. Nếu tìm được đúng người thì chị sẽ biết phải làm gì thôi. Hết sức tự nhiên. Em chắc chắn là chị sẽ làm tốt thôi, nhưng bọn con trai... e hèm, đó lại là một chuyện khác.”

“Ý em là gì?”

“Có những anh chàng quá mạnh bạo và cứ lừa lưởi vào miệng người khác. Quá ướt át và không còn chỗ để thở.”

“Eo.”

“Và có những anh thì chẳng biết phải làm gì cả và sẽ cho chị một nụ hôn chạm môi nhạt nhẽo. Thế cũng chẳng hay ho gì.”

“Vậy những người như vậy hoặc là chị sẽ phải học kỹ năng này ở đâu chứ? Cái này không được dạy ở trường mà. Ý chị là có nhiều thứ chị không biết quá.”

“Hỏi em đây này,” Tasmin nói. “Chị đang nói chuyện với chuyên gia đấy.”

Tôi phì cười. Nó đang tỏ ra hoàn toàn nghiêm túc và thật may là phòng sinh hoạt chung này không còn ai ngoài hai chúng tôi. Mọi người đều đang ở ngoài phơi nắng. “OK. Vậy mình sẽ nhắm mắt hay mở mắt? Mình có phải mở miệng ra không, nếu có thì ở mức độ nào? Và lưỡi nữa? Đưa vào rồi đưa ra hay đưa vào rồi đảo quanh?”

Lần này thì tới lượt Tasmin phì cười nhưng tôi biết là không phải nó có ý chế nhạo tôi. Tôi muốn có câu trả lời và liệu còn có ai tốt hơn nó chứ, một người đã từng có vài bạn trai? Và những câu hỏi kiểu này chắc chắn tôi không thể hỏi mẹ được.

“Chị thực sự chưa có kinh nghiệm gì đúng không?” Tasmin nói.

“Chưa, thực sự là chưa,” tôi thừa nhận.

“Trước tiên nhé, đừng làm nghiêm trọng chuyện này quá,” Tasmin nói. “Với đúng người thì nó sẽ diễn ra rất tự nhiên thôi và chị sẽ biết chính xác mình phải làm gì. Chị sẽ cảm thấy rất dễ chịu, phải nói là rất tuyệt mới đúng, nếu đó là một nụ hôn chuẩn. Chị phải nhắm mắt khi hôn. Chả anh chàng nào khi mở mắt ra lại muốn thấy chị đang nhìn chăm chăm vào anh ta. Sau khi hôn chạm môi một lát, chị có thể đưa lưỡi ra, nhưng phải là lúc chị cảm thấy thích hợp. Lúc đầu thì nhẹ nhàng thôi - khe khẽ và từ tốn - sau đó nếu thấy ổn, chị có thể trở nên mãnh liệt hơn và tin em đi, lưỡi của chị sẽ tự biết phải làm gì. Và thỉnh thoảng bọn con trai thích được cắn nhẹ. Cảm giác khá tuyệt đấy. Nhưng đừng làm quá vì anh chàng kia chẳng phải bữa tối của chị.”

“Trời, thế này thì chị sẽ chẳng bao giờ làm được mất. Nghe như

một môn khoa học ấy. Nhẹ nhàng, từ tốn. Tin vào lưỡi của mình, cắn nhẹ một chút. Nhắm mắt. Thế nếu như chị không hôn đúng vào miệng anh ta thì sao?”

“Chị phải mở mắt cho tới khi môi chạm vào nhau rồi mới nhắm mắt chứ.”

“Phải,” tôi nói, nhưng không hề thấy có thêm chút tự tin nào sau khi nghe nó giảng giải.

“Thôi đừng nói về chuyện này nữa. Chị đã có thêm ý tưởng nào để tìm ra anh chàng bí ẩn đó chưa?”

“Thực ra chị vẫn đang nghĩ tới chuyện này. Thay vì gắng tìm anh ấy, sao mình không thử tìm Sarah nhỉ? Cô gái mà anh ấy đã tặng chiếc CD ấy? Có thể cô bạn đó cũng là người ở vùng này. Nếu chị có thể tìm ra thì chị sẽ hỏi bạn ấy là ai đã làm chiếc CD này. Bạn ấy sẽ nói cho chị biết. Cực kỳ đơn giản.”

Tasmin gật đầu. “Ý kiến không tồi đâu. Vậy chị định làm gì?”

“Chị sẽ bắt đầu bằng cách dán một thông báo ở thư viện. Lát nữa chị có thể dán một tấm bưu thiếp lên với nội dung nếu bạn là Sarah mà một bạn trai nào đó đã làm một đĩa nhạc cho bạn thì hãy liên lạc với Paige Lord hoặc Tasmin Davidson học khối lớp 10.”

“Tốt hơn là bạn ấy nên liên lạc với em vì rất nhiều người còn chưa biết chị,” Tasmin nói. “Cứ viết tên em vào hoặc cả Clover nữa. Mọi người đều biết nó mà.”

“Ý hay đấy. Và nếu như cách này không hiệu quả thì chị sẽ tới văn phòng của trường và hỏi mượn thư ký danh sách học sinh. Bạn ấy có thể đang học ở bất cứ khối nào.”

“OK, và nếu bạn ấy không học ở trường này thì mình phải làm

gì?” Tasmin hỏi.

“Chị sẽ nghiên cứu lại. Và như em vẫn hay nói đó, Bath là một nơi bé tí hìn thôi mà.”

Thứ Tư, FB tới gặp tôi ở cổng trường. Anh có vẻ không vui lắm khi biết Tasmin cũng đi cùng và tỏ ra khá kiêu lời trong thời gian bọn tôi đi xe buýt về nhà của anh. Nhưng rồi anh cũng chẳng giữ im lặng được lâu. Ngay khi bọn tôi tới nơi, anh dẫn hai đứa tôi lên phòng rồi lôi hết những quyển sách viết về mặt nạ mà anh có cho bọn tôi xem. Phòng anh khá giống với phòng Tasmin ở chỗ khắp nơi đều thấy có sách, tạp chí, DVD, đĩa game và đĩa nhạc. Trên các bức tường dán đầy áp phích của các ban nhạc, tấm của The Smiths được đặt ở vị trí trang trọng nhất, bức tường còn lại thì được phủ kín bởi những chiếc mặt nạ tuyệt đẹp. Tôi đang định hỏi có phải anh đã làm ra chúng không thì anh dúm một quyển sách vào tay tôi.

“Xem qua đi trong khi anh đi tìm một vài thứ nhé,” anh nói.

Tôi ngồi trên giường của anh và bắt đầu xem qua quyển sách. Nó có những mẫu mặt nạ châu Phi đẹp tuyệt vời, rất nhiều chiếc tôi chưa từng thấy trước đó. Tasmin ngồi cạnh tôi và cố gắng tỏ ra thích thú nhưng tôi có thể nói ngay rằng đây chẳng phải là thứ nó thích. FB đi tới chỗ máy tính. “Từ lúc gặp em đến giờ anh chỉ muốn cho em xem ngay những cái này thôi, Paige ạ,” anh nói khi đánh vài phím để mở một cái file ra. “Anh có cả một đồng hình ảnh ở đây.”

“Em không nghĩ là bọn em muốn xem ảnh mà anh cất giấu trong máy tính đâu,” Tasmin nói. “Không đời nào bọn em lại hứng thú với cái kiểu ảnh mà hầu hết lũ con trai hay xem.” Nó bật cười. FB thì không.

Tasmin không chịu được quá mười lăm phút. Chỉ cần nhìn vào chân trái của nó tôi cũng có thể biết nó đang rất chán. Trong lúc FB và tôi xem qua những trang mặt nạ, chân của nó bắt đầu co lên co xuống như thể muốn nhảy ra khỏi đây lắm rồi.

Rồi cuối cùng nó cũng bỏ cuộc.

“Em gặp chị ở nhà sau nhé? Nhắn tin cho em khi chị trên đường về,” nó nói trong khi đứng dậy và phóng ra phía cửa.

Tôi bật cười. Em biến thành mẹ chị từ khi nào vậy? Tôi muốn hỏi nhưng rồi lại thôi.

FB và tôi dành khoảng một giờ để nghiên cứu những thứ mà anh tìm được về mặt nạ. Anh quả đã có những tấm ảnh rất đẹp và ngấm nhìn chúng giúp tôi nảy ra rất nhiều ý tưởng cho dự án của mình. Anh cũng hào phóng cho tôi mượn một số thứ để nghiên cứu tiếp ở nhà.

Tôi chỉ lên những chiếc mặt nạ trên tường. “Có phải anh làm chúng không vậy?”

Anh gật. “Hầu hết là anh làm.”

Tôi chỉ vào hai chiếc mặt nạ với kiểu dáng đơn giản nằm ở cạnh nhau, chiếc màu trắng thể hiện một gương mặt hạnh phúc còn chiếc màu đen thì biểu lộ sự đau khổ tột cùng. “Em thích những chiếc mặt nạ Shakespeare,” tôi nói.

FB gật đầu tiếp. “À. Mỗi hai chiếc đó là anh không làm. Chúng do bạn anh làm. Nó đưa cho anh khi biết anh đang làm và sưu tập mặt nạ. Anh cực kỳ hứng thú với chủ đề mặt nạ. Anh cũng thích tâm lý học nữa. Chúng ta đeo những chiếc mặt nạ khác nhau trước những đối tượng khác nhau để che giấu suy nghĩ và tình cảm của mình, kiểu như tự vệ, em có nghĩ vậy không?”

“Có chứ,” tôi trả lời. “Đó cũng là khía cạnh em muốn thể hiện trong dự án của mình. Em sẽ không vẽ những chiếc mặt nạ thật. Em muốn vẽ và lột tả những chiếc mặt nạ khác tinh tế hơn mà con người khoác lên. Giống như câu nói hãy tươi mặt lên. Em sẽ vẽ một loạt những bộ mặt tươi cười...”

“Những khuôn mặt tươi cười, những khuôn mặt hạnh phúc, những khuôn mặt tán tỉnh. Mẹ anh trước đây luôn nói ‘Hãy nở nụ cười với cuộc đời’,” FB thêm vào.

“Gần đây, mẹ em cũng nói vậy, ấy là vì tất cả những thay đổi đang diễn ra trong cuộc sống của em. Cả cuộc sống của bố mẹ nữa.” Hôm ở lễ hội, tôi đã kể cho anh biết một chút về chuyện chuyển nhà từ London.

“Thế em thì sao?” FB hỏi. Đôi mắt anh thể hiện sự trù mến và anh nhìn tôi như thể rất quan tâm tới những gì diễn ra trong nội tâm tôi. Trong một khoảnh khắc, tôi nghĩ mình sắp khóc nhưng lại cảm thấy rằng tôi chưa đủ hiểu FB để cho anh biết về những gì mình đã trải qua. *Và mọi thứ đang trở nên tốt đẹp hơn*, tôi tự nhủ.

“Em ổn mà,” tôi nói.

Anh ngồi xuống bên cạnh tôi trên giường, khoác vai tôi rồi siết chặt. “Và đây chính là mặt nạ can đảm của em, ngay lúc này đây,” anh nói.

Tôi không rõ mình cảm thấy thế nào khi anh quàng tay qua người tôi nhưng anh không giữ như vậy lâu. Anh đứng dậy và ra phía cửa. “Muốn uống gì không? Trà? Cà phê? Nước hoa quả?”

“Nước hoa quả, cảm ơn anh nhé,” tôi trả lời. Lúc anh đi khuất, tôi lật qua một trong số những tập tài liệu mà anh đem ra ban nãy. Mặt nạ trong thế giới của Shakespeare. Các trang tài liệu tràn ngập những câu trích dẫn và bản phác họa những chiếc mặt nạ

được dùng trong nhiều vở kịch.

FB quay lại với một khay đựng cốc, một hộp nước táo và một đĩa bánh quy. “Tự nhiên nhé,” anh nói khi đặt khay lên chiếc tủ nhỏ gần giường. Tôi định hỏi anh về những dòng ghi chú trong tập tài liệu của anh thì anh lại hỏi, “Bây giờ mình bật chiếc CD của em lên có được không?”

Tôi lấy cái đĩa ra khỏi túi, anh nhét nó vào máy tính và rồi cả hai chúng tôi nằm dài ra để thưởng thức. Anh nhường giường cho tôi và nằm trên sàn, đầu tựa lên một chiếc gối. Giọng hát của Callum Casey vang lên. FB chỉ cất tiếng nói, “Ban nhạc của anh đấy,” khi đến lượt bài hát của anh.

Khi bài hát cuối kết thúc, FB ngồi dậy. “Vậy là em rất thích chiếc đĩa này, phải không?”

“Đúng vậy, em thực sự rất thích.”

“Đây là một tuyển tập rất hay. Nó kể một câu chuyện, phải vậy không? Một câu chuyện tình. Chàng trai gặp một cô gái rồi mắc vào lưới tình nhưng liệu cô gái đó có tình cảm với anh không? Hay đây chỉ là một cô gái trong trí tưởng tượng mà thôi?”

“Em biết. Em cũng tò mò chuyện gì đã xảy ra.”

Anh nhìn cái bìa đĩa và tôi kể cho anh biết tất cả những gì mà tôi đã tìm hiểu được về cách nó được làm ra. Giống như Tasmin và tôi từng làm, anh lấy một chiếc kính lúp ra soi để xem xem có tìm thêm được chút manh mối nào không. “Thế này nhé, anh sẽ scan bìa đĩa này bằng máy scan ở trường,” FB nói. “Rồi bọn mình sẽ phóng to lên để xem xem có thấy được gì từ đây không. Ngoài việc đó ra thì tất cả những gì anh có thể giúp em là tìm hiểu những ban nhạc này. Anh biết tất cả bọn họ. Tất cả đều là ban nhạc trong vùng, ừ, người làm ra chiếc CD này chắc chắn có gu

âm nhạc rất tốt, cậu ta còn chọn cả ban nhạc của anh cơ mà.”

Tuyệt vời, đây là một bước tiến đáng kể, tôi nghĩ trong khi uống nước táo.

Chương 16

Anh Chàng Bí Ẩn

“Chỉ cần nhìn thấy người mình yêu cũng đủ để những kẻ đang yêu cảm thấy mình no đủ.”

Shakespeare: *Vì em thích điều đó* - Hồi 3, Cảnh 4.

Nhiệm vụ đã được hoàn thành. Em đã có chiếc CD trong tay và tôi cũng đã biết được tên em. Sarah. Mọi chuyện xảy ra hết sức tình cờ. Có thể là định mệnh chăng? Tôi đang ở tiệm cà phê Costa trong khu trung tâm thì em bước vào. Theo bản năng tôi định quay đi nhưng rồi lại thôi vì dù gì em cũng chưa biết tôi. Tôi thấy em tới chỗ đám bạn mình. Đó là một nhóm con gái trường Kingswood, bọn họ đã để ý tới tôi từ trước khi em đến. “Ê Sarah,” tôi nghe thấy một trong số họ gọi em.

Sarah hẳn là đối tượng ưa thích của những kẻ chuyên móc túi vì em để chiếc túi của mình dưới chân ghế. Túi vẫn mở toang hoác. Tôi có thể bỏ chiếc CD vào đó mà không ai hay biết. Tôi đứng dậy để vào phòng vệ sinh rồi lôi ra chiếc phong bì đựng cái đĩa và viết “Những ca khúc dành tặng Sarah” lên phong bì và gáy hộp CD. *Hoàn hảo*, tôi nghĩ. Nó sẽ làm cho chiếc đĩa có dấu ấn cá nhân hơn. Khi quay trở lại, tôi thấy em đã đi với đám bạn về phía quầy và túi của em vẫn để dưới sàn. Thần Tình Yêu đã mỉm cười với tôi. Tôi bỏ chiếc phong bì vào túi em. Thật dễ dàng. Chỉ thế thôi là xong việc.

Chương 17

Ngày đẹp nhất của cuộc đời tớ, tôi nhắn cho Allegra vào thứ Sáu, một ngày trước kỳ nghỉ. Nhà mới, một chương mới.

Thật mong đến ngày mai để gặp cậu quá. Gọi cho tớ sau nhé. Tớ có tin mới của Alex đấy, nó nhắn lại.

Tất nhiên là khi đọc được đoạn về Alex, tôi không thể không gọi cho nó ngay, nhưng chắc nó đã tắt điện thoại ngay khi vừa nhắn cho tôi xong vì cuộc gọi của tôi được chuyển tới hộp thư thoại. Nó và mẹ sẽ bắt tàu xuống đây để đi chơi nhân dịp nghỉ lễ. Kế hoạch là mẹ nó sẽ đi thẳng tới suối nước nóng còn tôi thì dẫn nó đi vòng quanh thành phố. Tôi không thể chờ thêm được nữa.

“Con mang theo tất cả những thứ cần thiết rồi chứ?” mẹ tôi hỏi.

“Vâng ạ,” tôi đáp lại. Gia đình tôi đã về căn hộ mới. Bố mẹ chuyển đồ vào ban ngày và thay vì về lại nhà dì Karen sau khi tan trường, tôi sẽ đi thẳng tới nhà mới, dành cả buổi tối để sắp xếp phòng ngủ của mình trong sự sung sướng vô ngần. Tôi đóng gói đồ của mình từ tối qua và bố mẹ mang chúng tới vào buổi sáng nên mọi thứ đã ở đó khi tôi tới nơi. Những xe tải chở đồ cũng đã tới đây từ buổi sáng và cảm giác hân hoan rạo rực bùng lên trong tôi khi thấy những món đồ thân thuộc từ ngôi nhà cũ của gia đình tôi ở Richmond. Chúng chất đống trong phòng khách và đang chờ để được sắp xếp về đúng vị trí. Tôi bận rộn giúp mẹ lấy đồ đạc ra, xếp bát đĩa vào tủ bếp, sắp soạn ga gối (lớp vải cotton

mới mềm làm sao) và cất quần áo.

“Lạ thật,” tôi nói với mẹ khi chúng tôi trải chiếc thảm Ba Tư màu xanh dương và xám ánh nâu trong phòng khách. “Cứ như là nhà mình đã lạc sang thế giới song song trong một tháng nhưng giờ lại được quay về hiện thực vậy.”

Mẹ gật đầu. “Mẹ đoán vậy,” bà chỉ vào chiếc thảm. “Gia đình mình đã hạ cánh an toàn nhưng lại là ở một nơi khác.”

“Mọi thứ sẽ ổn thôi, phải vậy không mẹ?”

“Mẹ hy vọng thế.”

“Vậy ý tưởng kinh doanh của bố tiến triển đến đâu rồi ạ?” tôi hỏi.

Mẹ nhìn ra phía cửa để kiểm tra xem bố có ở gần chúng tôi không. “Chậm lắm,” mẹ nói. “Đáng ra mẹ không được nói nhưng... bố đã tìm thấy một chỗ mà ta có thể thuê. Chính xác là một cửa hàng. Bố con đang tìm kiếm xem thị trường ở Bath còn thiếu mặt hàng nào không nhưng đó lại là vấn đề. Mọi thứ đều có rồi. Từ tiệm cà phê đến các cửa hàng bán đồ ăn, đồ dùng. Chúng ta phải chọn đúng sản phẩm.”

“Bố sẽ nghĩ ra thứ gì đó thôi mà,” tôi nói. “Bố lấy vốn ở đâu ạ?”

Mẹ chớp chớp mắt. “Tất nhiên là đi vay rồi.”

“Con tưởng là bố không thể vay được nữa chứ.”

“Bố thì không thể nhưng dì Karen và chú Mike thì có. Chú và dì đã đồng ý là sẽ đầu tư nếu chú và dì thích ý tưởng của mình.”

“Ôi. Chú và dì tốt quá.”

“Mẹ biết, nhưng chú và dì cũng có thể kiếm được tiền nếu mọi chuyện suôn sẻ. Như thế sẽ tốt cho chú và dì vì cả hai sẽ chỉ có

một ít lương hưu. Họ rất tin tưởng vào bố con. Những gì đã diễn ra không phải lỗi của bố và bố vẫn có một bộ óc kinh doanh tuyệt vời, miễn là chúng ta phải tìm ra đúng sản phẩm. Ngày nào cũng có cả triệu du khách bước xuống khỏi xe buýt, kể cả vào mùa đông. Chắc chắn phải có thứ gì đó mà chúng ta có thể cung cấp cho họ.”

“Kem?” tôi gợi ý. “Không, không phải là ý hay, có một loạt chỗ bán kem ở khu trung tâm rồi. Cũng có cả đông cửa hàng kẹo nữa.”

“Bố mẹ sẽ nghĩ ra thứ gì đó. Đây không phải là chuyện để con phải lo lắng đâu.”

Muộn quá rồi, khi trở về phòng đầu óc tôi đã bắt đầu quay như chong chóng cùng với những ý tưởng điên rồ. Mặt nạ? Áo thun? Tôi muốn giúp bố mẹ.

Bố đã dặn người ta đem cho tôi bàn trang điểm và tấm gương từ nhà kho về, rồi cả cái bàn học ngày trước được đặt ở phòng học tầng một, một kệ tủ nhỏ và chiếc giường vốn thuộc về một trong những căn phòng trống trong ngôi nhà của chúng tôi ở Richmond. Chiếc giường cũ của tôi quá to so với căn phòng mới nhưng tôi chẳng bận tâm, nó thoải mái hơn nhiều so với chiếc giường xếp mà tôi đã nằm bấy lâu nay. Khi tôi dọn xong phòng thì đã đến giờ đi ngủ. Ga trải giường và đồng gối màu rượu vang đã nằm gọn trên giường, rèm được treo cao nơi cửa sổ (thực ra chúng hơi dài nhưng mẹ nói mẹ có thể dễ dàng cắt ngắn đi), thảm Thổ Nhĩ Kỳ được trải trên sàn, quần áo của tôi được gấp lại và cất vào các ngăn tủ hoặc treo lên trong tủ quần áo liền tường đặt ở góc phòng và chiếc đèn ngủ đặt cạnh giường đang tỏa ánh sáng dịu nhẹ ra khắp phòng. Nom mọi thứ thật tuyệt vời.

Tôi đặt laptop lên bàn học, đốt cây nến thơm mẹ mua làm quà tân gia cho tôi, sắp xếp lại một vài cuốn sách và tài liệu rồi ngả

người xuống giường trong vài phút. Rốt cuộc thì tôi đã có thể hít thở trở lại, và tôi nằm yên thưởng thức khoảnh khắc này.

Trật tự cuộc sống của tôi đã quay trở lại, tôi cảm thấy một niềm hạnh phúc trào dâng trong lòng.

Điện thoại của tôi báo có tin nhắn mới. Đó là FB, anh hỏi tôi về chuyện chuyển nhà. Tôi nhắn lại: *vui lắm, cảm giác như em được ở nhà mình vậy.*

Anh đã chứng tỏ được mình là một người bạn tốt và bọn tôi gặp gỡ một vài lần, đi uống cà phê hoặc trò chuyện về những thứ mà mình đang để tâm đến. Tôi thích ở anh một điểm là anh rất đam mê hội họa và bọn tôi có thể trò chuyện với nhau về nó - một đề tài mà tôi chẳng thể nào nói chuyện với Tasmin được.

Khi tôi ngồi dậy để tìm thứ gì đó uống trước khi đi ngủ, bố mẹ vẫn đang sắp đi sắp lại đồ đạc ở phòng khách.

“Con thích ở đây lắm,” tôi nói.

Bố cười khi. “Chỗ này chỉ nhỏ bằng một phần tám nhà cũ của mình thôi và cũng chẳng có vườn nữa nhưng bố hiểu ý của con. Bố cũng rất thích chỗ này.”

Tasmin và Clover tới nhà tôi vào sáng hôm sau để thăm nhà mới và cả hai đều thích. Bọn nó còn mang cả quà tân gia: của Clover là một bó hoa còn Tasmin là hai quyển tạp chí.

“Nó đã đọc hết cả hai quyển đó rồi,” Clover nói rồi ngã người xuống giường tôi.

“Có lòng là được rồi,” Tasmin nói trong khi mở tủ quần áo của tôi ra và soi đồ bên trong. “Ngăn nắp phết nhỉ? Vậy đó, có nhà mới rồi nhé. Em phải nói thật với chị là có lại phòng của mình cũng thật là số dzách đó.”

“Chị có thể hình dung được,” tôi nói.

“Và bọn em có tin sốt dẻo cho chị đây,” Tasmin nói. “Hèm, thực ra cũng không sốt dẻo gì lắm, chỉ là em đã thuyết phục Jess Bendall nhờ mẹ nó gửi cho em một bản danh sách tất cả học sinh nữ ở trường. Cô ấy là thư ký trường mình.” Nó lôi ra một tập giấy A4 và đưa chúng cho tôi.

“Bọn tớ đã soi một lượt tối qua,” Clover để thêm. “Cậu sẽ không thể tin nổi khi biết có bao nhiêu Sarah trong trường mình đâu. Bốn mươi cơ đấy.”

“Vậy cậu có nghĩ bọn mình nên liên lạc với tất cả các bạn ấy không?” tôi hỏi.

“Có chứ. Bọn tớ đã tìm ra một vài người trên trang Facebook của trường mình và gửi tin nhắn luôn. Tám người đã trả lời. Không phải họ, vậy nên tớ đã loại luôn tên họ ra khỏi danh sách này.”

“Ôi, cảm ơn nhé,” tôi nói. Tôi thực sự cảm động vì bọn nó đã dành rất nhiều thời gian tìm kiếm giúp tôi.

“Bọn mình là một đội mà,” Tasmin quả quyết. “Và chị không phải người duy nhất có kỹ năng thám tử đâu nhé.”

“Và nếu Sarah không học ở trường mình, chúng ta có thể bắt đầu tìm kiếm ở những trường khác trong vùng,” Clover đưa ra ý kiến. “Có rất nhiều trường ở Bath này.”

“Đấy là nếu như bạn đó sống ở Bath,” tôi trả lời. “Nhỡ bạn ấy ở Bristol thì sao?”

Tasmin nhìn tôi một cách nghiêm nghị. “Chúng ta phải bắt đầu từ đâu đó chứ,” nó nói.

“Này, tại sao bọn mình không thử mở một văn phòng thám tử

sau khi học xong nhỉ?” tôi đề nghị. “Nếu kết hợp những kỹ năng của mấy đứa bọn mình lại, chúng mình sẽ cực kỳ giỏi cho mà xem.”

“Thôi đi. Em muốn đi du lịch một năm cơ,” Tasmin nói.

“Còn tớ thì đã có dự định mở một cửa hàng quần áo theo phong cách vintage,” Clover đáp. “Hoặc là làm gì đó về thời trang.”

“Nhân nói đến việc này, trên đường tới đây bọn em đang bàn nhau rằng có lẽ nên phù phép để làm cho chị lột xác,” Tasmine vừa nói vừa lôi vài món quần áo của tôi ra. “Phải kiếm cho chị chút đồ màu sắc mới được.”

“Chỉ *cậu* nghĩ thế thôi nhé,” Clover gạt đi. “Tớ nghĩ *cậu* ấy như bây giờ là ổn rồi.”

Tasmin chớp chớp mắt. “Cậu đang đùa à. Ý tớ là nhìn vào cái đồng hồ trong này đi - xanh hải quân, kem, trắng, xanh hải quân, xanh hải quân, xanh hải quân, quá nản. Chị ăn mặc y như nữ tu ấy Paige ạ.”

“Cảm ơn Tasmin. Chị cũng lấy làm vui vì được em xét duyệt. Cơ mà lột xác á? Lột thế nào cơ?”

Tasmin nhìn tôi từ đầu đến chân. “Thì vẫn chưa biết nhưng chị có thể sẽ rất xinh đấy nếu chị cố gắng một tí.”

Clover phì cười. “Tasmin, *cậu* đúng là to gan thật đấy.”

Tôi cũng bật cười. Tôi đã bắt đầu quen với kiểu ăn nói thẳng như ruột ngựa của Tasmin và quyết định lấy độc trị độc. Tôi nhìn nó theo đúng cách nó vừa nhìn tôi. Từ đầu đến chân. Đây sẫm soi. Khuôn mặt bôi kem nâu quá đà. Lối trang điểm. Tóc nổi.

“Sao? *Sao nào?*” nó hỏi.

“OK. Lột xác. Nếu chị để em lột xác chị thì em cũng phải để cho chị lột xác em.”

Tasmin trông khá sốc.

“Chết chưa, Tas,” Clover chen vào. “Cậu đừng đúng đối thủ rồi nhé.”

“Ừ nhưng *em* đâu cần phải lột xác.”

Tôi nhìn nó với vẻ mặt “Ảo tưởng quá em ạ”. “OK, nhưng em có thể thành một cô gái rất hấp dẫn nếu em muốn.”

Clover không nhìn được cười. “Thôi nào hai bà,” nó nói.

“Thế em cần thay đổi cái gì nào?” Tasmin gặng hỏi. “Nghiêm túc đấy, nói đi xem nào.”

Đột nhiên tôi thấy ngại. Tôi không muốn làm nó buồn nhưng tôi biết đến lượt tôi nó nhất định sẽ chẳng nể nang gì đâu. “OK. Về cơ bản thì chị sẽ làm cho em bớt màu mè đi. Trước tiên là phần trang điểm. Em trang điểm đậm quá mà em thực sự không cần phải làm vậy. Chị đã nhìn mặt em lúc không trang điểm vào buổi sáng và biết em có một gương mặt rất xinh đẹp.”

“Đừng có mà cố gắng nịnh nọt đi. Gì nữa nào?” Tasmin hỏi dồn.

“Mái tóc em trông luộm thuộm hơn bởi mớ tóc nối. Chị muốn nhìn thấy mái tóc sáng bóng như gương của em cơ. Bỏ cái mớ tóc nối ấy ra đi.”

Clover cười đến tắc thở. “Giỏi lắm cô gái. Mà... thực ra tớ cũng thấy thế.”

Tasmin quay lại nhìn Clover. “Tưởng cậu là bạn tớ cơ đấy!”

“Đương nhiên,” Clover đáp lời, “nói người thì dễ lắm, mà mới bị

nói có tí đã xoắn quấy lên rồi.”

Tasmin làm một cử chỉ thô lỗ bằng ngón tay để đáp trả.

“Và chị cũng sẽ cho em mặc đồ đẹp hơn,” tôi tiếp tục. “Không nữ tính nhưng mà... ừmmm, chị không chắc lắm về phong cách váy mà chị sẽ chọn cho em, nhưng chắc chắn chị sẽ vút ngay đồng giày cao gót em vẫn đi ngoài giờ học. Em trông đến khổ vì chúng, giày cao gót làm em đau lưng và khiến em không thể đi lại tự nhiên và hấp dẫn được.”

Khi tôi thấy Tasmin há hốc miệng ra nghe, tôi biết mình nên dừng lại. Dường như sự tự tin đang lớn dần trong tôi bắt đầu thể hiện ra bên ngoài ngày một rõ hơn nhưng tôi không muốn mất bạn vì nó. Tôi đang định đề cập đến cặp mi giả, nhưng có lẽ nên chờ thời điểm tốt hơn. Tôi nhìn sang Clover, thấy nó đã nhìn lảng ra bên ngoài cửa sổ như thể ở đó có gì đó thú vị lắm, rồi ra vẻ tự nhiên, nó bắt đầu ngân nga một điệu nhạc vu vơ nào đó, mặc dù tôi có thể thấy nó đang phải rất cố gắng để không phá lên cười lần nữa.

“Được rồi,” Tasmin nói. “Em chấp nhận lời thách đấu. Chị lột xác cho em. Em không nhất thiết phải ăn mặc theo cách của chị mãi mãi nhưng em cũng chẳng ngại thử ý tưởng mới. Em sẽ cho chị thấy. Và ngược lại, chị cũng phải để em chọn đồ cho chị mặc trong một ngày.”

Clover quay lại nhìn. “Mình vừa có một ý tưởng rất hay. Frome. Hãy cùng đi Frome đi.”

“Frome là cái gì? Cửa hàng quần áo à?”

Clover lắc đầu. “Đấy là một thị trấn không xa đây lắm đâu.”

“Bọn mình có thể đi tàu,” Tasmin nói và nhìn vào ví. Tớ có đủ tiền đấy.”

“Tớ cũng thế,” Clover tiếp lời.

“Tớ phải cần bao nhiêu?” tôi hỏi.

“Tầm năm bảng,” Tasmin nói. “Ý tưởng tuyệt vời Clover ạ.”

“Nhưng mà có gì ở Frome?” tôi hỏi thêm.

Clover và Tasmin đã dậm bước về phía cửa. “Rồi cậu sẽ biết,” Clover trả lời tôi.

Chương 18

Sau khi thông báo cho bố mẹ biết chúng tôi sẽ đi đâu, Tasmin, Clover và tôi bắt chuyến tàu ở ga Bath Spa. Tasmin và Clover ngồi phía bên phải của khoang, còn tôi chọn ngồi phía bên trái, cạnh cửa sổ. Trong khi tụi nó nhắn tin cho bạn bè và tán gẫu, tôi nghe nhạc trên iPod và chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ. Những rừng cây, những con kênh, những ngôi làng đẹp như tranh vụt qua trước mắt, rồi đến một thị trấn với tên gọi Bradford-on-Avon nhìn như thành phố Bath thu nhỏ với hàng dãy hàng dãy những ngôi nhà cổ trên các sườn đồi.

“Cậu đang nghe gì thế?” Clover hỏi từ bên kia khoang tàu.

Tôi khẽ nhún vai. “Tớ đang để chế độ tự chọn bài,” tôi trả lời. Thực ra tôi đang nghe lại *Những ca khúc dành tặng Sarah*. Tôi đã nghe nó nhiều đến mức thuộc gần hết các bài hát, không sai dù chỉ một từ. Tôi không muốn thú nhận với Clover hay Tasmin tôi đã nghe tuyển tập này bao nhiêu lần, ngộ nhỡ chúng nó lại nghĩ tôi bị nghiện. Nhưng tôi *nghiện* nó thật. Tôi không thể ngăn mình được. Mỗi lần những lời ca ấy vang lên, tôi lại thấy đúng là chúng được viết để dành cho tôi. Tôi băn khoăn đến hàng trăm lần không biết anh chàng đã làm ra nó giờ đang ở đâu? Mặc dù biết Alex sẽ sớm xuống Bath, tôi vẫn không khỏi hoài nghi rằng liệu rồi anh có thực sự thích tôi không hoặc rằng liệu anh và tôi có đi đến đâu không.

Anh Chàng Bí Ẩn đã trở thành đối tượng để tôi gửi gắm mọi ý nghĩ. Trong tưởng tượng của tôi, anh thật sự hoàn hảo, chúng tôi

sinh ra là dành cho nhau và tôi không phải lo lắng nếu chẳng may tôi nói điều gì đó không đúng hoặc nếu tôi trông không đủ hấp dẫn. Vì tất cả chỉ nằm trong đầu tôi, một giấc mộng ban ngày mà tôi có thể kiểm soát được những chuyện xảy ra. Thật thích thú khi nghĩ đến chuyện anh đang hiện diện ở đâu đó và rằng anh cũng có một cuộc sống riêng, có bạn bè, có gia đình, một căn phòng ngủ. Liệu anh đang làm gì lúc này? Đang nằm dài trên giường chưa muốn dậy? Hay đang đi đâu đó chơi với bạn bè, tận hưởng ánh mặt trời rục rịch? Hay có thể anh cũng như tôi, đang ngồi trên tàu nhìn ra bên ngoài cửa sổ? Hoặc có thể anh đang ở cạnh Sarah? Hoặc cô ấy đã bỏ rơi anh hoặc không thích anh? Như vậy có lý hơn vì nếu không phải thế tại sao cái đĩa lại nằm trong cửa hàng từ thiện? Nếu tôi mà được tặng một chiếc CD như thế, tôi sẽ nâng niu nó và chẳng bao giờ quảng nó đi như vậy.

Tôi mở hé một mắt ra xem Clover và Tasmin đang làm gì. Bọn nó vẫn mãi mê buôn chuyện, nên tôi lại trở lại với dòng suy nghĩ của mình. Nghĩ đến việc chàng trai này không chỉ tồn tại trong những mơ mộng của tôi mà còn là một con người bằng xương bằng thịt đang sống ở đâu đó, tôi cảm thấy thực sự thích thú. Thế nên, tôi tự hỏi mình, *có phải Sarah đã làm anh thất vọng hay Sarah đã đá anh rồi không?* Cho dù chuyện gì đã xảy ra, anh cũng đang hiện diện ở một nơi nào đó, đang hít thở và, rất có thể, anh chẳng cách xa Bath đến cả ngàn dặm. Tôi chắc chắn rằng rồi một ngày chúng tôi sẽ gặp nhau. Tôi bắt đầu tưởng tượng xem cuộc gặp gỡ đó sẽ diễn ra như thế nào? Trong một buổi biểu diễn? Trong quán cà phê? Ở trường? Liệu chúng tôi có nhận ra mình chính là tri kỷ của nhau không?

Lời ca của ban nhạc Black Pearl đang vang lên trong tai nghe của tôi

*Tôi mong một tình yêu sắc như kim cương,
Ấm như chiếc ghế bên lò sưởi,
Một tình yêu đậm sâu trong từng khoảnh khắc,
Và khi tôi tìm ra nó, tôi chắc chắn là em sẽ ở đó.*

Tôi biết chắc rằng khi tôi gặp được Anh Chàng Bí Ẩn, chúng tôi sẽ hoàn toàn hiểu nhau và hiểu rõ những gì người kia muốn. Trong khi những hàng cây, dòng sông và những cánh đồng mênh mông lướt qua trước mắt tôi, một bản nhạc với tiết tấu mạnh của nữ ca sĩ Lady B bắt đầu vang lên và tôi cũng bắt đầu nghĩ về tương lai của mình. Bài hát nói rằng trong cuộc sống ta cần tạo ra nhiều kỷ niệm đáng nhớ và đừng để nó trở nên tẻ nhạt và đơn điệu.

Tôi sẽ trở thành một nghệ sĩ. Tôi sẽ diện những bộ cánh lộng lẫy nhất. Tôi sẽ có phong cách của riêng mình. Tôi sẽ có một căn hộ ở London chung với Allegra - những tác phẩm nghệ thuật có giá trị được bày ở khắp nơi, bộ sưu tập mặt nạ Venice được treo trên tường còn trên giá sách là những cuốn sách do tôi viết và một vài đĩa nhạc cũ mà tôi ưa thích. *Những ca khúc dành tặng Sarah* sẽ ở đó, giống như việc bố mẹ tôi sở hữu một hộp đĩa CD thu lại những bài hát từ khi họ còn trẻ. Họ nâng niu những chiếc đĩa ấy vì chúng giúp họ quay về với quá khứ. *Những ca khúc dành tặng Sarah* sẽ luôn luôn làm sống lại trong tôi những ký ức của mùa xuân và mùa hè năm nay, khoảng thời gian mà cuộc đời tôi thay đổi và tôi phải chuyển đến Bath. Nhưng những kỷ niệm về khoảng thời gian này sẽ không chỉ dừng ở mỗi việc tôi chuyển đi. Sẽ còn cả những kỷ niệm đang chờ để được tạo ra. Kỷ niệm về cuộc gặp gỡ giữa tôi và chàng trai đằng sau những ca khúc ấy. Chàng trai trong bóng tối ở mặt sau của hộp đĩa. Người con trai có

thể chạm tới trái tim tôi bằng âm nhạc. Tất cả những gì tôi phải làm là tìm ra anh.

Tasmin khẽ huých chân tôi. “Này cái đồ mơ màng kia. Bọn mình sắp tới nơi rồi đấy. Hồn vía chị bay đi đâu thế. Chị đang mộng tưởng cái gì vậy?”

“Chị đang nghĩ... đang nghĩ về tương lai của mình, và cả quá khứ nữa. Chị đứng ở thì tương lai nhìn lại những gì xảy ra trong quá khứ. Những gì đang diễn ra bây giờ. Chị đang nghĩ về những kỷ niệm đang chờ chị tạo ra.”

Tasmin nhìn tôi như thể tôi bị điên. Tôi để ý thấy là nó rất hay có phản ứng như thế với tôi. “Phải... Thế là rõ rồi. À không, chả rõ gì cả.”

“Hay đấy,” Clover nói trong khi tàu đỗ lại ở ga Frome và chúng tôi đứng dậy chờ cửa mở. “Những kỷ niệm đang chờ để được cậu tạo ra. Tớ thích đấy. Rất lãng mạn.”

“Dở hơi thì có,” Tasmin chêm vào.

Bước ra khỏi những bóng râm mát mẻ của sân ga, chúng tôi bắt đầu rảo bước vào thị trấn. Tâm trạng chúng tôi hòa làm một với tiết trời dễ chịu ngày hôm nay, một ngày nắng đẹp. Đến thị trấn, tôi nhìn quanh nhưng không hiểu ở đây có gì đặc biệt mà chúng tôi lại phải đi khỏi Bath, thiên đường cho những tâm hồn nghiện mua sắm. Tất cả những gì tôi có thể thấy ở đây là một vài cửa hàng từ thiện, một cửa hàng bán giày giá rẻ và một quán rượu.

“Ở đây này,” Clover nói và bắt đầu dẫn chúng tôi leo lên một ngọn đồi dốc lát sỏi dọc hai bên là các cửa hàng. “Những cửa hàng đồ vintage tuyệt nhất ở vùng Tây Nam đấy.” Nó kéo tôi vào cửa hàng trước mặt chúng tôi. Bên trong, quần áo cũ được treo đầy

trên các giá treo và chất thành từng đống trên các kệ. *Mình có thể hiểu tại sao Tasmin thích nơi này, tôi nghĩ, nhìn chẳng khác gì phòng ngủ của nó.*

Chúng tôi đã có một khoảng thời gian tuyệt vời tại đó. Suốt một tiếng liền, chúng tôi đội mũ kiểu thập niên 1940, váy kiểu thập niên 1950 và 1960, những chiếc áo choàng lông cũ to đùng, những món đồ ren, khuyên tai, quạt, và giày. Clover bắt tôi thử một chiếc mũ chóp cao và một cái áo khoác đen kiểu Victoria với cái eo bé tí. “Cá tính lắm, bạn yêu ạ,” nó trầm trồ khi tôi bước ra từ phòng thay đồ. Cái áo khoác hơi nhỏ nhưng tôi phải công nhận trông nó rất chất, đặc biệt là khi Clover kết hợp nó với một chiếc váy xòe hoa màu đen và đỏ kiểu thập niên 1950. Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ kết hợp chúng với nhau, nhưng chúng đúng là rất hợp, làm tôi trông hấp dẫn và táo bạo hơn hẳn, không còn dậm về an toàn và lý trí nữa. Tôi rất thích sự thay đổi này.

“Vậy điểm khác biệt giữa đồ vintage và đồ cũ là gì?” tôi hỏi khi chúng tôi lục lọi chọn lựa trong đống giỏ đựng đầy những chiếc khăn lụa xinh xắn.

“Hừm, câu hỏi hay đấy,” Clover vừa nói vừa thử một chiếc áo choàng không tay bằng vải nhung trông rất oách. “Đồ vintage thì cũ hơn và đắt hơn. Và đồ vintage thì sành điệu hơn rất nhiều so với những thứ được bán trong hầu hết các cửa hàng từ thiện, mặc dù cậu có thể kiếm được vài món hời ở đấy, nhưng thử nhìn kỹ chi tiết, kỹ thuật thêu trên một vài món đồ ở đây xem. Tuyệt vời. Mà đừng quên, hiện một số sao Hollywood cũng mặc đồ vintage đi dự Oscar và chúng thường là những bộ váy đáng yêu nhất đấy.”

Tôi phải công nhận là nó nói đúng. Một số bộ váy trong cửa hàng có đường cắt và đường khâu thật sự rất đẹp.

“Cửa hàng này làm tớ nhớ tới những nơi người ta có thể đến thuê những bộ trang phục cổ điển rồi chụp ảnh,” tôi nói. “Có một tiệm như thế ở Eton. Lần trước khi tới đây mẹ tớ và tớ đã ăn mặc như các quý bà thời Victoria và bố thì mặc đồ như một quý ông, lại còn diện một chiếc mũ chóp cao và bộ ria uốn cong. Đây đúng là một ngày đáng nhớ.”

“Phải rồi, chụp ảnh,” Tasmin thốt lên rồi rút phắt điện thoại ra và chụp một tấm hình Clover mặc chiếc áo choàng. Sau đó, chẳng gì có thể ngăn được cơn sốt mua sắm của chúng tôi, chúng tôi leo dần lên đồi, đi hết cửa hàng này đến cửa hàng khác, thử đủ các loại quần áo kỳ dị cũng như kiêu sa rồi chụp ảnh cho nhau. Khi tự ngắm mình trong những chiếc gương khác nhau diện những bộ quần áo với màu sắc và chất vải khác nhau, tôi nhận thấy cô nàng Paige cũ đang biến mất và một cô gái khác dần lộ diện.

Sau một giờ đồng hồ, tôi phát hiện ra một cái váy cotton màu đỏ san hô dài đến đầu gối với họa tiết là những bông hoa li ti màu xanh sapphire. Trông nó giống một chiếc váy từ thập niên bốn mươi và mặc dù đồ vintage luôn là đồ tủ của Clover, chiếc váy này lại thật sự hợp với Tasmin. “Hoàn hảo. Tasmin đâu, ra thử cái này ngay,” tôi hào hứng nói.

Biểu cảm của gương mặt nó đúng là tuyệt hảo. “Eooo.”

“Thử đi, Tas,” Clover động viên và lấy chiếc váy gi vào người Tasmin. “Chơi cho đúng luật chứ.”

Tasmin vào phòng thay đồ và trở ra sau năm phút. Bộ váy vừa như in với nó và trông nó thật lộng lẫy. Tasmin nhìn vào gương và xoay một vòng.

“Này, trông cậu ra dáng một cô gái rồi đây,” Clover nói.

“Ý cậu là gì?” Tasmin vặn lại. “Thế trước đây trông tớ giống gì?”

Đuôi ươi à?”

“Ý tớ là nó hợp với cậu,” Clover giải thích. “Giá cái này bao nhiêu nhỉ?”

Tasmin nhìn vào móc giá. “Mười lăm bảng. Tớ không đủ tiền rồi.”

“Tớ có đấy,” Clover đáp. “Tớ sẽ mua tặng cậu cái váy này coi như quà sinh nhật sớm - mà cậu phải mặc đấy nhé.”

Tasmin đang ngắm nghía mình trong gương. Tôi có thể thấy là nó hài lòng với hình ảnh hiện tại của mình, “Ừ, được rồi,” nó trả lời. “Tớ chắc tớ có thể mặc nó đi quanh nhà khi không có ai nhìn, hoặc kết hợp nó với một đôi boot cao bồi hoặc một đôi giày cao gót đỏ, còn tóc vấn lên bằng một chiếc khăn màu đỏ theo kiểu của cậu, Clover ạ.”

“Trông thế sẽ tuyệt lắm đấy,” tôi nói.

Khi Tasmin quay trở vào phòng thay đồ, Clover giơ tay lên high-five với tôi. “Lựa chọn tốt đấy. Nó sẽ chẳng bao giờ chọn thứ nào như thế đâu. Đúng là nên đi shopping với người có mắt nhìn tươi mới. Đến lượt cậu đấy,” nó nói và bắt đầu tìm trong đồng đồ trên giá treo.

Nó chọn ra hai chiếc váy và hai cái áo để cho tôi thử. Một chiếc váy màu xanh đậm, một chiếc màu hồng mười giờ, và cả hai chiếc áo đều có màu đỏ. Nó gí luôn hai chiếc áo vào người tôi.

“Màu sắc sẽ trông sẽ hợp với cậu vì tóc và mắt cậu có màu tối. Xưa nay cậu chọn màu sắc và phong cách quần áo quá an toàn.”

Tôi cầm lấy đồng đồ và mang chúng đi thử. Chẳng có món nào vừa với tôi cả nhưng Clover đã nói đúng. Màu sắc mạnh đúng là

hợp với tôi. Tasmin thò đầu qua tấm rèm phòng thay đồ rồi gạt nó ra một bên. “Uầy, đẹp hơn nhiều đấy. Mấy màu này làm chị trông... em không biết nữa... có lẽ là giống người Tây Ban Nha hay người Ý. Rất lạ và quyến rũ.” Nó lấy bộ đồ trang điểm ra và đánh một chút son bóng màu đỏ lên môi tôi rồi lùi lại nhìn. “Tuyệt vời, cậu có thấy vậy không, Clover?”

Clover nhảy vào phòng thay đồ. “Rõ quá còn gì.” Nó nhìn vào hình ảnh của chúng tôi trong gương. “Có vẻ là cậu cần một chút của Tas, Paige ạ, còn Tas thì cần một chút của Paige.”

Tasmin cười. “Chị có thể mài mòn em đi một chút còn em sẽ làm chị góc cạnh hơn.”

“OK, sau khi bọn mình từ Frome về, chị sẽ trang điểm cho em. Còn em sẽ trang điểm cho chị,” tôi gợi ý.

“Nhất trí,” Tasmin tán thành.

Clover đi trả tiền cho chiếc váy mua tặng Tasmin, sau đó chúng tôi quay ra ngoài. “Em sắp chết khát vì thử đồ suốt này giờ rồi,” Tasmin nói. “Chị cũng thế,” tôi tán đồng.

Trong khi chúng tôi bước đến tiệm cà phê gần nhất, Tasmin phát hiện ra một cửa hàng bán áo thun. Nhìn những mẫu áo bày ở cửa sổ, tôi đoán đây là cửa hàng có thể thiết kế đồ theo ý tưởng của người mua. Tôi đứng nhìn chăm chú một lúc. “Tớ vừa có một ý rất tuyệt đây,” tôi nói.

“Ôi trời,” Clover thốt lên. “Thường khi ai đó nói họ có ý tưởng *rất tuyệt* thì tốt nhất là nên chuẩn cho thật lẹ.”

“Nào thế ý tưởng của chị là gì hả bà chị biết tuốt?” Tasmin hỏi.

Tôi chỉ vào cửa sổ. “Chúng ta sẽ đặt làm áo thun. Mỗi đứa một cái, với ảnh bìa của chiếc CD *Những ca khúc dành tặng Sarah* ở

trước ngực và bức ảnh đen trắng ở sau lưng.”

“Ý tưởng tuyệt vời,” Clover trầm trồ. “Bọn mình có thể mặc nó đi quanh Bath và xem có ai nhận ra nó không. Cậu có mang cái đĩa theo không?”

Tôi gật đầu. “Tớ vẫn để nó trong túi từ hôm đi gặp FB. Nhưng mà có một vấn đề nhỏ. Làm thế nào để tớ trả tiền áo bây giờ?”

Tasmin nhìn về phía cửa sổ. “Chúng không đắt thế đâu. Ba cái mười lăm bảng. Rẻ mà.”

Chúng tôi kiểm tra ví. Còn đúng chín bảng và bốn mươi xu cả thảy. “Đủ để bọn mình mua đồ uống và bánh cuộn,” Clover nói, “mà tớ thì đang đói. Bọn mình có thể tiết kiệm tiền và quay lại đặt mua mấy cái áo này vào hôm khác.”

“Hoặc tớ có thể trả lại cái váy,” Tasmin gợi ý nhưng Clover đã ném cho nó một ánh nhìn làm nó phải vội vàng sửa ngay, “Được rồi, được rồi, tớ sẽ giữ cái váy. Nhưng nếu lại quay trở lại đây và phí tiền vé tàu lần nữa thì thật không hợp lý.” Nó nhìn quanh rồi nói. “OK, tớ vừa có một ý hay đây.”

Clover thở dài. “Chúa giúp chúng con với. Được rồi, cùng nghe xem nào.”

“Chúng ta sẽ hát rong trên phố.”

Tôi phá lên cười. “Thật là ý hay đấy.”

“Sao chưa gì đã ném đá thế. Cả hai người đều đã học kịch. Và Clover, tớ biết cậu có thể hát - thực sự cậu có một giọng hát tuyệt vời.”

Chúng tôi làm mọi cách có thể để Tasmin từ bỏ ý tưởng đó nhưng nó mãi chẳng nghe, và mười phút sau tôi đã thấy mình đang ở dưới chân đồi, ngân nga mấy bài thánh ca Giáng sinh cho

người qua đường. Chúng tôi không thể chọn được bài hát đương thời nào mà cả lũ đều thuộc lời. Duy chỉ có mấy bài hát thánh ca Giáng sinh là chúng tôi đều nhớ rõ. Tôi đã quyết định làm theo ý tưởng này và muốn nó phải thật vui. Trong bài hát đầu tiên, “Silent night”, tôi còn thêm vào một vài động tác kịch câm, để tăng thêm độ cuốn hút cho bài biểu diễn. Tôi đã theo học một lớp dạy kịch câm hồi còn ở trường trên London và biết cách diễn trò đâm sầm vào cửa sổ rồi giả vờ sờ soạn một cánh cửa kính vô hình. Trò này của tôi làm Tasmin và Clover khoái chí cười nghiêng ngả và không thể thốt nên lời.

Clover bỏ áo khoác xuống đất thay cho cái nón xin tiền. Một số người đứng lại xem chúng tôi biểu diễn trong vài phút, mặc dù có vẻ đa phần họ đều cười nhạo bọn tôi. Nhưng điều đó chẳng làm chúng tôi nhụt chí và may mắn thay một vài người đã thả vài đồng xu xuống trước khi họ đi tiếp. Khi đang bắt nhịp vào đoạn điệp khúc đầy vui tươi của bài “Ding Dong Merrily on High”, tôi thoáng nghĩ, *nếu bọn lớp cũ của mình ở London thấy cảnh tượng này, bọn nó sẽ nghĩ Quý Cô An Toàn Và Lý Trí đã hóa điên mất rồi. Tốt, cũng đã đến lúc phải thế rồi*, tôi tự nhủ.

Sau khoảng hai mươi phút trình diễn lại các bài hát ấy, một cụ ông tiến lại đưa cho chúng tôi một tờ mười bảng. “Giờ thì các cháu hãy thôi đi,” ông nói. “Đang là tháng Năm chứ có phải tháng Mười hai đâu.

“Cảm ơn ông, cháu yêu ông,” Tasmin nói với theo ông cụ. Chúng tôi đếm tiền và thấy đã đủ tiền cho tất cả chúng tôi mua đồ uống *lần* mua áo. Tasmin cứ khăng khăng muốn đi đặt in áo nên nó cầm theo số xu cần thiết và quay lại cửa hàng áo thun cùng với chiếc CD.

Clover chỉ về phía cửa hàng áo thun. “Nó sẽ thử mặc cả,” Clover

nói. Chúng tôi đã tìm được một chiếc bàn bên ngoài một quán cà phê ở trên lưng chừng đồi. Chúng tôi gọi nước táo, sau đó Clover nhắn tin cho mẹ nó trong khi tôi kiểm tra xem liệu Allegra có gửi tin nhắn gì cho tôi không. Chẳng có tin nhắn nào nhưng có một cuộc gọi nhỡ của nó. Tôi đã không nghe thấy tiếng chuông reo khi chúng tôi đang đi shopping.

Tasmin nhanh chóng quay lại, trên tay cầm hai cái áo thun *Những ca khúc dành tặng Sarah*, còn cái thứ ba thì nó đã kịp mặc sẵn trên người. Trông cái áo thật tuyệt và khi nó quay người lại, tôi trông thấy tám ảnh đen trắng quen thuộc. “Sau một hồi mặc cả thì giảm được hai bảng,” nó cười toét miệng khoe với chúng tôi.

“Chúng ta có thể mặc chiếc áo này vào ngày mai trong lễ hội Zoom,” Clover nhanh nhẩu nói.

“FB đã nhắc đến vụ này. Anh ấy đang giúp tổ chức lễ hội,” tôi nói. “Lẽ ra nó đã là một lễ hội hóa trang nhưng chẳng mấy ai hứng thú với ý tưởng đó cả.”

“Thế thì tốt,” Clover nói. “Vì tớ thích nhìn rõ mặt mọi người.”

“Đặc biệt là lũ con trai,” Tasmin chen vào. “Nhớ đem theo cô bạn sành điệu từ London của chị nhé. Tất cả mọi người sẽ đều có mặt ở đấy. Tất cả mọi người - vì ai cũng có người quen là thành viên của một ban nhạc nào đó, nếu không là bạn thì là anh trai hoặc họ hàng. Cũng có rất nhiều người từ những nơi khác đến nữa. Sẽ là một ngày rất vui và sẽ phải có ai đó nhận ra cái áo thun của tụi mình - ai biết được chứ, có khi lại chính là cô nàng Sarah ‘cảnh cao’ và Anh Chàng Bí Ẩn thì sao?”

“Tuyệt vời,” tôi thích thú nói.

Ngay khi chúng tôi lên đường đến ga tàu, điện thoại của tôi đổ

chuông. Là Allegra, nó đang rất bức. “Cậu đã đi đâu? Cậu đang ở đâu? Tớ đã gắng gọi cho cậu suốt này giờ rồi đấy,” nó tức giận nói. “Tớ có rất nhiều thứ để kể cho cậu nghe.” Và không chờ hỏi xem tôi có thể nói chuyện được hay không, nó thông báo luôn. “Này Alex sẽ xuống Bath trong kỳ nghỉ này đấy. Có lẽ hội nào đó thì phải. Voom hay Zoom gì ấy.”

“Zoom. Bọn tớ cũng vừa nhắc đến nó. Lễ hội được tổ chức trong công viên gần Vòng cung Hoàng gia. Tớ đã nghĩ là sẽ rủ cậu tham dự...”

“Ồ thật là trùng hợp. Hay quá đi. Cậu đang ở đâu thế? Tớ có thể nghe tiếng xe cộ qua điện thoại.” “Tớ đang trên đường tới ga Frome,” tôi trả lời trong khi Tasmin và Clover khoác tay nhau bước vượt lên trước để tôi có thể nói chuyện riêng. “Thế Alex biết lễ hội Zoom à?”

“Hẳn là vậy. Anh ấy bảo vẫn tham dự hằng năm. Anh họ của anh ấy là một nhạc công và sẽ chơi vào ngày mai. Frome là ở đâu?”

“Không xa Bath lắm. Ở đây có những cửa hàng đồ vintage rất tuyệt. Và bọn tớ vừa mới hát rong trên đường đấy.”

Phía đầu dây bên kia bỗng im lặng một lúc... “Cậu bị lên cơn đấy à?” cuối cùng Allegra cũng lên tiếng hỏi.

“Chỉ là lên cơn yêu đời thôi,” tôi nói. Và đúng thế thật. Tôi cảm thấy thật vui, chưa kể đến cái tin là Alex sẽ xuống Bath. “Tất cả mọi người ở Bath đều là nhạc công.”

“Có vẻ giờ cậu cũng đã thành một người trong số họ. Mà thôi, anh ấy bảo mình nhắn tin cho anh ấy nếu chúng mình định đi. Anh ấy cho mình số điện thoại rồi.”

“Có thể anh ấy thích *cậu* đấy,” tôi nói.

“Không đâu. Anh ấy đã nói rõ ràng là anh ấy muốn gặp *cậu*!”

“Thế chính xác anh ấy nói gì? Hãy thuật lại từng từ một! Chuyện là như thế nào? Cậu gặp anh ấy ở đâu? Cậu tình cờ gặp anh ấy à hay anh ấy đến tìm gặp cậu? Tớ cần nghe *chi tiết*.”

Allegra phá lên cười. “Được rồi, để tớ nhớ lại xem nào. Chi tiết à? Tớ đang đứng đợi mẹ trong bãi đỗ xe sau giờ tan học tối qua thì thấy anh ấy cũng đang đứng đấy đợi xe. Anh ấy thấy tớ nên tiến lại gần. Anh ấy hỏi tớ có nghe tin gì của cậu không. Tớ nói là có và tớ sắp đi gặp cậu nhân dịp kỳ nghỉ, thế là anh ấy bảo thật thú vị vì anh ấy cũng đang định tới Bath. ‘Gặp lại bạn ấy hẳn sẽ vui lắm,’ anh ấy nói thế.

Sau đấy anh ấy hỏi liệu bọn mình có định đi lễ hội Voom không...”

“Zoom,” tôi đính chính.

“Zoom. Tớ nói tớ chẳng biết gì về lễ hội đấy cả, và cũng chẳng biết bọn mình sẽ làm gì, thế là anh ấy bảo nếu bọn mình chưa có kế hoạch gì thì hãy tới đó, cũng đáng đi lắm và rằng anh họ anh ấy sẽ chơi nhạc ở đấy. Anh ấy bảo nếu bọn mình đi thì nhắn tin lại cho anh ấy để cả ba có thể gặp nhau. Anh ấy cho tớ số điện thoại, và vừa lúc đấy thì có xe đến đón anh ấy.”

“Cậu có chắc là anh ấy không thích cậu không. Nghe có vẻ như anh ấy đang gợi ý để gặp cậu đấy.”

“Thực sự không phải thế đâu Paige ạ. Nếu anh ấy thích tớ, anh ấy đã có đủ cơ hội để rủ tớ đi chơi rồi chứ, và nói thật là, thú nhất, anh ấy không phải tip của tớ, hai là, cậu là bạn thân nhất của tớ và vì thế sẽ không bao giờ tớ đụng vào người cậu thích cả.”

“Tớ không phản đối cậu đâu,” tôi nói.

“Paige, im ngay. Tớ không thích Alex. À mà, chắc là sẽ có hàng tá bọn con trai ở lễ hội Zoom. Quầy lên đi nào.”

Kết thúc cuộc điện thoại, tôi vội chạy theo để bắt kịp hai đứa kia. Nào là Alex sẽ xuống Bath. Nào là phải tham dự một lễ hội âm nhạc. Nào là phải tìm kiếm một anh chàng bí ẩn. Cuộc sống bỗng chốc lại tràn đầy những điều hứng khởi. Trên chuyến tàu về nhà, tôi nhấn nút play trên iPod. Bản nhạc của Lady B lại vang lên.

Phải đứng dậy, bước đi, và vượt qua quá khứ.

Ngày hôm nay tôi sẽ nở một nụ cười,

Trong tôi vừa lộ dạng một con người hoàn toàn mới,

Và có thể nào thì tôi vẫn sẽ tỏa sáng.

Một lần nữa, *Những ca khúc dành tặng Sarah* lại nói hộ lòng tôi.

Chương 19

“Mới lột xác được có tí à, phải làm cho tới cùng chứ,” Clover khẳng định như vậy khi chúng tôi về tới Bath. “Tất cả những gì bọn mình có được mới chỉ là một cái váy cho cậu, Tas ạ, còn Paige trông vẫn thế.”

“Tớ không còn cảm thấy như cũ nữa,” tôi nói và cất giọng hát vang đoạn điệp khúc trong bài thánh ca ưa thích.

*“Ba vị vua xứ Orient chúng ta;
Đem quà đi đến miền đất xa,
Núi đồi sông suối, cánh đồng bao la,
Đi theo tiếng gọi của vì sao xa.”*

Clover và Tasmin đưa mắt nhìn nhau.

“Ồ điên,” Tasmin nói.

“Đấy là ý tưởng của em mà,” tôi đáp lại và quyết định sẽ thết đãi bọn nó thêm một đoạn nhạc tự chế.

*“Ba lái buôn xứ Liverpool chúng ta,
Bán tất da chân mười xu nha,
Đôi thì mềm oặt, đôi thì pha,
Đôi thì chật cứng bán cho ma.”*

Clover và Tasmin cười rữ, rồi hát phiên bản do bọn nó tự chế.

*“Ba vị vua xứ Orient chúng ta
Anh phóng taxi anh cười la
Anh cười xe ga tuyết còi í a
Đi theo tiếng gọi của vì sao xa.”*

“Bọn điên này,” tôi khoái trí nói.

Clover và Tasmin giả vờ cúi chào. “Xin cảm ơn,” Tasmin hài hước đáp. “Và xin chào mừng đến với câu lạc bộ điên.”

Chúng tôi lên xe buýt đi lên đồi tới một nơi có tên là Bear Flat mà tôi chưa từng đến bao giờ. Sau khi xuống xe, chúng tôi đi theo một con đường dốc lên nhà Clover. Đây là một ngôi nhà liền kề theo phong cách thời Victoria với một khu vườn nhỏ ở phía trước và từ đây nhìn ra thung lũng hay nhìn xuống thành phố cũng đều rất thích.

“Hai cậu biết đấy, mẹ tớ là thợ cắt tóc và làm đẹp,” Clover nói. “Tớ đã nhắn tin cho mẹ lúc ở Frome, trong khi Tas ở trong cửa hàng áo thun, và mẹ đang chờ hai cậu trong bếp.”

“Cái đồ lén lút, sao cậu chẳng nói gì cả thế,” Tasmin nói. “Cơ mà tớ sẽ không cắt tóc đâu đấy.”

“Tớ cũng không cắt tóc đâu,” tôi chêm vào.

Clover ngửa cổ bật ra tràng cười độc địa của mụ phù thủy. “Hớ hớ hớ.” Nó vẫy tay ra hiệu cho bọn tôi đi qua hiên để vào sảnh trong nhà. “Xin mời vào các cô gái bía nhũa xương mền của tui.”

Tasmin chớp chớp mắt tỏ thái độ rồi bước qua Clover. “Nhiều

khi tớ đến bó tay với cậu, Clover Richards, và bây giờ là cả chị nữa, Paige ạ. Có phải tôi là đứa duy nhất còn tỉnh táo ở đây không vậy?”

“Tớ sẽ không trả lời đâu,” Clover nói.

Mẹ Clover đang là quần áo trong bếp. Cô có dáng người dong dỏng cao, làn da nâu và rất xinh đẹp, hệt như Clover. Cô bước tới ôm tôi. “Cháu chắc hẳn là Paige. Cô đã nghe đủ về cháu,” cô mở lời chào. “Cô là mẹ của Clover.”

“Cháu chào cô Richards,” tôi đáp.

“Cháu có thể gọi cô là Sonia.”

Cô lùi lại, ngắm nhìn kỹ gương mặt và mái tóc của tôi. Nhưng sau đó cô chẳng nói gì, chỉ quay sang nhìn Tasmin y như thế. “Giờ thì đến lượt hai cháu.” Cô nhìn Clover và tôi. “Nào các cô gái, có chỉ dẫn hay yêu cầu gì không?”

Clover chỉ chỉ về phía tôi ra ý nói, “Cậu nói trước đi.”

“Cháu... à... vâng, yêu cầu của cháu là cô làm cho Tasmin trông *dịu* đi chứ đừng *cá tính* hơn. Làm cho nó nhìn tự nhiên hơn một chút và có lẽ nên bỏ cái mớ tóc nổi của nó đi ạ. Và tăng thêm độ mềm mại óng ả.”

Clover bắt đầu cười đúng như kiểu lúc trước nó đã cười khi tôi gợi ý cho Tasmin về cách thay đổi diện mạo. Cô Sonia gật gù. “Cô hiểu ý rồi. Còn với Paige, các cháu nghĩ thế nào hả các cô gái?”

“Làm cho chị ấy trông bắt mắt hơn chút cô ạ,” Tasmin nói, rồi bật cười. “Ý cháu là, một chút trang điểm và...”

“Có thể cắt một chút tóc đi,” Clover chen ngang. “Tóc thì rõ dày mà nó lúc nào cũng buộc vống lên.”

“Đồng ý,” cô Sonia nói. “Được rồi, Tas, đi theo cô nào.”

Tasmin thở dài thườn thượt rồi đi theo cô Sonia vào gian phòng kính ở phía sau nhà, nơi bày các đồ nghề như ghế gội đầu, một cái giá màu bạc xếp các sản phẩm chăm sóc tóc và làm đẹp. Clover pha sô cô la nóng cho chúng tôi rồi hai đứa tôi vào xem cô Sonia phù phép cho Tas. Quả là một màn phù phép ra trò. Chỉ trong vài phút, một mớ tóc nổi của Tasmin đã nằm lọt thỏm trong sọt rác.

“Tuyệt!” Clover và tôi reo vui mỗi lần cô Sonia kéo một lọn tóc nổi ra.

Cô Sonia bật cười. “Cô đã muốn làm thế này từ lâu lắm rồi.”

Tasmin trông có vẻ sốc. “Có ai thích mái tóc nổi của mình không vậy?”

“Không,” Clover phũ phàng đáp.

Sau khi gỡ hết mớ tóc nổi ra, cô Sonia xua Clover và tôi ra phòng khách ở phía ngoài. Chúng tôi bật ti vi và trò chuyện trong khi chờ đợi.

Nửa tiếng sau, cô Sonia bước vào.

“Ngạc nhiên chưa,” cô hào hứng nói và giữ cửa cho Tasmin bước vào.

“Ừầy,” Clover và tôi thốt lên khi Tasmin xuất hiện. Nó trông thật tuyệt, mềm mại hơn và xinh xắn hơn.

Tasmin đã thay sẵn bộ váy vintage mới mua và cô Sonia đã tạo cho nó một kiểu tóc thật đẹp. Những ngọn tóc chẻ gãy, mọc so le đã biến mất, giờ tóc nó dài tới ngang vai và trở nên mềm bóng hơn nhờ sấy khô. Nó không trang điểm gì nhiều, chỉ quẹt son bóng, giặm một chút phấn má và chuốt mascara.

“Cậu có thích không?” Clover hỏi Tasmin.

Tasmin không đáp, chỉ nhún vai, nhưng gương mặt bừng sáng của nó đã cho thấy rõ là nó hài lòng với diện mạo mới này. Nó nhìn tôi và nhướn một bên lông mày lên. “Tới lượt chị đấy.”

Tôi đứng dậy đi theo cô Sonia còn Tasmin ngồi phịch xuống sofa.

“Cháu gái thích kiểu tóc như thế nào?” cô Sonia hỏi khi chúng tôi đi vào khu salon tại gia của cô.

Tôi ngồi vào chiếc ghế cô đã kê sẵn trước một cái bàn bày đủ các loại đồ trang điểm. “Cháu không biết nữa ạ. Cháu quen để kiểu tóc này rồi.”

Cô Sonia tháo sợi dây buộc tóc của tôi ra, làm mái tóc tôi buông thõng xuống bờ vai. “Cháu có mái tóc đẹp nhưng nó chẳng có kiểu dáng gì cả. Cháu thấy thế nào nếu cô cắt ngắn tóc cháu và tỉa thành nhiều tầng để trông nó đẹp hơn khi để xõa?”

“Ừmmm... được ạ.”

Cô bắt đầu cắt và tôi thấy có đôi chút lo lo khi nhìn tóc mình rơi xuống sàn. Cô Sonia chắc cũng nhận ra tôi đang lo lắng. “Cứ thoải mái đi nhé,” cô nói. “Cô đã chuyển gương đi chỗ khác để cháu không trông thấy cả quá trình và bị sốc. Cứ tin cô đi. Rồi trông sẽ đẹp cho mà xem.”

Giờ thì đã quá muộn, tôi tự nhủ khi nhìn xuống những lọn tóc sẫm màu của mình trên sàn. *Cô Sonia đã làm cho Tasmin trông xinh hơn mà.* Sau khi cắt xong, cô gội đầu và sấy tóc cho tôi, rồi bắt đầu trang điểm cho khuôn mặt. Tất cả diễn ra rất dễ chịu và khi cô phũ phấn nền và đánh phấn mắt, tôi bắt đầu mơ màng nghĩ đến những cửa hàng đồ vintage với những bộ đồ bằng ren

và nhung.

Một lúc sau cô Sonia bỗng cất lời, “OK, của cháu xong rồi đấy.” Cô dẫn tôi ra một góc của căn nhà kính nơi cô đã cất chiếc gương. “Cháu thấy thế nào?”

Tôi nhìn vào hình ảnh của mình trong gương. Cô Sonia đã không cắt đi nhiều tóc như tôi nghĩ nhưng trông tôi thật khác. Những lọn tóc ôm lấy khuôn mặt tôi và được tỉa thưa dần từ cằm xuống đến đuôi tóc để tăng thêm độ cá tính và bỗng bênh còn phần mái thì được chia ngôi lệch. Cô Sonia chọn những gam màu nhẹ để trang điểm cho tôi, ngoại trừ son môi màu đỏ tươi. Đây là tôi mà lại chẳng phải tôi. Tôi trông thật sành điệu. “Cháu thích cô ạ,” tôi nói. “Trông cháu như người lớn vậy.”

“Trông cháu thật xinh đẹp,” cô Sonia cười tươi đáp lời tôi.

Clover và Tasmin bước vào. Tasmin huýt sáo ngay khi vừa nhìn thấy tôi. “Coi chừng, các chàng trai, có một cô em hot girl mới hiện hình đây. Trông xinh lắm chị họ ạ.”

“Mẹ giỏi quá,” Clover tán thưởng.

“Và các cháu có thể đem chỗ mỹ phẩm này về,” cô Sonia nói. “Cô suốt ngày được nhận mấy mẫu thử sản phẩm nên cô chẳng tốn đồng nào cả.”

“Chưa hết đâu,” Clover chen vào và đi ra phía cầu thang. “Lên đây đi. Tổ muốn cho các cậu xem cái này.”

Tôi theo Clover lên phòng của nó và Tasmin nổi gót theo sau. Phòng Clover trông khá sặc sỡ với các gam màu đỏ, tím và cam nhưng lại rất khác so với phòng của Tasmin. Căn phòng sạch và gọn gàng, đồng榻 chỉ được xếp thành chồng bên cạnh giường. Clover đi ra chỗ tủ quần áo, lôi ra một cái váy xòe màu xanh cổ vịt có cổ chữ V và phần thân áo bó sát.

“Thử cái váy này đi,” nó đưa chiếc váy cho tôi.

“Nhưng tớ chưa bao giờ mặc váy cả,” tôi ngần ngại.

“Thì thế mới phải thử,” Clover nói.

Tôi thử chiếc váy Clover chọn và bước lùi lại để nhìn mình trong gương. Chiếc váy vừa khít và trông thật sành điệu.

“Tặng cậu đấy,” Clover vừa lục lọi tủ quần áo vừa nói. “Tớ mua nó ở Topshop trong đợt giảm giá nhưng nó không vừa với tớ lắm. Còn với cậu thì vừa như in ấy.” Nó lôi ra thêm một cái áo khoác lửng màu đen. “Mặc cái này vào nữa.”

Tôi làm theo lời nó và đúng là cái áo khoác rất hợp với cái váy.

“Mặc thế này đi Zoom ngày mai nhé,” Clover nói. “Bọn con trai sẽ vây quanh cậu cho xem.”

Tôi chẳng muốn bọn con trai vây quanh mình, tôi tự nhủ. Chỉ Alex thôi là đủ. “Nhưng tớ không có tiền trả cậu,” tôi nói.

Clover phẩy tay. “Tớ đang định đem tặng nó cho cửa hàng từ thiện. Cậu cứ lấy đi. Cậu có thể mời tớ đi cà phê sau.”

Tôi ôm chầm lấy nó.

“Hai mẹ ô môi,” Tasmin giễu. Tôi vớ ngay cái gối ôm trên giường Clover đập cho nó một cái. Clover nhanh chóng nhảy vào tham gia.

Tasmin vồ lấy một cái gối. “Đừng có chọc tức chuyên gia đây nhé,” nó vừa nói vừa vung cái gối lên nhắm vào lưng Clover.

Clover trả đũa ngay tức thì. Nó nhảy lên giường và tuyên chiến với cả tôi lẫn Tasmin. “Cuộc chiến gối bắt đầu,” nó phát động.

Chúng tôi hưởng ứng ngay, và cứ thế đập nhau liên hồi. *Mới*

năm phút trước còn đang thấy mình thật sành điệu mà giờ đã thế này đây, tôi tự nhủ. Thật tuyệt vời khi có thể hành động như những đứa trẻ và trở nên điên rồ. Tasmin nói đúng. Phong cách và cá tính của tôi gợi về an toàn và lý trí nhưng thực tế đó lại không phải là con người bên trong của tôi. Tôi đang thay đổi và có vẻ như con người thật của tôi dần lộ diện rõ hơn. Con người đó như thế nào, tôi cũng chưa rõ cho lắm. Là cô gái đội chiếc mũ chóp cao và mặc cái áo khoác kiểu Victoria trong cửa hàng đồ vintage ở Frome, là người tô son môi đỏ hay người có thể lao vào đánh nhau điên loạn khi cuộc chiến gổ bắt đầu?

Khi tôi bắt đầu thả bộ xuống đồi để về nhà, có một điều gì đó cứ chờn vờn trong đầu tôi, đòi tôi phải chú ý đến nó. Chuyện này đã bắt đầu từ khi tôi đang gà gât ngủ ở nhà Clover trong khi cô Sonia đang thay đổi diện mạo cho tôi - lúc tôi mơ về những cửa hàng đồ vintage, những bộ đồ bằng nhung và ren, có lẽ đấy chính là mấu chốt. Tôi hồi tưởng lại ngày hôm đó - chuyến tàu đi xuống Frome, những cửa hàng đồ vintage tuyệt vời ở đó, những lần thử đồ, rồi công cuộc lột xác. *Người ta luôn thích khoác lên mình những diện mạo khác nhau, những trang phục khác nhau*, tôi thầm nghĩ khi đang bước lên máy bậc tam cấp dẫn lên chỗ ở mới của gia đình mình. Và thế là bingo. Tôi đã nghĩ ra được rồi. Cứ như thể có ai đó vừa mới bật lên một ngọn đèn trong đầu tôi. Tôi đã tìm ra một ý tưởng vô cùng tuyệt vời! Một ý tưởng quá đỗi hiển nhiên mà đáng lẽ tôi không cần mất đến gần một ngày để nhận ra. Tôi bước vội lên cầu thang, nhảy cóc hai bậc một. Tôi sốt ruột muốn kể ngay cho bố mẹ biết ý tưởng của mình.

Chương 20

“Có chuyện gì thế, Paige?” mẹ hỏi khi tôi chạy ừa vào phòng khách. “Sao lại đỏ mặt tía tai như thế? Có chuyện gì à? Con còn cắt tóc và đánh son nữa!”

“Vâng, con thay đổi một chút nhưng khoan hãy nói về việc đó,” tôi trả lời. “Có cái này con cần phải nói ngay cho bố mẹ biết. Không phải tin xấu đâu ạ. Không có gì phải lo cả mẹ ạ. Bố, con vừa có một ý tưởng rất tuyệt cho cửa hàng của bố.”

Bố rời mắt khỏi ti vi để nhìn tôi. “Con nói đi xem nào...” bố nói.

Tôi ngồi xuống sofa đối diện bố mẹ và chột chú ý đến vẻ ấm cúng mà họ đã tạo ra cho căn phòng. Tôi tự nhủ chốc nữa mình sẽ phải xem xét kỹ càng hơn. Còn bây giờ, tôi có việc quan trọng phải nói với bố mẹ. “Bố đang cố gắng tìm một khoảng trống trong thị trường, đúng không ạ?”

Bố gật đầu.

“Ở Bath vẫn chưa hề có một thứ - ít nhất là theo như con được biết.”

“Cái gì vậy, Paige?” mẹ hỏi.

“Và mẹ có thể sử dụng tấm bằng đại học chuyên ngành phục trang cho sân khấu và điện ảnh của mẹ đấy mẹ ạ. Mẹ có thể may phục trang,” tôi ào ào nói.

“Phục trang cho cái gì chứ?” mẹ hỏi.

“Cho tiệm ảnh.”

Cả bố và mẹ chẳng mấy ấn tượng với điều tôi nói và tôi nghĩ chắc mình phải giải thích rõ ràng hơn. “Nó không chỉ đơn thuần là một tiệm ảnh. Nó còn hơn thế nữa ạ. Bố mẹ có nhớ hồi mình tới Windsor và cả nhà đã vào một cửa hàng quần áo hóa trang và chụp ảnh không ạ? Bố mẹ có nhớ không? Mẹ và con cải trang thành các quý bà thời Victoria còn bố ăn vận giống một quý ông với bộ ria giả và cả nhà ta đã cùng chụp ảnh đấy ạ.”

Bố có vẻ vẫn chưa hiểu tôi đang nói gì, ông chỉ nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, dường như đang lơ đãng nghĩ đến một điều gì đó.

“Có, mẹ có nhớ,” mẹ trả lời. “Họ có những bộ trang phục từ các thời kỳ khác nhau.”

“Đúng rồi đấy ạ,” tôi hào hứng nói. “Và nơi chúng ta đang ở là một trong những thành phố cổ đẹp nhất nước Anh, vậy mà không hề có một cửa hàng nào như thế cho khách du lịch.”

Mẹ gật gù nhưng tôi không dám chắc rằng mẹ đã thấy được độ tiềm năng của ý tưởng đó.

Tôi tiếp tục, “Ở Bath, bất kỳ nơi nào bố mẹ đến, mọi người đều kể về Jane Austen, rằng bà ấy đã từng sống ở đây, bà ấy đã lấy nơi này làm bối cảnh cho *Persuasion* và *Northanger Abbey*. Toàn bộ kiến trúc của khu trung tâm mang đậm dấu ấn thời Hanover. Bố mẹ có thể bày trong tiệm ảnh những giá quần áo theo phong cách thời Hanover và thời Nhiếp Chính, có thể là cả trang phục của thời La Mã nữa, rồi xây các phòng thay đồ - thậm chí bố mẹ có thể bài trí cho chúng theo phong cách cổ điển - và một khu vực chụp ảnh. Khách hàng có thể vào, lựa chọn trang phục, sau đó chụp ảnh...”

“Và phong màn chụp ảnh sẽ là một hình ảnh của khu trung tâm? Một trong những dãy nhà hình vòng cung? Hoặc là mình sẽ

bày một cái lò sưởi và treo một bức tranh cổ ở phía sau?” bố tôi đề thêm. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Bố đã nắm vấn đề rất nhanh.

“Đúng rồi ạ. Và họ sẽ có một tấm ảnh kỷ niệm đáng nhớ,” tôi nói. “Một bức ảnh đẹp chụp họ trong trang phục cổ, cả gia đình, như chúng ta hồi xưa từng làm. Bố mẹ nghĩ sao?”

Mẹ nhìn sang bố. “Em... em nghĩ đây là một ý tưởng hay. Anh nghĩ thế nào hả Patrick?”

Bố đứng dậy. Trông bố vẫn có vẻ trầm ngâm nhưng rồi đột nhiên bố nở nụ cười rõ tươi. “Paige à, bố tin là con có một kế hoạch rất hay đấy. Ý tưởng này có thể có kết quả. Tất nhiên, chúng ta sẽ phải thiết kế sao cho chu trình chụp ảnh diễn ra nhanh để khách hàng không phải đợi lâu. Điều này rất khó nhưng có thể làm được.” Bố đi về phía cửa. “Anh sẽ đi gọi cho Mike, xem chú ấy nghĩ sao, rồi kiểm tra một vài thứ trên mạng và tính toán thử xem như thế nào.”

“Và trong khi khách hàng chờ ảnh, họ có thể shopping luôn ở chỗ chúng ta,” mẹ góp ý thêm. “Chúng ta có thể bán thiệp, kẹp sách, đồ lưu niệm, nến, ruy băng.”

Bố quay trở vào và ôm chặt lấy tôi. “Paige, con đúng là thiên tài bé nhỏ. Con vừa cứu nguy cho cả nhà mình đấy!” Bố vừa bấm số điện thoại của chú Mike vừa rảo bước quay trở lại sảnh.

Mẹ tiến lại chỗ cái laptop đang để trên chiếc bàn kê cạnh cửa sổ. “Mẹ sẽ nghiên cứu về trang phục của thời Hanover.”

“Và thời Nhiếp Chính nữa ạ. Con nảy ra ý tưởng này sau khi dạo quanh tất cả các cửa hàng đồ vintage ở Frame,” tôi nói. “Mọi người ai cũng thích trưng diện.”

Bố quay trở lại phòng sau khi nói chuyện với chú Mike. “Anh đã để lại lời nhắn,” bố nói và ngồi xuống bàn. “Nào. Bây giờ chúng

ta cần lên kế hoạch kinh doanh, nghiên cứu, lập kế hoạch marketing.”

“Còn em sẽ thiết kế một vài tấm phong màn, một cái logo, và sẽ suy nghĩ thêm về cách bài trí cửa hàng.”

“Còn đồ lưu niệm nữa nhỉ? Chúng ta cần tìm nguồn cung cấp những mặt hàng phù hợp.” Bố thở dài. “Tất cả những gì chúng ta cần là vốn, thế nên bố hy vọng Mike và Karen cũng thấy ý tưởng này khả thi.”

“Chú dì sẽ thích mà bố,” tôi nói, nhưng cả hai bố mẹ chẳng ai bận tâm đến tôi. Họ đều đang say sưa tham khảo thông tin trên mạng. Tôi đứng dậy và cúi chào. “Công việc của con đến đây là xong ạ.”

Sau khi quay trở lại phòng mình, tôi bật máy laptop lên và vào Facebook. Tôi run lên vì hồi hộp khi thấy trong hộp thư có một tin nhắn của Alex. Tin nhắn không nói thêm gì ngoài những gì Allegra đã kể cho tôi - rằng anh ấy sẽ xuống Bath sáng mai - nhưng chỉ thế thôi cũng đủ để lòng tôi ngập tràn háo hức. Tôi vào trang của anh, và trong phần bình luận, anh có ghi: *Đang trên đường tới Bath để gặp những người bạn cũ và mới*. Tôi có cảm giác mình là một trong số những người bạn mới đó.

Tôi mở danh sách bạn bè của anh để xem có tìm ra một anh chàng nhạc công nào của Bath không và dĩ nhiên là chẳng mấy mà tôi đã trông thấy Callum Casey. Một ý tưởng nữa lóe lên trong đầu tôi. Tôi cũng có thể tìm trang của Sarah. Tôi tiếp tục di chuột tìm kiếm và khựng lại ở một cái ảnh đại diện mà tôi biết rõ. “Ôi trời ơi!” Tôi há hốc miệng và vội vợ lấy điện thoại. Tôi ấn ngay số của Tasmin.

“Chào cô gái gợi cảm,” nó nói. “Đã nhớ em rồi sao cưng?”

“Ừ. À không. Chuyện ấy không quan trọng. Tas, em phải vào Facebook ngay. Em không thể đoán được chị vừa thấy gì trên trang của Alex Taylor đâu. Chị đang xem qua danh sách bạn của anh ấy...”

“Cái đồ rình mò.”

“Chị có rình mò anh ấy đâu. Ôi chuyện ấy không quan trọng. Vấn đề là lúc ấy chị đang tìm trang của Sarah.”

“Ý hay,” Tasmin đồng tình. “Tại sao em không nghĩ ra ý này nhỉ?”

“Tas, chị trông thấy cái ảnh. Cái ảnh đen trắng ở mặt sau của chiếc CD. Có ai đó dùng nó làm ảnh đại diện của mình đấy.”

“Chị đang đùa đấy à? Ảnh trong *Những ca khúc dành tặng Sarah* á?”

“Ừ.”

“Không đời nào.”

“Chị đã kiểm tra trang đấy chưa?”

“Chị thử rồi. Nhưng chị không xem được gì. Người đó để chế độ hiển thị cho bạn bè thôi. Trên đó có dòng chữ ghi nếu muốn xem anh ấy chia sẻ gì với bạn bè, hãy gửi cho anh ấy một yêu cầu kết bạn.”

“Chán thế chứ. Chị đã làm thử chưa?”

“Chưa. Chị không biết liệu mình có muốn anh ấy biết hết về mình không, vào xem trang Facebook của chị, xem ảnh của chị,... trong khi thậm chí chị còn chẳng biết anh ấy là ai.”

“Chị có thấy được gì không? Nhiều khi chị có thể xem được khá nhiều thứ mặc dù không phải là bạn. Có thấy ghi gì về trường học

hay chỗ làm ở phía trên không?”

“Chị đang xem đây. Ôi trời ơi.”

“Gì thế?”

“Ở phần giới thiệu có ghi là anh ấy đang sống ở Bath. Nghĩa là anh ấy là người ở đây.”

“Ừ thì chúng mình cũng đã ngờ ngợ về điều đó rồi mà. Có gì về trường học không?”

“Không.”

“OK, nhưng chị vẫn có thể xem được bạn bè của anh ấy ngay cả khi anh ấy cài đặt chế độ hiển thị riêng tư. Ấn vào phần bạn bè đi và xem có mà ai chị biết không. Xem có Sarah nào không. Mà xem luôn là hai người có bạn chung nào không?”

“Ý hay. Để chị xem.”

“Gọi cho em nếu chị thấy ai mà chúng mình biết nhé.”

“Nhất định rồi.”

Tôi quay lại với laptop và vào phần bạn bè trên Facebook của người đó. Tasmin gọi lại cho tôi ít giây sau. “Em quên không hỏi, tên Facebook của anh ấy là gì?” ỉ

“Cái tên cũng hết sức kỳ quặc. Tên là Will.i.am Shakespeare. Chị không nghĩ đấy là tên thật của anh ta đâu.”

“Will.i.am. viết theo kiểu tên anh chàng nhạc công trong nhóm Black Eyed Peas à?”

“Chính xác.”

Chương 21

Anh Chàng Bí Ẩn

“Đôi môi em là sự mê hoặc.”

Shakespeare: *Henry V*- Hồi 5, Cảnh 2.

Chúng tôi đã gặp nhau, Sarah và tôi, hoàn toàn tình cờ. Tôi đang có mặt ở Vòng cung Hoàng gia để xem cuộc diễu hành Nhiếp Chính và đoàn người diện đồ cổ trang vừa lên đường tiến vào khu trung tâm. Tất cả thật tức cười. Hàng trăm con người đang chết ngất trong tiết trời tháng Sáu. Đàn ông thì một số ăn vận như binh sĩ, một số khác ngồi trên những chiếc xe đạp penny farthing^[6], còn phụ nữ mặc váy dài, khoác áo choàng không tay, đội những chiếc mũ bonnet và mang theo những chiếc ô che nắng. Tôi như đang được xem một buổi thử vai cho một bộ phim của Jane Austen. Khi họ đã rời đi, tôi theo mấy đứa bạn ra chiếm một chỗ trên bãi cỏ của công viên và hãy thử đoán xem, trong lúc chúng tôi ngồi uống nước ngọt và tận hưởng ánh mặt trời rực rỡ, ai đi qua và trải tấm chăn xuống cạnh chỗ chúng tôi? Đó là Sarah, cùng với ba người bạn của em.

Và tất nhiên là chúng tôi đã ngồi buôn chuyện, tất cả bọn tôi, về âm nhạc, về trường chúng tôi đang học, về những gì chúng tôi đã thấy nơi đám diễu hành. Tất cả đều cười nghiêng ngả dù thành phần góp chuyện chỉ bao gồm Ethan, Callum và Finn. Sarah thân thiện với tất cả chúng tôi, không có vẻ có tình cảm đặc

biệt với ai. Tôi thắc mắc không biết Ethan có thích Sarah không. Finn thì đã có bạn gái nên nó chẳng có ý định cưa cẩm ai còn Callum thì gay nên cậu ta cũng không phải người tôi cần quan tâm, mặc dù tôi không chắc liệu Sarah có biết điều này không. Bọn con gái thường thích Cal. Nó cũng yêu quý bọn con gái nhưng chỉ dừng ở đó mà thôi.

“Anh có vẻ là một người trầm lặng bí ẩn phải không?” một lúc sau Sarah quay sang hỏi tôi. Tôi đã chẳng nói gì mấy suốt này giờ.

Đó là cuộc trò chuyện đầu tiên của tôi và em và tôi không biết phải nói gì. “Đúng là anh đấy. Đen tối và bí ẩn.” Ngồi cạnh Sarah và nhìn vào mắt em, cô gái mà tôi đã mơ tưởng hàng tuần nay, đem lại cho tôi một cảm giác bối rối. Nhìn gần, em còn xinh hơn với đôi mắt nâu và khuôn mặt hình trái tim.

“Em thích cặp kính râm của anh,” Sarah nói.

“Cảm ơn nhé.” Còn anh thì thích em, tôi muốn nói thế nhưng lại thôi. Bọn con gái thường không thích những anh chàng thích họ. Họ thích có chút thử thách.

Nhưng ít ra Sarah giờ đã biết tên tôi và chúng tôi sẽ gặp lại nhau ở đây vào tuần sau trong lễ hội âm nhạc **Zoom**. Đó chỉ đơn thuần là một cuộc hẹn giữa những người bạn, nhưng liệu có gì hơn thế nữa không? Liệu em có muốn gặp lại tôi không? Tất cả bọn bạn của tôi đều sẽ biểu diễn nên hôm đó chắc sẽ là một ngày vui. Liệu Sarah có nhận ra những bài hát đó không? Liệu em đã nghe đĩa nhạc đó chưa nhỉ? Nếu em nghe rồi, nhất định em sẽ nhận ra các bản nhạc ấy. Liệu em có tò mò muốn biết xem tôi có ở đó không? Chàng trai đã làm ra chiếc CD *Những ca khúc dành tặng Sarah*. Tôi suýt hỏi em. Câu hỏi sắp buột ra khỏi miệng nhưng tôi đã kịp ngăn lại. *Dừng lại. Bình tĩnh*, tôi tự nhủ. Tuần sau tôi sẽ gặp lại em và có thể biết xem em phản ứng như thế nào khi nghe thấy

những giai điệu đó cất lên trong công viên.

Chương 22

Tôi đến đón Allegra ở ga tàu vào mười rưỡi sáng hôm sau. Trong khi đứng đợi, tôi lôi cặp kính râm ra, đeo lên để che hai cái quầng thâm dưới mắt.

Tôi thấy kiệt sức vì đã thức đến gần sáng để lang thang trong Facebook. Sau khi phát hiện ra Will.i.am trên trang của Alex, tôi vào từng trang Facebook của bạn anh. Trong số họ có hàng tá các nhạc công, bao gồm cả Callum Casey, người có mặt trong danh sách bạn của cả anh lẫn Alex. Thực ra, có vẻ như họ có đến vài người bạn chung lận. Tôi thắc mắc không biết họ có thực sự quen nhau không hay là cũng giống như nhiều người trong chúng ta, tuy có hàng nghìn người bạn trên Facebook nhưng đa phần đều là bạn của bạn hoặc bạn học chung trường, không phải những người bạn thực sự mà chúng ta nói-chuyện-hằng-ngày-nhắn-tin-hằng-giờ. Và có quá nhiều Sarah. Đó quả là một cái tên phổ biến. Cái CD đó có thể được làm ra cho bất kỳ ai trong số họ.

Tôi đã phát bực khi xem khấp lượt các trang Facebook đấy mà không biết họ thực sự là ai. Khi Facebook lần đầu tiên xuất hiện, ai ai trong trường cũ của tôi cũng gửi lời mời kết bạn cho nhau vì việc ấy chẳng đòi hỏi gì hơn ngoài một cú nhấp chuột và cũng bởi chúng tôi muốn đua xem ai có được nhiều bạn nhất. Mãi sau này tôi và Allegra mới rà lại một lượt và gạt bỏ những người chúng tôi không thực sự quen biết. Alex Taylor có cả nghìn người bạn. Anh không thể quen hết từng ấy người, thế nên có thể anh cũng chẳng biết Will.i.am là ai hay tên thực sự của anh ấy là gì.

Tôi đã lưu lại tên tất cả những người bạn chung của Alex với FB và Will.i.am rồi vào danh sách bạn của hai người họ và làm tương tự như vậy.

Một khi đã bắt đầu vào cuộc, tôi thành ra nghiện. Will.i.am Shakespeare là bạn chung của tôi với một vài người. FB cũng thế. FB đã gửi lời mời kết bạn cho tôi hôm chúng tôi gặp nhau vì thế tôi có thể xem được trang của anh một cách dễ dàng. Tôi đảo qua danh sách bạn của FB. Alex có trong đó và ngạc nhiên thay là cả Niall Peterson cũng vậy. Những bình luận thường xuyên của Niall trên trang của FB cho thấy có vẻ họ khá thân nhau. Điều đó làm tôi ngạc nhiên. Thật vô lý - một người tốt và thú vị như FB lại làm bạn với cái tên Niall đáng ghét đó ư. Tôi nhìn nhanh vào danh sách bạn của Niall để xem có Alex không. Nhưng không có anh trong đó. Tôi cũng lưu lại tên tất cả các cô nàng Sarah có trong danh sách - cả thầy có khoảng tám mươi Sarah!

Đến khoảng hai giờ sáng, tôi đã có một sổ danh sách và những thông tin bên lề về một vài người. Có vẻ hầu hết các bạn ở Bath đều biết nhau. Tôi đã chép ra giấy tên của tất cả những người tôi thấy có Will.i.am trong danh sách bạn và cất vào túi xách để mang theo đến lễ hội Zoom vào buổi sáng. Có quá nhiều Sarah và rốt cuộc tôi đã không có đủ thời gian để chép hết ra. Nếu kế hoạch A của chúng tôi - mặc áo có in hình bìa đĩa *Những ca khúc dành tặng Sarah* - không đem lại kết quả, tôi sẽ chuyển sang kế hoạch B, đi tìm tất cả những ai có trong danh sách tôi đã chép ra và hỏi xem họ có thực sự biết Will.i.am là ai không. Clover và Tasmin có lẽ cũng biết một vài người trong số những cái tên này.

Khi cuộn mình trong chăn, tôi lại thấy khó ngủ mặc dù đã muộn rồi. Tôi cảm thấy như mình sắp tìm ra người làm cái CD bí ẩn kia và đột nhiên, một ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi rằng anh

chàng đó thậm chí có thể chính là Alex. Có thể thế. Anh đã từng sống ở đây. Và anh vẫn xuống đây thường xuyên, anh họ của anh là một nhạc công và cũng chính là ca sĩ đã hát bài đầu tiên trong chiếc CD. Thế nên không biết chừng chàng trai tôi đang tìm kiếm chính là Alex thì sao?

Chuyến tàu đến từ London bị chậm năm phút nhưng chẳng mấy chốc hành khách đã ủa ra khỏi ga Bath và lấp đầy quảng trường. Mặc dù mệt, tôi vẫn tin hôm nay sẽ là một ngày tuyệt vời - nào là được cùng bọn bạn nghe nhạc trong công viên, nào là rất có thể hành trình đi tìm anh chàng bí ẩn của tôi sắp cán đích. Tôi nhìn nhanh danh sách trong túi xách, tên nào tên nấy đều được ghi chú rõ ràng người này quen ai trên Facebook. Qua một đêm nhìn lại, cái danh sách này thật chẳng ra làm sao - quá nhiều tên và những đường kẻ ngoằn ngoèo - vì thế tôi cất nó lại vào túi. Tôi kiễng chân lên để xem liệu có thể trông thấy Allegra không, và liền trông thấy nó, lúc này đang đi qua cửa quay để tiến lại chỗ tôi. Trông nó lúc nào cũng tuyệt. Mái tóc vàng buộc túm ra sau, trên người diện một chiếc quần jean bó và áo len màu trắng với một cặp kính râm to bản sành điệu. Mặt nó sáng bừng lên khi nhìn thấy tôi.

“Ôi, trông cậu thật tuyệt, và rất khác... có vẻ thoải mái hơn,” nó ôm chầm lấy tôi rồi khen. “Bath có vẻ hợp với cậu đấy và tớ thích mái tóc của cậu.”

Tôi đang diện cái váy của Clover, cùng cái áo khoác lửng màu đen, đôi giày denim hiệu Converse màu xanh, tóc để xõa, và tôi cảm thấy thoải mái, như thể tôi đã dần tìm ra được phong cách của mình.

“Cậu trông cũng rất tuyệt,” tôi nói nhưng thành thực trong lòng tôi nghĩ trông nó có vẻ hơi nghiêm túc và an toàn quá. Có lẽ

đây chính là điều Tasmin thấy ở tôi khi tôi mới đến Bath. Nhưng Allegra mặc gì đều chẳng quan trọng. Nó đúng là một bông hồng nước Anh hoàn hảo, nó trông vẫn tuyệt kể cả khi mặc túi rác.

“Mẹ cậu đâu?” tôi hỏi.

Allegra bật cười, “Mẹ tớ sẽ lái xe xuống sau. Cậu biết tính mẹ tớ mà. Mẹ tớ chả dậy sớm được. Tớ không muốn lỡ mất buổi nhạc nên mẹ bảo tớ có thể đi tàu xuống trước. Mẹ đã gửi cho tớ cả đồng tin nhắn để hỏi tớ đã đi tới đâu, đến lúc mấy giờ, lại còn bắt tớ gọi điện lại khi đến nơi. Mẹ quản tớ 24/7 luôn.”

“Chào Paige,” một giọng con trai vang lên từ phía sau chúng tôi.

“Nào, hãy xem tớ đã đem gì xuống để làm quà cho cậu nào,” Allegra nói.

Đó là Alex. Tôi mãi ôm cô bạn thân nhất đến nỗi không để ý anh đã đang đứng phía sau chúng tôi. Tôi phải bám vào Allegra để khỏi ngất. Anh vẫn đẹp đến từng chi tiết như tôi nhớ về anh và trông anh có vẻ thật sự vui khi thấy tôi. Anh lại gần và ôm tôi. “Trông em tuyệt đấy, Juliet ạ,” anh nói.

“Anh cũng vậy, Romeo,” tôi đáp lại. “Việc cập luyện cho vở kịch thế nào rồi ạ?”

Anh nhún vai trong khi chúng tôi bắt đầu rảo bước, băng qua đường và tiến vào khu trung tâm, hòa vào với dòng người đổ về Bath để tham gia lễ hội hôm nay. “Có vẻ không được tập trung cho lắm. Mọi người đều đang chuẩn bị thi nên không thể chuyên chú luyện tập được. Và đương nhiên bọn anh vẫn chưa tìm được Juliet chuẩn.”

Allegra đánh yêu Alex một cái. “Anh đúng là biết nói ngọt.”

Alex không rời mắt khỏi tôi. “Anh nói thật mà.” Tôi biết mặt mình đang ửng đỏ lên nhưng tôi thấy thật tuyệt khi được anh nhìn chăm chú như thế và, không giống với tôi của ngày xưa, tôi đáp lại cái nhìn của anh trong đôi lát. Tôi biết anh cảm nhận được mối liên kết giữa chúng tôi. Tôi cũng vậy. *Con người mới mẻ này của mình thật sự thú vị*, tôi thầm nghĩ, trong lòng chợt nhen nhóm một cảm giác rằng bất kỳ điều gì cũng có thể xảy ra.

Chúng tôi đi dọc theo những con phố dẫn về phía công viên. Chúng tôi trò chuyện về trường lớp (anh rất mong được tốt nghiệp để đi học đại học), về khoảng thời gian anh sống ở Bath (cho tới năm lớp 7 khi bố anh tìm được việc làm ở London), những người anh quen ở Bath (rất nhiều người, điều này thì tôi đã biết từ lúc xem trang Facebook của anh).

“Mà anh quen nhiều nhạc công không?” tôi hỏi. “Có. Rồi em sẽ sớm biết được một điều. Bath như một ngôi làng lớn. Mọi người đều biết nhau, đặc biệt là trong giới học sinh.”

“Anh có biết Callum Casey không?” tôi hỏi và tự dặn mình không được nói thẳng ra là tôi đã biết câu trả lời. Tôi không muốn tỏ ra là mình biết rất nhiều về anh. Như thế không hay ho gì hết.

“Có. Em có biết Callum không?”

“Em có xem anh ấy biểu diễn ở phố Walcot. Anh ấy giỏi. Và em... em có một cái CD có một bản nhạc của anh ấy trong đó.”

Alex mỉm cười và trông hài lòng ra mặt. “Một trong các bản nhạc của anh ấy?”

“Vâng. Chiếc CD này thực ra là một tuyển tập nhạc và bài hát của Callum là bài đầu tiên.” Tôi chăm chú theo dõi gương mặt Alex để xem phản ứng của anh.

Anh trông có vẻ bối rối và chần chừ vài giây trước khi hỏi.
“Tuyển tập?”

“Anh ấy không làm cái CD này. Ai đó đã làm nó. Tên của CD là *Những ca khúc dành tặng Sarah*” Allegra nói.

Alex trông có vẻ ngạc nhiên. “Sarah?”

“Vâng. Anh đã từng nghe ai nhắc đến nó chưa?” tôi hỏi, vẫn chăm chú quan sát Alex.

Alex quay đi. “Không hẳn vậy.” Tôi nhìn sang Allegra và nhún vai. Khó mà nói được liệu anh chỉ tình cờ quay đi hay anh bị sốc vì biết chúng tôi biết về cái CD và đang cố che giấu cảm xúc.

“Vậy làm sao anh biết Callum Casey?” Allegra hỏi.

“Anh ấy là anh họ anh.”

“Không thể nào,” tôi nói.

“Đúng thế đấy. Anh sẽ ở cùng anh ấy. Đừng nói với anh là em thích anh ấy nhé. Hầu hết các cô gái đều thích anh ấy.”

Tôi nghĩ là sẽ không hại gì nếu để Alex biết anh có thể đang phải cạnh tranh với một ai đó. Tôi không muốn anh ấy nghĩ tôi suốt ngày chỉ biết ngồi ngắm ảnh của anh trên Internet và đợi anh đến Bath chơi. “Anh ấy giỏi. Em thích các bài hát của anh ấy và anh ấy rất dễ thương.”

“Và gay nữa. Thế nên đừng đặt hy vọng vào Callum.”

Tôi bị cứng họng luôn. Cái chiến thuật làm-cho-Alex-ghen-đôi-chút của tôi thế là đã tan tành.

Tôi quyết định thôi không cố làm giá nữa, cứ là tôi mà thôi và hỏi câu hỏi tôi thực sự muốn hỏi. “Em thấy trên Facebook của anh có một người tên là Will.i.am Shakespeare. Đây có phải tên

thật của ấy không?”

Alex ngây mặt ra. “Will.i.am? Anh... anh không chắc là anh có theo dõi người ấy. Mà em đã mò vào Facebook của anh đấy à?”

Tôi không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào. Nên nói thật hay nên đáp lại một cách bông đùa. Tôi không muốn anh nghĩ tôi bị ám ảnh vì anh, nên tôi quyết định nói cho anh biết rõ mọi chuyện và giải thích tại sao tôi lại xem danh sách bạn của anh. Tôi bắt đầu kể lại câu chuyện và thỉnh thoảng Allegra để thêm vào một vài tình tiết mà nó biết. Khi tôi kể xong, tôi lôi ra cái áo có in hình bìa đĩa *Những ca khúc dành tặng Sarah*. “Đây là bìa CD in phía trước áo và đằng sau là tám ảnh đen trắng. Đây là tám ảnh mà anh bạn Will.i.am Shakespeare kia dùng làm ảnh đại diện.”

Biểu cảm trên gương mặt Alex chẳng nói lên điều gì. Chẳng biết liệu anh đang chán ốm lên với câu chuyện tôi vừa kể hay đang chủ động tỏ ra bình tĩnh? Tôi tự nhắc mình rằng anh là một diễn viên giỏi và có thể dễ dàng che giấu những gì anh đang nghĩ. “Mà tại sao việc tìm anh chàng này lại quan trọng với các em thế?” anh hỏi.

“Đừng nói với em là anh không thấy tò mò về anh ấy nhé,” Allegra nói. “Em thì có đấy.”

“Có thể,” Alex đáp. “Nhưng nếu các em tìm ra chàng trai đó và thấy thất vọng với anh ta thì sao?”

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh. “Điều đó còn tùy thuộc vào việc anh ấy là người như thế nào.”

Alex nhướn một bên lông mày lên. “Và nếu anh ta không muốn ai tìm ra mình thì sao. Nếu như cái CD và toàn bộ câu chuyện đằng sau nó đã thuộc về quá khứ hoặc chỉ là một giấc mơ

thì sao?”

Allegra gật đầu đồng ý. “Cũng có lý, Paige ạ. Phải có một lý do nào đó mà cái CD lại ở trong cửa hàng từ thiện. Đây là chỗ người ta đem bán những món đồ không muốn giữ nữa - nhấn mạnh vào cụm từ ‘không muốn giữ nữa’ nhé.”

“Trong cửa hàng từ thiện?” Lần này thì Alex không thể che giấu được sự kinh ngạc của mình nữa nhưng tôi không chắc liệu đó là vì anh ngạc nhiên khi biết rằng rốt cuộc cái CD lại nằm ở một nơi như thế hay vì anh có tâm lý trưởng giả mà tôi từng có trước đây khi nghĩ đến đồ cũ.

“Vâng, em mua cái đĩa ở đó,” tôi nói. “Chính xác hơn là dì em đã mua nó cho em.”

“Anh hiểu,” Alex nói. “Nhưng thi thoảng anh nghĩ ta phải vứt bỏ quá khứ lại phía sau để đón nhận những gì ở phía trước.”

Anh vừa nói vừa nhìn thẳng vào mặt tôi và một lần nữa cảm xúc ngọt ngào lại trào dâng trong tôi.

“Ôi ghê hai người quá đi,” Allegra nói.

Hai chúng tôi bật cười, tiếng cười của tôi có phần căng thẳng hơn của Alex, người đang tỏ ra thích thú với cuộc đối thoại vừa rồi. Anh đặt tay lên vai tôi. “Nhưng Paige này, nghiêm túc mà nói, nếu là em, anh sẽ không mặc cái áo này tới lễ hội đâu. Nhất là khi em vẫn chưa biết gì nhiều về những gì đã xảy ra. Biết đâu em có thể sẽ xới lại vết thương cũ của cả chàng trai và cô gái đó.”

Tôi có cảm giác như anh đang nói bằng trải nghiệm thực tế, và rằng anh đã có một quá khứ đầy tổn thương. “Anh là người làm cái đĩa à?” tôi hỏi.

Anh lại nhướn một bên lông mày lên và mỉm cười. “Chắc là

anh phải giữ im lặng trước câu hỏi này của em.”

“Ôi thôi đi Alex”, đừng có đùa nữa. Nếu đúng là anh thì nói cho bọn em biết đi.”

Anh toét miệng cười. “Và phá hỏng một bí mật hấp dẫn? Không đời nào. Dù sao đi nữa, anh nghĩ nếu cái CD đó thực sự nói được nỗi lòng em thì em sẽ cảm nhận được mối liên kết giữa hai người khi em tìm được ra anh chàng làm cái đĩa đó.” Anh gửi cho tôi một ánh nhìn đầy ngụ ý khi nói những từ cuối. Rõ ràng tôi đang cảm nhận được mối liên kết giữa tôi và anh, vậy tại sao anh không thừa nhận luôn nếu đó chính là anh?

“Anh đáng ghét quá,” tôi nói.

Anh càng toét miệng cười. “Tốt. Thật thích khi khiêu khích người khác và thấy người ta phản ứng lại như thế này.”

Người đó là anh. Tôi biết là thế. Tôi có hàng triệu câu hỏi muốn hỏi. Anh làm cái CD khi nào? Ai là Sarah? Cô ấy đang ở đâu? Nhưng chúng tôi đã lên đến đầu phố Milsom và Alex nhìn thấy Callum tay cầm cây guitar đang đứng ngoài một quán cà phê. Anh lao vội tới chỗ Callum và tôi đang định đi theo anh thì điện thoại rung báo có tin nhắn mới.

Là tin nhắn của FB. *Tới gặp anh ở góc bên phải sân khấu NGAY nhé. Thông tin quan trọng về anh chàng bí ẩn của em. FB.*

Tôi nhắn tin lại lập tức, *Không cần đâu. Em nghĩ mình tìm ra anh ấy rồi. Anh ấy đang ở đây.*

FB nhắn lại. ??? *Không thể thế được. Cậu ấy đang ở đây cơ mà.*

Tôi cắt điện thoại đi. “Ôi trời. Mọi thứ đang trở nên khó hiểu quá đi,” tôi nói với Allegra rồi khoác tay nó và bắt đầu chạy về phía công viên.

Chương 23

Anh chàng Bí Ẩn

“Liệu đây có phải những tạo vật của tình yêu? Máu nóng bừng bừng, những suy nghĩ tăm tối và những hành động nông nổi? Nhưng tại sao chứ, chẳng phải đó là những thứ hiểm ác sao. Phải chăng tình yêu là tạo vật của sự hiểm ác?”

Shakespeare: *Troilus và Cressida* - Hồi 3, Cảnh 1.

Cuộc so tài giữa các ban nhạc. Tất cả mọi người đều ở đó. Tôi đi tìm Sarah trong đám đông và thấy em đứng ở cuối hàng đầu tiên. *Từ từ đã, tôi tự nhủ, Từ từ đã. Hãy để em tiến tới chỗ mình trước.* Cybermentor là nhóm chơi đầu tiên. Tôi rướn người lên để có thể nhìn qua những cái đầu phía trước và xem thái độ của em. Khi họ bắt đầu chơi, em quay sang một người bạn nói gì đó. Em đã nhận ra bài hát chưa nhỉ? Tôi nghĩ chắc là em nhận ra rồi. Đó là bài số 8 trong CD. Overheated chuẩn bị biểu diễn. Họ là tác giả của bài số 6. Rồi đến Lady B hát bài “Make your life”. Bài hát ưa thích của tôi và là bài số 4 trên đĩa. Mọi thứ diễn ra như một giấc mơ. Tôi không thể sắp đặt được hay hơn thế này. Tôi len lên phía trước. Em quay lại và nhìn thấy tôi, vẫy tay chào tôi. Tôi tiến lại gần và hỏi xem em thấy các tiết mục hôm nay như thế nào.

“Em đang ngất ngây đây,” Sarah nói. “Em biết hầu hết tất cả các bài hát vừa rồi.”

“Làm sao em biết?” tôi hỏi.

“Từ một CD nhạc,” em trả lời.

“CD nào thế?” tôi hỏi, tỏ vẻ không biết gì.

“Một cái CD được làm riêng cho em,” em đáp lại. “Được đo ni đóng giày để tặng em.”

Tim tôi như ngừng đập. “Ai làm cơ? Mà làm sao em biết được?” tôi hỏi.

“Anh ấy nói cho em,” em trả lời.

Không thể thế được, tôi nghĩ.

“Điều ngọt ngào nhất mà ai đó từng làm cho em,” cô ấy nói.

“Anh ta là ai?” tôi hỏi. “Anh ta ở đâu?”

Sarah đưa tay chỉ. “Anh ấy ở kia,” em đáp lại.

Tôi nhìn ra chỗ đám đông và dừng mắt ở nơi em đã chỉ. *Không thể tin nổi, tôi nghĩ khi nhìn ra hắn ta là ai. Đồ quỷ quyết. Tôi sẽ giết hắn ta.*

Chương 24

Từ những tiếng bass âm âm vang lên trong công viên, chúng tôi có thể nghe thấy cuộc so tài giữa các ban nhạc đã bắt đầu.

Nhưng Allegra lại hứng thú hơn với kiểu kiến trúc xinh đẹp thời Hanover hiện diện ở khắp những nơi chúng tôi đi qua. “Ôi trời ơi,” nó thốt lên khi chúng tôi lên tới khu nhà Vòng cung Hoàng gia và nhìn thấy đường vòng cung khổng lồ ghép lại bởi ba mươi ngôi nhà đang phủ bóng xuống công viên trước mặt. Chúng tạo nên một khung cảnh ấn tượng. Allegra lấy máy ảnh ra và bắt đầu tác nghiệp. Tôi không thể trách nó được. Nhớ lần đầu tiên được thấy dãy nhà Vòng cung, tôi cũng đã bị hấp hồn như thế. Tôi muốn ở lại cùng nó nhưng cũng háo hức muốn đi tìm FB ngay để xem anh định nói gì.

“Cậu đi trước đi,” Allegra bảo tôi. “Cho tớ năm phút ở đây và tớ sẽ đi tìm cậu sau. Đưa cho tớ cái áo thun của cậu đi, để tớ xem liệu có ai nhận ra nó không.”

Tôi lôi cái áo in hình bìa đĩa *Những ca khúc dành tặng Sarah* ra khỏi túi xách và Allegra tròng nó ra ngoài cái áo của mình. “Tớ sẽ không cởi đồ ra trong cái thời tiết này đâu,” nó nói khi thấy tôi cười. “Ước gì tớ đã mang theo áo khoác!” Trong khoảng hai mươi phút chúng tôi đi bộ từ khu trung tâm lên công viên, bầu trời đã trở nên u ám hơn và trông có vẻ như sắp mưa. “Đi đi, cậu đi trước đi,” Allegra giục giã. “Gặp lại cậu trong vài phút nữa nhé.”

Tôi theo dấu tiếng nhạc và chạy dọc theo những hàng cây

xuống đến khu vực sân khấu nơi một ban nhạc gồm bốn anh chàng đang kết thúc phần biểu diễn trong những tràng vỗ tay ào ào của khán giả. Tôi nhanh chóng nhìn thấy FB, đang đứng bên trái sân khấu. Anh vẫy tay gọi khi nhìn thấy tôi.

“Này việc anh nói biết ai đã làm cái CD đấy thật ra là thế nào đấy?” tôi nói hớn hển khi vừa đến chỗ anh. “Anh tìm thấy dấu vết gì khác trên bìa đĩa khi scan nó lên à?”

FB hít một hơi thật sâu và ngập ngừng như thể không dám chắc về điều mình định nói. “Không hẳn. Không có gì mới cả. Anh... anh nghĩ đáng lẽ anh phải nói cho em...” Anh dừng lại giữa chừng khi trông thấy người ca sĩ vừa bước lên sân khấu để chuẩn bị biểu diễn, gương mặt bỗng sa sầm lại. “Anh không thể tin nổi chuyện này.”

“Cái gì thế? Anh biết anh ấy à?”

“Anh biết. Tất cả bọn anh đều biết. Keiron Mills. Thằng này tởm lợm lắm.”

Tôi quay lại nhìn, anh chàng đó đang lấy guitar ra khỏi túi. “Anh này nhìn quen quen. Em nghĩ có thể em đã nhìn thấy anh ấy ở đâu đấy rồi, ở trường... hay chỗ nào đó ở Bath ...” Tôi cố lục tìm trong trí nhớ xem rốt cuộc đã thấy người này ở đâu.

“Có thể em đã thấy nó chơi nhạc ở Bath. Nó rất hay chơi nhạc dạo ở khu phố chính gần tu viện,” FB đáp lại.

“Đúng thế! Em biết là em đã thấy anh này ở đâu rồi mà. Là hôm đầu tiên em đến đây. Lúc đó anh ấy đang chơi nhạc ở quảng trường cạnh tu viện và cái lão hàng xóm ngớ ngẩn của Tasmin đứng chọc ngoáy anh ấy.” Tôi chợt nhớ ra tôi đã thấy tên của Niall trong danh sách bạn bè trên Facebook của FB. “À. Xin lỗi. Em nghĩ anh quen anh ta đấy. Niall Peterson. Lúc đó anh ta đã

chọc phá Keiron ghê lắm.”

“Niall á? Tốt,” FB nói. “Ai đó cần phải làm thế cho nó biết mặt.”

“Tại sao? Keiron đã làm gì à?”

“Có cái gì mà nó chưa làm cơ chứ? Keiron thằng chuyên gây rắc rối. Nó ăn cắp ý tưởng của người khác, cả lời lẫn giai điệu, thay đổi chút ít ở một đôi chỗ rồi biến chúng thành của nó. Thằng này khét tiếng về trò đó rồi, và nổi tiếng là thằng chuyên nói dối nữa. Trông nó có vẻ ngây thơ thế thôi nhưng chả có tí đạo đức nào đâu. Luật bất thành văn của dân chơi nhạc là không bao giờ ăn cắp chất xám của người khác. Nhưng nó lại làm vậy - nó thay đổi vài từ ở chỗ này chỗ kia nhưng ai mà chả biết nó đã ăn cắp.”

“Vậy ra đó là lý do khiến Niall phá đám hần. Em đã nghĩ Niall là một tên nhỏ mọn cơ.”

FB lắc đầu. “Niall? Không đâu. Nó chả có tí nhỏ mọn nào trong người. Nó là một thằng bạn tốt.”

“Có thể là tốt với bọn con trai các anh nhưng anh ta đối xử với đám con gái chẳng khác gì một gã tay chơi.”

FB nhìn có vẻ sốc. “Niall á? Anh không tin. Anh chơi với nó lâu rồi và biết tính khí nó thế nào. Nó là một đứa tốt. Làm sao em lại nghĩ nó là tay chơi?”

“Em thấy anh ta đi với ba cô bạn gái trong có một ngày.”

FB cười lớn. “Lũ con gái thích Niall. Đó là điều hiển nhiên, nhưng mà như thế không có nghĩa nó là tay chơi. Vụ đấy xảy ra khi nào?”

“Khi em mới đến Bath. Đầu tiên là một cô nàng tóc vàng hoe, rồi đến một em tóc đỏ, sau đó em lại thấy anh ta ở khu trung tâm vòng tay ôm một nàng tóc ngắn.”

“Tóc màu hạt dẻ phải không?”

Tôi gật đầu.

“OK, đó là bạn của nó, tên là Carol. Chỉ là bạn bè thôi. Nó chơi với Carol từ lâu từ lâu rồi. Em tóc vàng là người yêu cũ. Cô ấy đi theo nó suốt như cún con và nếu em thấy hai người họ đang hôn nhau thì nhiều khả năng là cô nàng đang hôn nó. Cô nàng suốt ngày nhảy ra van xin nó quay lại. Em tóc đỏ là bạn gái mới. Từng là. Mối quan hệ đó không được lâu. Em ấy vẫn còn vương vấn anh bạn trai cũ và đã quay lại với người đó rồi. Thế là Niall lại tay trắng.”

“Anh ta có vẻ cũng kiên cường tự mãn lắm cơ.”

FB cười lớn. “Không hẳn thế. Nó luôn đối xử với anh rất tốt, đặc biệt là hồi năm ngoái, lúc anh đang buồn vì chuyện bố anh bị ốm. Nó là kiểu người sẽ làm tất cả vì bạn. Mà Niall cũng không phải tay chơi đâu, anh biết rõ điều này. Thực chất nó là kiểu người hơi lãng mạn một chút. Nó bảo là muốn đi tìm kiếm Người Đó của mình, mà ai chẳng thế đúng không?”

Tôi thấy mình như đứa ngớ ngẩn. Tôi nhớ Niall đã nói với tôi rằng mọi việc không phải lúc nào cũng như tôi tưởng. Sau khi nghe FB kể về Keiron, tôi nhận ra tôi đã kết luận và đánh giá Niall một cách vội vàng. *Chắc Niall phải nghĩ mình là một đứa xấu tính thượng hạ.* Tôi thấy mình nợ anh một lời xin lỗi.

Trên sân khấu, Keiron bắt đầu chơi nhạc và ở phía dưới đám đông vang lên cả tiếng reo hò lẫn la ó. “Em thấy anh nói đúng chưa,” FB nói. “Niall không phải người duy nhất ghét thằng này. Anh thật không thể hiểu nổi cái sự trơ tráo của nó, lại còn dám đứng hát trước mặt chính những người nó đã ăn cắp ý tưởng. Mà thôi quên thằng này đi một lúc đã, ý em ban nãy là gì cơ, em đã

tìm thấy anh chàng làm ra cái CD à?”

“Ừ. Em nghĩ em đã tìm thấy. Em khá chắc chắn đấy là anh bạn của em ở London. Em nghĩ anh ấy có thể cũng nằm trong số bạn bè trên Facebook của anh đấy, mặc dù em không thể nhớ được chính xác vì tối hôm qua em đã lang thang trên Facebook nhiều quá. Em có cả một danh sách ghi rõ ai quen ai, mặc dù hôm nay trông nó chả rõ ràng dễ hiểu như tối hôm qua nữa. Mà thôi, việc này không quan trọng nữa vì em chắc chắn đó là Alex.”

“Alex? Cái cậu học ở trường cũ của em á? Không. Không phải thế đâu,” FB nói.

“Tại sao không?” tôi hỏi.

“Cậu ta quả quyết là mình đã làm cái CD à?”

“Không hẳn thế nhưng anh ấy có ẩn ý như thế.”

FB lắc đầu lần nữa. “Nó đang muốn làm rối mọi chuyện lên thôi.”

“Làm sao anh biết được?” tôi hỏi lại lần nữa. “Mà anh định kể gì với em về anh chàng làm cái CD này thế?”

“À... chỉ là muốn nói em nên suy nghĩ thoáng ra,” FB nói.

“Nghĩa là gì?”

“Anh chàng đó có thể ở bất kỳ đâu, là bất kỳ ai,” anh tiếp tục.

“Ừ thì em vẫn biết thế.”

“Thậm chí có thể là anh đây này!” FB buột miệng. “Em đã nghĩ đến khả năng này chưa?”

Tôi phá lên cười, rồi nhận ra FB trông có vẻ bị tổn thương. “Có gì đáng cười lắm à?”

“Anh nên nói ra điều đó ngay khi bọn mình tuyên bố sẽ đi tìm cho ra anh chàng đã làm cái CD.”

“Có thể anh muốn tìm hiểu em trước đã.”

“OK. Vậy thế Sarah là ai?”

FB trông có vẻ thật sự giận dữ. “Có thể Sarah chẳng có thật,” anh nói.

“Không có thật?”

“Có thể Sarah chỉ là cô gái trong trí tưởng tượng. Một nhân vật hư cấu. Hoặc có thể bạn ấy có thật và anh biết bạn ấy là ai nhưng đối tượng Sarah mà cái CD hướng đến là... chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng mà thôi.”

Tôi thở dài. “Anh đang nói cái gì thế? Nghe thật chẳng buồn cười chút nào, FB ạ. Em nghĩ em và anh là bạn bè, và anh biết rõ cái CD đấy có ý nghĩa gì với em mà, thế thì tại sao anh lại trêu chọc em thế này? Giờ thì em không biết phải nghĩ như thế nào nữa.”

“Anh không có ý định trêu chọc em, thật lòng đấy. Anh chỉ muốn nói là em nên suy nghĩ thoáng ra và đừng nuôi dưỡng quá nhiều ảo tưởng khi em tìm được anh chàng ấy, rằng anh ta sẽ là một Chàng Trai Hoàn Hảo. Cả hai chúng ta đều biết cái CD này nói về điều gì - gặp gỡ một cô nàng hoàn hảo - nhưng nếu trong đời thực không được như thế thì làm sao. Có lẽ là em đang đi tìm một anh chàng trong tưởng tượng chứ không phải một con người thực với đầy đủ các khiếm khuyết. Đây là tất cả những gì anh muốn nói. Hãy thử xem xem trước mặt em đang có gì thay vì né tránh những mối quan hệ bằng cách tiếp tục ôm ấp một hình mẫu lý tưởng lãng mạn.”

Thật sự trong lòng mình, tôi thấy lúng túng. FB đã nói trúng tim đen của tôi. Anh chàng Bí Ẩn là đối tượng để tôi gửi gắm mọi suy nghĩ, là một giấc mơ mà tôi chìm vào để thoát khỏi thế giới thực mỗi khi thấy buồn hoặc thấy đầy nghi ngờ về bản thân, một nơi mà mọi thứ đều hoàn hảo, nhưng tôi không muốn để FB biết anh đã hiểu tôi rõ như thế nào. “Ôi. Gì mà nặng nề thế ạ. Anh thực sự muốn nói gì thế?”

“Anh định nói là cho dù anh có làm cái CD đấy hay không thì giữa bọn mình vẫn có một cái gì đó thật đặc biệt. Hai đứa mình có rất nhiều điểm chung.”

“Đúng vậy...”

“Anh biết anh không phải kiểu Quý Ông Đẹp Trai Dáng Chuẩn như Niall,” FB ngắt lời tôi.

“Anh ta đâu có đẹp trai gì đâu, mà nếu có thì cũng không phải gu của em. Vẻ ưa nhìn của anh ta quá nổi trội. Nhưng em thích ai đó thú vị hơn.”

“Đấy chính là điều anh nghĩ,” FB nói. “Vì thế anh cho rằng mình có thể mạo hiểm thú nhận tình cảm của mình với em. Em sẽ không vin vào điều này để châm chọc anh.”

“Em... Em...” Tôi cảm thấy cực kỳ bối rối và nhìn đi chỗ khác. Tôi thấy Alex đang đi xuống công viên, tiến lại phía chúng tôi. Anh đi cùng với Callum và đưa tay lên vẫy khi nhìn thấy chúng tôi, anh chỉ tay về phía sân khấu, rồi chỉ vào Callum như muốn nói anh sẽ đi cùng với anh họ mình. Tôi đưa ngón tay trở lên ra hiệu là tôi đã hiểu.

Vẻ mặt của FB trông có vẻ còn giận dữ hơn trước. “Alex của em là Alex Taylor?”

“Đúng. Làm sao anh biết anh ấy?” tôi hỏi.

“Nó từng sống ở Bath. Bọn anh học cùng trường trung học. Nó không chơi với anh nhưng vẫn giữ liên lạc trên Facebook. Nó là Alex của em đấy à?”

“Chính xác thì không phải Alex *của em*.”

FB nhìn tôi chăm chú rồi lại nhìn về phía Alex, lúc này đã đi khuất chỉ còn thấy được tấm lưng, vẻ mặt của FB nói lên tất cả. “Nhưng em muốn được thành thế,” anh nói một cách buồn bã.

Cuộc nói chuyện của chúng tôi bị gián đoạn vì Clover và Tasmin đã tới, cả hai đều đang mặc áo in hình bìa đĩa *Những ca khúc dành tặng Sarah*. FB bị sốc khi nhìn thấy chúng.

“Áo của chị đâu?” Tasmin hỏi. Mặt nó trông hơi ửng đỏ và hơi thở có mùi rượu.

“Allegra đang mặc rồi,” tôi trả lời.

Clover gật đầu. “Allegra đâu?”

“Đang chụp ảnh ở dãy nhà Vòng cung,” tôi nói và nhìn về phía những đám thanh niên lúc này vẫn ùn ùn kéo xuống công viên, nhiều người đang che ô, cơn mưa vừa bắt đầu được một lúc.

“Ý tưởng này là gì thế?” FB hỏi. “Em chưa kể gì với anh về mấy cái áo này.”

“Tại sao bọn em lại phải kể?” Tasmin nói líu cả lưỡi. “Bọn em phải xin phép anh từ bao giờ thế?”

Tôi đang định kể với Tasmin là cả Alex và FB đều bóng gió nói rằng họ chính là anh chàng bí ẩn kia thì FB đã nhảy vào, “Vì anh cũng đang giúp Paige tìm anh ta.”

“Nhưng mà...” tôi sững người đáp lại.

“Dù đến giờ vẫn chưa thấy gì,” FB nói và lừ mắt nhìn tôi như không muốn tôi kể lại câu chuyện chúng tôi vừa nói ban nãy. Anh ấy muốn chơi trò gì đây? Tôi thắc mắc.

“Bọn em đi nghe nhạc đây,” Tasmin nói và bắt đầu tiến về một nhóm người đang ngồi trên bãi cỏ. Tôi thấy người nó hơi lắc lư còn chân thì đang bước lảo đảo. “Chị có đi không nào?”

“Chị đi ngay đây,” tôi nói. “Mà... mấy cái áo này có gây được phản ứng gì không?”

“Nhiều lắm,” Clover trả lời. “Mọi người nghĩ trông chúng rất hay. Một số còn hỏi bọn tớ xem có thể mua được nó ở đâu. Bọn mình nên kiếm một quầy hàng để bán áo thôi. Tẹo nữa gặp cậu sau nhé.”

Ngay khi hai đứa nó đi mất, tôi quay sang FB. “Chuyện gì thế FB? Nếu anh là Anh chàng Bí Ẩn, tại sao em không được kể cho mấy đứa nó?”

“Hãy thử nghĩ xem tại sao đến giờ em vẫn chưa tìm được anh ta. Có thể anh ta muốn mai danh ẩn tích. Giả dụ như đó là anh. Sẽ không ai biết được anh là ai. Giống như đeo một cái mặt nạ, mọi người không thể trêu chọc hay phỏng đoán gì được.”

“Nhưng làm sao mà em thực sự biết được liệu đó là anh hay là Alex?” tôi hỏi.

FB nhìn sâu vào mắt tôi. “Bằng đúng cái cách anh biết người đó chính là em. Em chính là cô gái anh hằng mơ ước nhưng lần này, em là thật. Đừng giống như anh, Paige, đừng tiếp tục trốn trong một thế giới mơ mộng vì sợ sẽ bị tổn thương nữa. Hãy biến nó thành thật.”

Tôi thấy cực kỳ bối rối và mâu thuẫn. Alex cũng nói tương tự

như vậy, rằng tôi sẽ biết khi tôi gặp được người ấy. Tôi thích FB nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ về anh như một người có thể trở thành bạn trai của tôi. Anh là bạn tôi - nhưng chúng tôi thực sự hợp với nhau. Tôi có thể tâm sự với anh dễ dàng hơn với bất kỳ đứa con trai nào tôi từng gặp. Tại sao tôi không thể để anh trở thành bạn trai tôi được chứ? *Vì mình chẳng hề rung động*, tôi nghĩ. *Chẳng có chút nào. Khi mình nhìn vào mắt anh mình chẳng cảm thấy tim thành thích*. Nhưng làm thế nào người ta có thể nói với một chàng trai là họ không thích anh ta nhỉ? Tôi tự hỏi mình. Tôi chẳng hề muốn làm tổn thương tình cảm của anh ấy. *Làm sao mình có thể giẫm đạp lên giấc mơ của anh chứ*. Đột nhiên tôi lại nghĩ sẽ thật hợp lý nếu FB là Anh Chàng Bí Ẩn. Có thể lắm. Một anh chàng như FB không phải kiểu người sát gái như Niall hay Alex. Làm một cái CD như *Những ca khúc dành tặng Sarah* là cách để anh thể hiện những cảm xúc sâu lắng nhất của mình mà không bị phát hiện hay từ chối. Đúng là có lý nếu đây là FB, anh ấy sẽ muốn mai danh ẩn tích, không ai biết đến, nhưng nếu thế thì chẳng khác nào là anh ấy đã tự làm khổ mình bằng việc thổ lộ tình cảm của anh với tôi như vừa rồi. *Trời ạ, việc này khó nghĩ quá đi*, tôi thầm nghĩ.

“Nhưng anh hầu như không biết gì về em, FB...” tôi mở lời, nhưng FB đã đưa tay lên áp vào miệng tôi.

“Đừng nói,” FB nói. “Và cũng đừng nói với anh cái câu ‘chúng ta không thể là bạn được à?’”

“Nhưng mà...” tôi lại định mở lời.

“Trong tình yêu không có chữ ‘nhưng’,” FB nói rồi quay mặt bỏ đi.

Tôi cảm thấy mình thật tồi tệ, nhỏ mọn, độc ác và thực sự tức giận. “Aaaaaaaaaaaaaaaaaa,” tôi rên rỉ. Tôi quay ra đá vào cái cây gần

mình nhất đúng lúc Niall Peterson đang đi tới. Niall đưa mắt nhìn tôi rồi nhìn cái cây. Anh ta chẳng nói lời nào. Không một từ nào. Anh ta chỉ cứ thế đi ngang qua tôi.

Trong một phần nghìn giây, tôi đã có ý định chạy theo anh ta, xin lỗi vì đã nghĩ xấu về anh ta, và giải thích tại sao tôi lại đá cái cây. *Nhưng rồi cuộc nói chuyện đó sẽ đi đến đâu? Tôi tự hỏi mình. À phải rồi, mình luôn đá những cái cây vô tri chẳng làm hại gì mình. Chẳng ích gì. Bây giờ có lẽ anh ta đã nghĩ mình là một đứa con gái nóng nảy, cộc cằn lại còn hay phán xét.*

“Cậu ổn chứ?” Allegra đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi và cất tiếng hỏi.

“Bọn con trai chỉ làm mình loạn óc mà thôi,” tôi trả lời. Ngay lúc đó trời bỗng ào ào mưa. Không phải kiểu cơn mưa bụi lay phay thường thấy ở Somerset mà giống như một cơn bão nhiệt đới, có thể cuốn trôi đi mọi thứ và mọi người chỉ trong chốc lát. Trong khi chúng tôi lao vào chỗ trú, tôi nghĩ, *Ngày hôm nay hoá ra lại chẳng giống tí gì với hình dung của mình.*

Chương 25

Sự tức giận của tôi với lũ con trai nhanh chóng bốc hơi và được thế chỗ bởi một mối quan tâm mới. Ấy là về Tasmin. Đến chiều muộn, tất cả mọi người đều đã nghỉ chân trong các lều bán đồ giải khát, lều nào cũng đông nghịt những sinh viên và học sinh cấp ba. Không khí bốc lên mùi hôi ẩm của những bộ quần áo ẩm ướt và những cơ thể nhể nhại mồ hôi, mức độ ồn ào thì thật khủng khiếp, ai cũng phải gào lên để người kia nghe thấy mình nói. Những chai vodka và alcopop được chuyển tay nhau một cách kín đáo và ngay bên ngoài mỗi lều, dưới những tán cây, là khu vực hút thuốc, nhưng tôi biết mấy nhóm đứng ngoài đó không chỉ hút thuốc lá cuốn hay thuốc lá thường. Tôi nhận ra mùi “cỏ” mà tôi đã ngửi thấy ở những bữa tiệc của hội lớp 12 mà tôi từng tới dự ở London.

Tôi tìm thấy Tasmin ở cuối lều bán pizza. Nó đang nằm xoài ra cuối quầy thu ngân và nó không ở đó một mình, bên cạnh nó là một đám bạn học cùng trường với chúng tôi, trong đó có cả Clover. Tất cả bọn chúng đều có vẻ đã mất kiểm soát, nói năng lắp ba lắp bắp và giọng thì cứ oang oang, một vài đứa còn đi đứng không vững, ngã sắp ngã ngửa rồi đâm bổ vào nhau. Ban đầu cái cảnh này trông rất buồn cười nhưng một lúc sau, tôi nhận thấy Tasmin càng lúc càng có ít phản ứng với những thứ xung quanh.

“Tasmin đã uống bao nhiêu rồi thế?” tôi hỏi Stu.

Stu nhún vai. “Chẳng biết. Cũng như hầu hết mọi người thôi. Nó sẽ ổn thôi. Thư giãn đi, Paige. Em cũng uống gì đi chứ.”

Clover đưa cho tôi một chai vodka đã được nó pha thêm nước quả việt quất. Tôi không thực sự thích rượu nhưng tôi cũng nốc một hơi vì không muốn nó và đám bạn nó nghĩ tôi không chịu chơi. Nó có vị chua. Allegra không e dè ngại ngần gì khi từ chối uống cái chai đó. “Cậu không thể biết được những ai đã uống cái chai này,” nó nói.

Chẳng phải tôi hay Allegra đang tổ bộ đoàn trang. Chỉ là chúng tôi đã đến quá nhiều các bữa tiệc ở London, đã thấy mọi người ở đó nếu không cư xử như những tên ngốc thì cũng nôn mửa, đặc biệt là lũ con trai, nên chúng tôi biết bia rượu chẳng phải lúc nào cũng làm cho người ta vui vẻ.

“Tớ lo cho Tasmin,” tôi nói. “Tớ chưa thấy nó như thế bao giờ, tớ nghĩ có thể nó đã uống quá nhiều.”

Allegra đi tới chỗ Tasmin để kiểm tra. Nó cố gọi Tasmin dậy nhưng Tasmin chẳng có phản ứng gì. Nó đã hoàn toàn bất tỉnh. “Bọn mình đi tìm Alex đi,” Allegra nói. “Anh ấy sẽ biết phải làm gì, nhưng mình chắc là Tasmin sẽ ổn. Chắc nó chỉ say quá thôi.”

Chúng tôi tìm thấy Alex đang ở phía ngoài lều với đám hút cần. Trời đã tạnh mưa, mặc dù mây đen vẫn che kín bầu trời. Một hội con trai đang chuyền tay nhau mấy điếu cần sa và Alex đứng ở ngay giữa bọn họ. Trông anh có vẻ rất vui và rất phê thuốc, đôi mắt lơ đãng và đỏ ngầu.

“Này Juliet,” anh gọi khi nhìn thấy tôi.

“Em đang lo cho em họ của em,” tôi nói và thuật lại tình trạng của Tasmin cho Alex.

Anh quàng tay qua vai tôi, “Paige, nàng Juliet bé nhỏ của anh. Anh nghĩ em lo lắng hơi quá rồi. Lo lắng, lo lắng. Làm một điếu và thư giãn đi. Em họ của em chắc là ổn thôi. Có em là bọn anh cần

phải lo cho thôi đấy. Quý Cô An Toàn Và Lý Trí ạ.”

Anh đã chạm trúng điểm yếu của tôi. Bị coi là người an toàn và lý trí thực sự không phải điều tôi muốn và tôi nghĩ mình đã bỏ lại hình ảnh đó đằng sau lưng, nhưng tôi không phải kiểu người nốc một hơi cạn cả chai vodka hay hút cần. Máy thứ đó không hấp dẫn tôi. Có thể tôi *đúng* là người an toàn và lý trí, cho dù đã có một diện mạo mới và những bộ cánh mới. Có thể tôi phải chấp nhận điều đó. Tôi chuôi người ra khỏi vòng tay của Alex trong khi, trên sân khấu, một ban nhạc vừa bắt đầu biểu diễn và đám hút cần, bao gồm cả Alex, quay ra nghe nhạc. Anh nhanh chóng đứng đưa người theo điệu nhạc, huơ huơ tay trên đầu, quên hẳn tôi cũng như mối lo lắng của tôi.

“Mình không biết phải làm gì bây giờ,” tôi nói với Allegra.

Allegra đưa mắt nhìn vào trong lều. “Pizza,” nó nói. “Có thể Tasmin cần ăn gì đó. Mình sẽ đi lấy ít đồ ăn, cậu đi kiểm tra xem Tasmin như thế nào nhé. Ăn một cái gì đó có thể giúp nó giải rượu nhanh hơn.”

Ở trong lều, Tasmin vẫn không có phản ứng gì với những thứ xung quanh nhưng dường như chẳng có ai bận tâm, bọn bạn nó vẫn trò chuyện rôm rả như thể chuyện ai đó trong nhóm đang đi trước mặt chúng là hoàn toàn bình thường. Có thể tôi đã phản ứng hơi quá. Tôi quyết định sẽ cố gắng hưởng thụ nốt khoảng thời gian còn lại của buổi chiều, nghe nhạc và quên đi hết mọi thứ. Allegra vẫn đang đứng trong hàng người xếp hàng ở chỗ quầy bán pizza. Nó đang nói chuyện với ai đó. Tôi kiễng chân lên nhìn. Đó là Niall Peterson. Anh đưa mắt nhìn về phía tôi, thế nên tôi nhìn ra ngoài cửa lều rồi lại nhìn anh và nhún vai tỏ ý, “Thời tiết xấu quá đúng không?” Anh nghệt mặt ra. Rõ ràng anh không hiểu cái nhún vai của tôi có ý gì. Tôi quyết định tiến tới

chỗ anh và xin lỗi về cách cư xử của tôi trong lần đầu gặp mặt.

“Chào Niall. Ừmmm... lần đầu gặp anh, ừmmm... Bây giờ thì em biết là lúc đó em đã hiểu nhầm anh và ừmmm... cả sau đó nữa. Em muốn nói lời xin lỗi anh.”

“Xin lỗi vì cái gì chứ?” Allegra hỏi.

“Vì đã bé cái lắm,” tôi nói. “Tớ đã cư xử như một con ngốc trong lần đầu tiên tớ gặp Niall.”

Niall nhún vai tỏ ý anh chẳng hề bận tâm đến điều đó. “Không sao,” anh nói rồi chỉ vào đồng hồ uống ở đầu bên kia của quầy bán pizza. “Anh sẽ đi lấy một ít nước hoa quả cho chúng ta để dùng kèm với pizza, à mà ban nhạc của bạn anh, FB, sắp biểu diễn đấy.” Anh nhìn tôi chăm chú. “Anh nghĩ em biết FB.”

“Có. Em có biết và em cũng muốn xem anh ấy biểu diễn. Làm sao anh biết bọn em quen nhau?”

“Có cái gì là bí mật đâu,” anh nói, rồi đi mua đồ uống.

Khi anh vừa đi khỏi, Allegra quay ngay sang tôi. “Anh ấy hơi bị bảnh, đúng không? Mà cậu quen anh ấy đấy à. Sao chẳng bao giờ cậu đề cập đến anh ấy?”

“Tớ không thực sự quen anh ấy đâu. Tớ... Anh ấy sống cạnh nhà Tasmin.”

“Cậu sẽ không thấy làm sao nếu tớ muốn làm quen với anh ấy chứ?” Allegra hỏi.

“Đương nhiên là không. Làm sao cậu phải ngại chứ?”

“Tớ cảm thấy hai người có vẻ hợp nhau.”

“Hợp nhau? Không đâu. Thú thật là bọn tớ chả biết gì mấy về nhau và những lần duy nhất mà cả hai đụng độ nhau đều có vẻ

hơi bị... kỳ cục.”

“Tại sao?”

“À chỉ là tớ đã hiểu nhầm một việc. Tớ bắt gặp anh ấy đang phá rối một anh nhạc công và tớ nghĩ anh ấy nhỏ mọn nhưng hóa ra gã kia đã đạo nhạc của một vài người.”

“Thế thì thật không hay.”

“Đúng thế. Nhưng lúc đó tớ không biết việc này. Mà dù sao đi nữa, đương nhiên là tớ ủng hộ Niall với cậu. Tiến tới đi.”

“OK. Tuyệt. Tớ cũng không nghĩ cậu sẽ lấy làm phiền. Cậu đã có quá nhiều các anh chàng để phải bận tâm tới rồi, nào Alex, FB và cả Anh Chàng Bí Ẩn. Niall có vẻ thật sự tốt. Anh ấy hỏi về cái áo thun nên tớ đã kể cho anh ấy một chút về cái CD và Anh Chàng Bí Ẩn. Tớ ngạc nhiên là cậu không tìm hiểu anh ấy kỹ hơn đấy.”

Bây giờ thì đã muộn rồi, tôi nghĩ. Anh ghét mình.

Khi Niall quay trở lại cầm theo đồ uống, tôi thậm chí còn thấy bối rối hơn. Thật ngạc nhiên, tôi hơi ghen tuông khi thấy Allegra tán tỉnh anh. Rõ ràng, trong tôi có gì đó lẩn cấn khi Allegra nói muốn tìm hiểu anh. Tôi thích Alex cơ mà, có phải không? Nhưng hình ảnh Alex ở ngoài khu lều đã cho tôi thấy một con người khác của anh mà tôi không chắc tôi có thể thích được.

Khi chúng tôi tìm được một chỗ ngồi chật chội ở dưới sàn và bắt đầu ngẫu nhiên miếng pizza, tôi nhận thấy ở góc đằng kia, Tasmin vẫn chưa tỉnh dậy. Tôi tự hỏi không biết có nên thử ra đánh thức nó dậy và xem nó có muốn ăn gì không. Niall nhìn theo ánh mắt của tôi tới chỗ Tasmin đang nằm ngủ.

“Tas à?” anh hỏi, như thể anh đã đọc được suy nghĩ của tôi và biết tôi đang lo lắng cho nó.

“Vâng. Em không biết liệu em có nên lo lắng không nữa. Có thể chỉ là do cái con người lí trí nhàm chán cố hữu của em thôi. Em đoán là nó cần ngủ cho lại sức.”

“Có thể,” Niall đáp. “Em có muốn anh ra kiểm tra Tas xem nó đang như thế nào không?”

“Em nghĩ là có, nếu anh không phiền. Tại ban nãy trông nó hình như hơi nhợt nhạt, tái xanh, mà nhịp thở lại có vẻ chậm.”

“Tái xanh à?” Niall hỏi. Anh trông có vẻ hết hoảng, đứng phắt dậy và chạy qua phía bên kia của khu lều. Hai phút sau, anh gọi tôi sang.

“Nó ổn chứ?” tôi hỏi.

“Anh nghĩ cứ tiếp tục như vậy thì không ổn đâu,” anh trả lời.

“Thật à?”

Anh gật đầu.

“Anh nghĩ là nó cần cà phê đen à? Hay là một cái gì đó khác?”

“Không phải cà phê đen,” anh nói. “Xin lỗi, nghe có vẻ hơi ngớ ngẩn, nhưng anh đã học một lớp về cách xử lý những trường hợp như thế này sau khi một người bạn của anh bị ốm nặng. Anh nghĩ Tas đang có nguy cơ bị ngộ độc rượu.”

Tôi bắt đầu thấy hoảng sợ. “Nghĩa là sao ạ? Chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Có một xe cấp cứu đang đỗ ở cuối bãi cỏ, anh sẽ đi báo cho họ biết,” anh nói.

“Anh có muốn em đi với anh không?”

Anh lắc đầu. “Không. Em ở lại đây. Gọi Tas dậy. Phải cố giữ cho nó tỉnh táo, dù có thể nó sẽ không thích như vậy. Đừng để nó ngủ

hay lịm đi nữa nhé. Đặt cho nó nằm nghiêng và giữ ấm cho nó. Dùng áo khoác của em hay cái gì đó cũng được - mượn ai đó nếu em cần. Em có nghĩ em làm được không?”

“Có, có, tất nhiên rồi. Mà... anh có nghĩ sẽ tốt hơn nếu nó nôn được ra không?”

“Không nhất thiết. Nó đang không kiểm soát được bản thân mà chúng ta thì không muốn nó bị nghẹt thở.”

Anh chạy ra khỏi lều trong khi Allegra và tôi cố hết sức để gọi Tasmin dậy, nhưng nó chẳng phản ứng gì. Tôi nhìn quanh tìm Clover nhưng chẳng thấy nó đâu. Tôi thấy mình dần trở nên hoảng loạn và một vài người đã bắt đầu chăm chăm nhìn chúng tôi. Sẽ làm sao đây nếu có gì xảy ra với Tas? Tôi tự nguyên rủa bản thân vì đã không tin vào linh cảm lúc trước của mình. Tôi đã biết là có gì đó không ổn rồi mà. “Tasmin, Tasmin, dậy đi,” tôi kêu lên. Nó thậm chí chẳng hề nhúc nhích.

Năm phút sau, Niall quay lại với hai nhân viên cấp cứu, trên tay họ là một cái cang.

“Ôi trời,” một trong hai bọn họ kêu lên khi đưa mắt nhìn đám học sinh sinh viên ở quanh mình rồi anh ta quay lại nhìn đồng nghiệp. “Tôi nghĩ không phải chỉ có một đứa uống quá đà ở đây đâu.”

Anh ta chớp chớp mắt. “Bọn chúng chẳng bao giờ rút ra được bài học gì, nhỉ?”

Vài phút sau, Tasmin được khiêng ra ngoài và mọi người đều đứng nhìn chăm chăm theo cái cang. Một vài gã hút cần hò reo khi Tasmin được khiêng ngang qua chỗ bọn họ, và cuối cùng thì Clover cũng xuất hiện. Hình ảnh đứa bạn thân đang nằm bất tỉnh trên cang làm cho nó tỉnh rượu ngay lập tức. “Tas sẽ ổn chứ hả?”

nó hỏi.

“Tớ không biết. Tớ sẽ đi với họ,” tôi trả lời và băng qua một biển người để ra chỗ xe cấp cứu đang đỗ phía ngoài lều nơi đám đông đã bắt đầu tụ tập lại. Niall đang đứng ở đằng sau xe cấp cứu và tiến lại khi trông thấy tôi. “Họ nói chúng ta đã làm đúng,” anh nói. “Họ sẽ đưa Tas tới bệnh viện. Em có muốn đi theo không?”

“Có, tất nhiên rồi.”

Tôi trèo lên phía sau xe cấp cứu cùng với Tas đúng lúc Allegra xuất hiện. “Tớ đi cùng luôn nhé?”

“Không phải đi tiệc tùng đâu,” một nhân viên y tế nói. Anh ta quay lại phía tôi. “Em có biết người này là ai không? Và địa chỉ của bạn ấy?”

Tôi gật đầu. “Có ạ. Bạn ấy là em họ của em.” Tôi quay sang Allegra. “Tớ xin lỗi nhưng cậu có thể ở đây được không? Tớ sẽ gọi lại cho cậu sớm nhất có thể.”

“Đừng lo. Anh sẽ chăm sóc cho bạn ấy,” Niall nói khi Allegra ngẩng đầu lên nhìn anh đầy bền lễn. “Nhớ báo cho bọn anh biết Tas như thế nào nhé.”

“Vâng.” Nhân viên cấp cứu đóng cửa xe lại và khi xe bắt đầu lăn bánh tôi nắm lấy tay Tasmin. *Ngày hôm nay có thể tệ hơn nữa không?* tôi thầm nghĩ khi lái xe bật còi cấp cứu lên và chúng tôi bắt đầu tăng tốc. Tôi cảm thấy vô cùng bối rối.

Quá nhiều thứ diễn ra và chúng đã diễn ra quá chóng vánh. Alex, FB, Niall. Tôi nhận thấy mình hầu như chẳng hiểu gì về Alex cả. Anh có phải anh chàng bí ẩn của tôi không hay là anh chỉ cố tình chòng ghẹo tôi thôi? Tôi đã dựng lên một hình ảnh hoàn toàn khác về anh và bây giờ hóa ra anh lại là một tên hút cần thích đùa cợt với các cô gái. Và rồi đến FB. Tôi nghĩ tôi đã tìm thấy

một người bạn đích thực, nhưng tình bạn ấy có thể tiếp tục không nếu tôi từ chối tình cảm của anh? Và liệu anh có phải là anh chàng bí ẩn đã làm ra chiếc CD kia không? Nếu đúng là anh, thì dù biết là rất không phải với anh nhưng điều đó vẫn thực sự làm tôi thấy thất vọng. Tôi nhận ra rằng tôi đã kỳ vọng rất nhiều vào việc tìm ra người đã làm ra chiếc đĩa. Tôi bị điên mất rồi! Và cuối cùng là Niall. Anh hóa ra cũng không phải người như tôi nghĩ, nhưng lại là theo hướng tích cực. Và quả thật, hôm nay anh đã trở thành một người hùng.

Có thể vấn đề là ở mình, tôi nghĩ. Mình là một đứa chẳng biết nhìn người. Mình nhìn nhận sai về Alex và mình cũng đánh giá sai luôn về con người Niall.

Tôi nhận thấy một trong số những nhân viên cấp cứu đang chăm chú nhìn mình. “Một ngày khó khăn đúng không cô bé?” anh hỏi.

Đột nhiên nước mắt tôi tuôn rơi. “Vâng, có thể nói như vậy,” tôi trả lời.

Chương 26

Anh Chàng Bí Ẩn

“Yêu là tình cờ, có kẻ yêu vì trùng tên của Thần Tình Yêu,
và cũng có kẻ yêu vì cạm bẫy của Ngài.”

Shakespeare: *Much Ado About Nothing*

Hồi 3, Cảnh 1.

Người ta thường nói dối về việc họ là ai. Tôi đã tìm ra nhân thân của nó. Cái thằng gian xảo tự nhận nó là người làm cái CD của tôi. Chẳng khó để tìm ra nó. Một thằng ngớ ngẩn đang học ở trường Weston Park tên là Keiron Mills. Nó đã nổi tiếng trong vùng là đứa hay chôm chĩa nhạc của người khác, thay đổi đôi chút rồi làm ra vẻ như là bài hát của nó. Tôi đi tìm nó. Tôi đâm nó một phát và Sarah xông ra mắng tôi, nói tôi là đồ du côn. “Nó là thằng dối trá,” tôi nói.

“Anh thật kỳ cục, chỉ vì ghen tị mà anh lại làm như thế,” Sarah nói.

Tôi bỏ đi. Tôi đúng là thằng ngốc. Em không phải là Người Đó. Em hiểu âm nhạc của tôi nhưng em không hiểu tôi.

Tôi quay lại chỗ Sarah và Keiron. Em đang ôm nó còn nó cố tỏ vẻ như đang đau lắm, trong khi tôi có đâm nó mạnh đến thế đâu. “Anh muốn lấy lại cái CD của mình,” tôi nói với Sarah.

“Tên anh là Sarah à?” em hỏi vặn tôi.

“Không,” tôi trả lời.

“Vậy thì đây không phải là CD của anh,” Sarah nói. “Bây giờ thì anh biến đi cho tôi nhờ, đồ tồi.”

Về đến nhà tôi bắt đầu tự nguyện rửa mình. Tôi đã thần tượng hóa em. Cô gái trong mơ của tôi, nhưng tôi thậm chí chưa bao giờ nói chuyện với em. Làm sao tôi có thể biết em thực sự là người như thế nào? Tôi đã học được bài học của mình. Tôi sẽ không bao giờ mắc phải sai lầm này nữa. Lần sau, tôi sẽ cẩn trọng hơn. Tôi sẽ tìm hiểu cô gái đó trước khi trao cho em trái tim mình. Thật đáng tiếc. Sarah không phải là Người Đó của tôi. Tôi đã nhầm.

Chương 27

“Tình hình thế nào rồi?” Allegra hỏi tôi qua điện thoại. Vài tiếng đã trôi qua kể từ sự cố ấy.

“Tớ vừa mới rời bệnh viện,” tôi nói. “Dì Karen và chú Mike đã tới được một lúc và đang ở với Tasmin rồi.”

“Tasmin thế nào rồi?”

“Nó tỉnh lại rồi. Họ phải truyền dịch cho nó, giờ thì đang truyền nước.”

“Ôi, có vẻ nặng đấy. Nhưng đúng là ngớ ngẩn quá đi,” Allegra nói. “Tại sao bọn nó lại làm thế nhỉ? Ý tớ là thỉnh thoảng uống một ly thì được nhưng tại sao lại cứ phải uống đến bất tỉnh nhân sự.”

Tôi cười phá lên. “Cậu lại nói cái giọng y như mẹ cậu rồi, Allegra ạ.”

“Tớ sao? Ôi trời. Nhưng cậu thừa hiểu ý tớ mà.”

“Tớ hiểu. Lúc chú và dì tới đây, trông thần thái họ cũng tệ như Tasmin vậy. Hoảng loạn, xanh xao và phát ốm lên vì lo lắng, mặc dù cái anh bác sĩ trẻ điều trị cho Tas đã đảm bảo với họ là Tas sẽ ổn. Tớ thấy thật sự thương họ. Họ chẳng biết nên nổi giận với Tas hay là thở phào nhẹ nhõm nữa.”

“Còn cậu có ổn không?”

“Ừ. Tớ chỉ cảm thấy hơi kiệt sức, thế thôi. Và tớ thấy có lỗi vì đã bỏ cậu lại trong lần đầu tiên cậu xuống Bath.”

“Không sao cả mà. Niall đã chăm sóc tớ rất chu đáo. Mà nhân tiện, anh bạn FB của cậu đã nổi cáu vì cậu không xem ban nhạc anh ấy trình diễn đấy.”

“Ôi cậu cũng gặp anh ấy rồi à? Cậu đã giải thích giúp tớ rồi chứ?”

“Ừ rồi. Anh ấy hiểu mà. Cha đấy có vẻ mê cậu như điên đấy.”

“Tớ biết. Tớ không biết phải làm gì với vụ đấy bây giờ đây.”

“Thật đáng tiếc là cậu không thích anh ấy. Anh ấy rất đáng yêu.”

“Tớ biết, và tớ hy vọng bọn tớ vẫn có thể là bạn. Tớ thực sự quý FB, chỉ là tớ không thích anh ấy thôi. Cậu vẫn đi cùng với Niall chứ?”

“Không. Tớ quay lại khách sạn với mẹ rồi. Chỗ này *đẹp quên sâu* luôn. Cậu có muốn ghé chỗ tớ một lúc không?”

“Tớ chuẩn bị lên xe buýt,” tôi trả lời. “Nó sẽ đi thẳng từ bệnh viện đến ngay gần nhà tớ. Tớ về nhà rồi sáng mai gặp lại cậu có được không?”

“Nghe giọng cậu có vẻ buồn.”

“Chỉ là tớ rất ghét bệnh viện thôi. Cái mùi ở đây. Rồi cả sự nóng nực. Bệnh viện toàn những người đau ốm và thật kinh khủng khi nhìn thấy Tasmin như thế. Tớ đã rất sợ nếu có chuyện chẳng lành xảy ra.”

“Họ sẽ chăm sóc Tas mà.”

“Tớ qua chỗ cậu vào sáng mai nhé?”

“Thôi, tớ sẽ gặp cậu đâu đó ở trong khu trung tâm. Mẹ tớ đang ghé tiệm Spa và tớ đã hẹn gặp Niall và FB. Tớ sẽ nhắn tin cho Alex

nữa nếu cậu muốn.”

“Thôi đừng nhắn cho Alex. Có thể mai tớ sẽ cảm thấy khác nhưng hiện giờ tớ không chắc là tớ muốn gặp Alex. Tớ không còn rõ cảm xúc của tớ với anh ấy đang như thế nào nữa. Anh ấy... tớ không nghĩ anh ấy là người như tớ từng hình dung.”

“Tớ hiểu. Anh ấy mất hết tỉnh táo, đúng không? Yêu mấy gã hút cần cũng chán lắm. Cậu có nhớ cái gã Ian mà tớ hẹn hò năm ngoái không? Lão ấy chỉ cần rít một hơi thuốc thôi là y như rằng trông sẽ như một cái xác không hồn. Lão ý chả muốn làm gì ngoài ngồi im một chỗ. Chả còn gì vui nữa hết. OK, hẹn gặp sau nhé. Paige.”

“Hẹn gặp sau,” tôi đáp lại, một chiếc xe buýt trời tối, mở cửa và tôi nhảy lên xe.

Khi về tới nhà, tôi mừng là bố mẹ vẫn đi vắng. Bố đã nhắn tin cho tôi khi nãy là bố mẹ đi ăn tối ở ngoài để bàn ý tưởng cho tiệm ảnh phục trang. Chắc chắn bố mẹ sẽ sớm biết hết mọi chuyện về ngày hôm nay và tôi chắc chắn sẽ bị tra hỏi về Tasmin và liệu tôi có uống rượu cùng nó hay không. Nhưng hiện giờ, cả căn hộ thật yên tĩnh và có một việc tôi muốn làm - nhắn tin cho Will.i.am. Cả Alex và FB đều ngầm thừa nhận rằng họ đã làm cái CD nhưng chỉ duy nhất người thực sự làm ra cái đĩa mới có được file ảnh đen trắng mà Will.i.am dùng làm ảnh đại diện trên Facebook.

Tôi về phòng mình và bật laptop lên. Tôi định gửi cho Will.i.am một lời mời kết bạn, nhưng rồi tôi nghĩ, *Mình sẽ không làm như vậy, mình không biết gì về anh, vậy nếu mình gửi tin nhắn thì anh cũng đâu cần biết hết về mình.*

Tôi đăng xuất khỏi trang của mình và nhấp chuột để tạo một địa chỉ Facebook mới. Tôi cũng sẽ vô danh và bí ẩn như anh. Tôi

có một thư mục đầy ảnh mặt nạ trong máy, và tôi có thể dễ dàng chọn ra một cái ảnh mặt nạ hoa văn màu đen và bạc rất đẹp của Ý để dùng làm ảnh đại diện. Tôi đi tìm trang Facebook của Will.i.am và gửi lời mời kết bạn. Tôi giật bắn cả người khi thấy anh chấp nhận lời mời kết bạn của tôi ngay lập tức. Anh đang online!

Tôi nhanh chóng gõ tin nhắn. *Thông báo tìm người. Tìm người có hình trên mấy chiếc áo thun mà bọn này đã mặc ở lễ hội Zoom hôm nay. Ai là chàng trai trong bức ảnh đen trắng trên mặt sau của CD Những ca khúc dành tặng Sarah?*

Có một tiếng ping. Tin nhắn trả lời xuất hiện trong cái ô cửa sổ nhỏ ở bên dưới trang của tôi. *Tôi thấy ba cô gái tại lễ hội Zoom có in ảnh của tôi ở sau áo của họ. Bạn là ai trong số họ?*

Tôi nhắn lại. *Không là ai trong số họ cả. Tôi không mặc cái áo thun đó.*

Bạn muốn gì?

Muốn biết bạn là ai.

Tại sao?

Tôi thấy mình qua những bài hát trong CD, tôi trả lời.

Bạn thích nó?

Ừ.

Tôi làm nó lâu rồi. Tất cả giờ đã là chuyện xưa cũ.

Chuyện gì đã xảy ra? Tôi hỏi. Tôi cảm thấy rất tuyệt khi cuối cùng cũng được trò chuyện với anh chàng bí ẩn của mình. Việc tiếp theo phải làm là tìm xem anh là ai trong số mấy anh chàng mà tôi nghi ngờ.

Ái tình cũng như làn khói tự lại bằng những hơi thở dài, anh trả lời.

Tôi biết câu này! Romeo và Juliet, Hồi 1, Cảnh 1. Tôi gõ.

Ấn tượng đấy, anh viết lại. Bạn có vẻ biết rõ Shakespeare đấy. Bạn là ai?

Thế bạn là ai? Tôi đáp lại.

Tôi sẽ nói cho bạn biết nhưng giờ chưa phải lúc.

Vậy Sarah đâu rồi?

Tôi nói rồi mà. Sarah là một câu chuyện xưa cũ rồi.

Tôi không định đầu hàng. Tất cả nỗ lực của tôi và Tasmin nhằm tìm cho ra Sarah bằng cách tra cứu danh sách học sinh các trường ở Bath đã thất bại. Không có cô gái nào nhận ra được cái bìa CD in trên áo và tự xuất đầu lộ diện trong lễ hội Zoom, nhưng có thể bạn ấy có việc bận cuối tuần này. Nếu tôi biết bạn ấy là ai, tôi có thể liên hệ với bạn ấy, có thể là ở trên FB này cũng được, và hỏi bạn ấy xem ai đã làm ra chiếc CD.

Nhưng bạn ấy đang ở đâu rồi?

Học đại học ở London. Bạn ấy đã rời khỏi Bath từ tháng Chín vừa rồi.

À. Hóa ra đó là lý do làm cho Tasmin, Clover và tôi không thể tìm được Sarah.

Khi nào thì bạn sẽ nói cho tôi biết bạn là ai?

Khi nào tôi hiểu hơn về bạn, anh trả lời.

Không công bằng, tôi trả lời rồi hít một hơi thật sâu. Đã đến lúc cô nàng Paige mới mẻ tự tin hơn nên xuất hiện, tôi nghĩ. Gặp tôi ngày mai ở quán cà phê Society tại quảng trường Kingsmead nhé.

Như thế thì nhanh quá. Làm sao bạn biết tôi đang ở Bath?

Tôi không biết nhưng tôi cược rằng bạn đang ở đây. Có hai anh chàng tự nhận là người đã làm chiếc CD. Bạn là ai trong hai người họ?

Hai anh chàng?

Đúng thế.

Thú vị đây.

Không thú vị lắm đâu, tôi trả lời. Khó hiểu thì có.

Tôi có thể không phải là ai trong số hai người họ.

Đúng thế, nhưng cũng có thể bạn là một người trong số họ. Bạn sẽ có mặt ở đó ngày mai chứ?

Có thể.

Tốt. Gặp bạn ở đó trưa mai nhé.

Làm sao tôi nhận ra bạn đây? anh hỏi.

Tôi sẽ mang theo cái đĩa của bạn. Làm sao tôi nhận ra bạn?

Anh không trả lời câu hỏi đó và tôi có thể thấy ít giây sau anh đã tắt chế độ chat. Nhưng tôi chắc chắn anh sẽ có mặt ở chỗ hẹn ngày mai. Một buổi hẹn hò. Tôi cảm thấy vô cùng háo hức. Thật thoải mái khi tôi đã tạo ra được một chuyển biến tích cực cho quá trình tìm kiếm này. Trong khi ở bệnh viện, tôi đã nghĩ rất nhiều về những gì FB nói với tôi trước đó. Có phải tôi đã đặt nặng vào việc đi tìm anh chàng bí ẩn của mình? Có phải những kỳ vọng của tôi là quá cao? Có phải tôi cảm thấy thoải mái khi duy trì một mối quan hệ ảo để tránh cho mình khỏi bị tổn thương hay không? Không, tôi chắc chắn mình không như thế. Tôi sẽ chứng minh cho FB thấy điều đó không đúng.

Tôi muốn Anh Chàng Bí Ẩn xuất hiện. Tôi muốn được gặp anh và muốn có câu trả lời dứt điểm về việc liệu có phải định mệnh đã khiến tôi tìm ra cái CD vào ngày hôm đó ở cửa hàng từ thiện và liệu có phải tất cả những gì đã diễn ra đều chỉ nhằm dẫn tôi đến với anh. Tôi muốn biết liệu thực sự có thể có gì giữa chúng tôi hay không.

Tôi tắt máy tính, tựa người vào ghế và bật cười. Tôi đã tìm thấy anh chàng bí ẩn của tôi nhưng anh lại càng trở nên bí ẩn hơn bao giờ hết. *Nhưng điều đó sẽ sớm kết thúc thôi*, tôi tự nhủ.

Chương 28

Tôi tới quán cà phê Society lúc 12 giờ 5 phút trưa thứ Hai. Tôi chỉ có một mình vì mẹ Allegra đã đặt lịch hẹn mát xa cho Allegra tại khách sạn mà nó thì không bao giờ cưỡng lại được những thứ như vậy. Nó nhắn tin cho tôi là sẽ đến gặp tôi sau.

Bước vào quán, tôi thấy một gia đình đang ngồi ở tầng trên, một cô gái ngồi trong góc đọc sách. Không có bóng dáng của anh chàng nào, thế nên tôi tiến vào trong, đi cầu thang xuống tầng hầm.

Đi được nửa chừng, tôi có thể trông thấy có hai cái bàn đang có người ngồi. Bàn này là một đôi. Còn bàn còn lại là một anh chàng. Anh ta đang quay lưng về phía tôi nhưng không cần nhìn mặt, tôi cũng biết rõ đó là FB và một cảm giác thất vọng trào dâng trong tôi. Tôi ngần ngại không muốn bước tiếp. Tôi hy vọng anh không nghe thấy tiếng tôi để tôi có thể quay người lại và chuẩn đi. Tôi thấy mình thật hèn nhưng tôi biết nói gì với anh đây? Chào FB, vậy ra anh là Anh Chàng Bí Ẩn, nhưng chán nhỉ, em lại không thích anh? Tôi xoay người lại định đi lên tầng thì nghe thấy có tiếng cửa mở và tiếng bước chân băng qua sàn phòng, hướng về phía cầu thang. Vài giây sau, Alex xuất hiện.

“Paige,” anh nói rồi cười tươi rói. “Anh đoán là thể nào anh cũng đụng mặt em hôm nay.”

“Thật à?” tôi nói. Tôi thấy ngạc nhiên vì mình gần như đã loại bỏ hoàn toàn khả năng Alex chính là Anh Chàng Bí ẩn. “Nhưng

sao lại thế ạ?” Nếu anh đúng là anh chàng bí ẩn của tôi, tôi muốn anh tự nói ra điều đó.

Nghe thấy tiếng chúng tôi, FB quay lại. Anh có vẻ ngạc nhiên khi trông thấy tôi và Alex. “Xin chào, hai người đều ở đây cả à,” anh nói.

Tôi đi xuống cầu thang và tiến lại chỗ FB. “Anh đang làm gì ở đây thế?”

FB cười lớn rồi chỉ vào cốc cappuccino của mình. “Uống cà phê. Đây chả là quán cà phê còn gì.”

“Ý em là, anh ở đây là để gặp ai à?”

“Ừ. Gặp hai người,” anh trả lời khi Alex đến ngồi cạnh anh còn tôi ngồi xuống ở ghế đối diện.

“Xin chào,” Alex nói với FB.

“Ý em là anh có *hẹn* gặp ai ở đây từ trước à?” tôi hỏi FB.

Anh trông có vẻ không hiểu tôi đang nói chuyện gì. “Không hẳn là lúc nào cũng vậy nhưng thường thì anh luôn đụng mặt ai đó ở đây. Thế nên là *hẹn* mà không *hẹn*.”

Trời ạ, tôi nghĩ. Tại sao mọi người không thể nói thẳng ra mọi việc? Nếu anh là Anh Chàng Bí Ẩn, sao anh không nói cho rõ ràng luôn? Hay là anh chưa nói vì còn có Alex ở đây?

Ngay lúc đó lại có tiếng chân người vang lên ở tầng trên. Ai đó cũng đang đi qua bên kia căn phòng rồi bước xuống cầu thang. Chúng tôi đều nhìn lên và lần này là Niall. Anh nhìn ba chúng tôi, mắt chớp chớp.

“Mình có thể ngồi cùng không đây?” anh hỏi. “Hay đây là bữa tiệc riêng?”

Alex ngồi dạt vào phía trong để lấy chỗ cho Niall. “Không vấn đề gì, lại đây ngồi với bọn này luôn đi.”

Niall ngồi xuống rồi nhìn sang tôi. Tôi nhìn anh rồi nhìn Alex và FB. Cả ba người bọn họ đều nhìn tôi chăm chăm và cười tươi hơn hớn. Tôi không cười lại.

Một ý nghĩ không vui vẻ gì đang lớn vồn trong đầu và làm tôi thấy khó chịu.

“Đây là tình cờ hay cả ba người đã lập kế hoạch từ trước thế?” tôi hỏi.

Ba người họ nhìn nhau như thể không hiểu tôi nói gì. Nếu họ đang diễn kịch thì đúng là họ diễn rất tốt.

“Kế hoạch gì?” FB hỏi.

“Buổi hẹn hôm nay,” tôi trả lời.

“Anh không hẹn ai cả,” Alex trả lời.

“Nhưng lúc nào cậu cũng đụng mặt ai đó cậu quen ở đây, đúng không?” Niall chêm vào.

FB gật đầu. “Đúng như mình nói ban nãy,” FB nói. “Kiểu kiểu như kế hoạch tình cờ.”

Tôi không dám chắc lắm nhưng tôi thấy họ có vẻ như đang đùa cợt trên sự đau khổ của mình. Nếu thật thế, tôi chẳng thấy việc này thú vị gì hết. “Được rồi. Ai trong số các anh lấy tên là Will.i.am trên Facebook và làm cái CD *Những ca khúc dành tặng Sarah?*”

“À... Em nghĩ là em sẽ gặp người ấy ở đây phải không?” FB hỏi.

“Đúng vậy, nhưng bây giờ em không biết phải nghĩ sao nữa. Ai trong số các anh là người đó?”

“Anh,” FB nói.

“*Không*. Là anh,” Alex lên tiếng.

Niall thở dài. “*Không*, là *anh*.”

Tôi thở ra một hơi thật dài. “Em không tin nổi. Tại sao các anh lại làm chuyện này?”

Alex nhún vai. “Nó chỉ là cái đĩa nhạc thôi mà Paige. Chả có gì to tát cả. Có thể anh đã làm cái đĩa, thế thì sao nào? Anh đã làm hàng đồng đĩa tuyển tập rồi.”

“Anh cũng thế,” FB nói.

“Anh cũng vậy,” Niall đáp.

“Nhưng cái đĩa này rất đặc biệt,” tôi nói.

“Tại sao?” cả ba bọn họ cùng đồng thanh hỏi.

“Em đã nói cho các anh biết cả rồi đấy thôi. Các anh không hiểu à? Đó là vì bất kể ai làm ra chiếc đĩa này thì em và anh ấy cũng có rất nhiều điểm tương đồng. Bọn em sẽ rất hợp nhau. Em biết là sẽ như thế,”

“Đương nhiên đó là anh rồi,” Alex nói rồi gật gù với hai người còn lại. “Anh chính là Will.i.am.”

“Là tôi chứ,” FB nói.

“Đấy là anh,” Niall lại nói. “Anh là Will.i.am.”

Rốt cuộc thì đúng như tôi nghĩ. Họ đang đùa cợt, tung hứng theo đúng kiểu lũ con trai vẫn hay làm khi chỉ có vài đứa với nhau.

“Vui thật đấy,” tôi nói. “Vậy các anh cứ tiếp tục đi, đùa giỡn em rồi cười sung sướng. Nhưng em thấy các anh đúng là xấu tính.”

Tôi đứng dậy rồi chạy lên cầu thang và ra khỏi quán. Tôi bước ra ngoài và hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh. *Mình sẽ quên hết những gì vừa xảy ra*, tôi vừa nghĩ vừa băng qua quảng trường. *Ôi mình phát điên mất.*

“Paige,” tôi nghe thấy ai đó gọi tôi từ phía sau.

Tôi quay lại và thấy Niall đã theo tôi ra khỏi quán cà phê. Tôi dừng lại và anh tiến đến. “Em ổn chứ?”

“Em không ổn. Các anh đã đùa cợt em.”

“Anh xin lỗi.” Niall nhún vai. “Anh không nghĩ có ai trong số bọn anh có ý làm em buồn cả đâu. Anh thì chắc chắn là không có ý thế rồi. Nhưng việc này có ý nghĩa đến thế sao? Ai là người làm cái CD đâu quan trọng? Cái quan trọng là em muốn ở cạnh ai, muốn dành thời gian cho ai. Thế em, em muốn gì?”

“Em muốn biết ai đã làm ra cái đĩa đó.”

Niall gật đầu. “Được rồi, là anh và FB...”

“Thôi, anh đừng bắt đầu lại trò đấy nữa.”

“Không. Sự thật là thế. Là cả hai bọn anh. Đây là ý tưởng của anh nhưng anh đã nhờ FB giúp. Nó biết rất nhiều về âm nhạc. Anh nói cho nó biết anh muốn thể hiện điều gì và nó tổng hợp một số bài hát để anh nghe, nhưng người đã lựa ra các bài đó và làm cái CD là anh.”

Tôi nhìn chăm chăm vào anh và anh cũng nhìn chăm chăm vào tôi. Vẻ cười cợt đã biến mất. Có vẻ anh đang nói sự thật.

“Vậy giờ em sẽ phải lựa chọn giữa hai bọn anh à?” anh hỏi tôi.

Tôi lờ đi câu hỏi của anh. “Thế còn Alex thì sao? Anh ấy có tham gia gì vào chuyện này không?”

Niall lắc đầu. “Ban này nó chỉ trêu chọc tí thôi. Đùa vui ấy mà. Không phải để giỡn em đâu - chỉ là diễn lại cảnh đỉnh của Spartacus mà thôi.”

“Cảnh đỉnh của Spartacus?”

“Ừ. Trong phim *Spartacus* ấy. Kirk Douglas là người đã thủ vai Spartacus. Trong phim, ông ấy lãnh đạo cuộc nổi dậy của nô lệ chống lại người La Mã. Khi những người nô lệ bị bắt giữ, một vị tướng La Mã yêu cầu bọn họ giao nộp Spartacus hoặc toàn bộ nô lệ sẽ bị hành quyết. Ông ấy đã bước ra và nói, ‘Tôi là Spartacus.’ Phía sau ông ấy có một người khác tiến lên và nói, ‘Không, tôi mới là Spartacus,’ rồi một người khác, rồi một người khác nữa, rồi nhất loạt cả ngàn người bọn họ đều nói, ‘Tôi là Spartacus.’ Đây thực sự là một khoảnh khắc cảm động.”

Tôi suy ngẫm lời giải thích của anh. “Ừmmm. Em hiểu ý anh rồi. Em hy vọng sẽ không có hàng ngàn người cùng đồng thanh nhận mình là Anh chàng Bí Ẩn. Ba bọn anh đã là quá đủ rồi.”

Niall cười lớn. “Ừ. Như thế thì đúng là loạn mất nhưng chắc không có tình huống đấy xảy ra đâu.”

“Thế anh là người muốn làm cho Sarah yêu mình hay FB là người yêu Sarah?”

“Không, đây là anh. FB nói những bài hát nó chọn ra cho CD là để dành cho một cô gái trong mơ mà nó hy vọng một ngày nào đó sẽ gặp được. Nó coi việc tìm ra những bài hát phù hợp với chủ đề của cái đĩa là một dự án. Với anh thì cô gái đó là có thật, hoặc cũng gần như là thật.”

Tôi gật đầu. Vậy ra FB đã nói cho tôi sự thật, hoặc một phần sự thật. Tôi nhớ anh ấy từng nói ai đã làm ra cái CD này là người có gu âm nhạc tốt. Tôi chưa từng một lần nghĩ tới việc anh ấy chính

là người đã tham gia vào khâu chọn bài hát!

“Ý anh là gì, cũng gần như thật là sao? Chuyện gì đã xảy ra với Sarah thật?” tôi hỏi.

“Mọi việc không thành. Bạn ấy không phải người như anh nghĩ. Ý anh là bạn ấy có tồn tại... nhưng anh đã tưởng tượng ra đủ thứ về bạn ấy. Tất cả đều là nhầm lẫn. Anh đã dựng lên hình tượng một cô gái hoàn hảo. Thế nên điều đó không có thật. Em có hiểu ý anh không? Nghe có vẻ điên không?”

Tôi nghĩ tới Alex rồi lắc đầu. “Em hiểu ý anh, rất rõ,” tôi nói.

“Bạn ấy không thể được như kỳ vọng của anh,” Niall tiếp tục. “Không cô gái nào có thể làm được điều đó, thế nên Sarah cũng giống như một cô gái chỉ có trong mộng tưởng. Anh đã không hiểu rõ con người thực của bạn ấy cho tới khi bọn anh nói chuyện với nhau và sau đó anh nhanh chóng nhận ra bạn ấy không phải người như anh vẫn hình dung. Anh đã học được một bài học lớn là đừng bao giờ kỳ vọng quá nhiều vào ai đó cho đến khi thực sự hiểu họ. Thế nên như anh đã nói, mọi việc không thành và bạn ấy đã là câu chuyện xưa cũ rồi.”

Khi anh nói câu đó, tôi biết anh là người tôi đã nói chuyện trên Facebook tối qua. Người ấy cũng nói Sarah đã là một câu chuyện xưa cũ.

“Bạn ấy thậm chí còn không sống ở Bath nữa. Bạn ấy đã đi học đại học ở London rồi.”

“Thế tại sao ngay từ đầu anh không nói người đó là anh?” tôi hỏi. “Anh chắc hẳn đã biết là em đang đi tìm anh mà.”

Niall gật đầu. “Anh biết. Ngay từ hôm ở lễ hội âm nhạc trên phố Walcot. FB đã nhắn tin ngay cho anh về việc này, mặc dù ban đầu bọn anh không chắc là em hay Tasmin đang đi tìm anh. Anh

đã hy vọng đó là em. Anh không nói gì vì anh muốn em hiểu về anh trước. Thế rồi hy vọng đó đã vỡ tan tành vì hóa ra là em ghét anh.”

“Và anh cũng ghét em.”

Niall cười. “Không hẳn. Anh thật sự vui khi biết em thích cái CD và ý tưởng của nó. Và khi quan sát những việc em làm, anh thấy thật thú vị. Như mấy cái áo thun chẳng hạn... Anh cũng đã cố tạo ra dấu vết để cho em lần theo bằng việc lập tài khoản Facebook Will.i.am mấy tuần trước. Anh có file ảnh của bìa CD trên máy nên việc đó rất dễ. Và rốt cuộc em đã tìm ra anh trên đó nhưng điều đó lại làm anh suy nghĩ. Tại sao cô gái này lại quyết tâm tìm mình đến thế? Liệu em đang đi tìm một con người thật hay một anh chàng trong mộng, giống như anh từng làm với Sarah? Việc đó làm anh lo lắng. Em đã nghĩ về Anh Chàng Bí Ẩn quá nhiều. Nếu cậu ta không hề giống như những gì em đã hy vọng thì sao?” Trong giây lát, Niall trông có vẻ rất mong manh.

Tôi nhìn vào mắt anh. “Chỉ có một cách để biết,” tôi nói. “Dành thời gian ở bên đối tượng của mình để tìm hiểu.”

Niall cười, nụ cười ấm áp đáng yêu làm bừng sáng gương mặt anh. Tôi có thể hiểu tại sao lại có nhiều cô gái xếp hàng chạy theo anh đến thế. “Ý hay đấy,” anh nói đúng lúc tôi trông thấy Allegra xuất hiện ở phía bên kia quảng trường. Allegra vẫy tay khi thấy chúng tôi. Tâm trạng tôi chùng xuống. Allegra. Bạn thân nhất của tôi. Nó thích Niall và tôi đã trả lời rằng tôi không ngại nếu nó theo đuổi anh. *Tại sao, ôi tại sao tình yêu lại phức tạp đến thế?* Tôi tự hỏi mình khi Allegra băng qua quảng trường tiến về phía chúng tôi.

Cô Nàng Kỳ Đà Cản Mũi Bé Nhỏ. Đó chính là mình. Mình đã làm hỏng hết mọi việc rồi, tôi nghĩ khi lẻo đẻo theo sau Allegra và Niall

đi lòng vòng quanh khu trung tâm. Họ có vẻ rất hợp nhau, họ pha trò cho nhau cười, hào hứng chia sẻ về những chủ đề cả hai cùng quan tâm. “Ôi em cũng thế!” Allegra thốt lên khi Niall nói anh thích phim hành động. “Anh cũng thế!” Niall đáp lại khi Allegra nói nó thích nhạc Acoustic. “Anh thích nhóm đó,” anh hòa theo tán thưởng khi nó nhắc đến một trong những nhóm nhạc ưa thích của mình.

Đã có lúc tôi muốn đi về và để họ lại với nhau. Tôi không muốn đóng vai một người vô duyên không nhận thấy trước mặt mình đang có một tình yêu chớm nở và tôi có thể đang cản đường họ, nhưng cả hai người họ đều không đồng ý. Thêm nữa, tôi cần thời gian ở một mình để tìm hiểu xem đang có chuyện gì xảy ra với bản thân. Tôi thấy mình bị cuốn hút bởi Niall và tôi cũng khá chắc là anh cũng có cảm xúc giống tôi khi chúng tôi nhìn vào mắt nhau ở ngoài quán cà phê. Có phải anh chỉ đang tỏ ra lịch sự với Allegra thôi không? Hay anh, như tôi đã nghĩ từ đầu, là một tay chơi và đang tán tỉnh cả hai đứa tôi? Và khi FB nói Niall là một chàng trai tốt, có thể đó là vì FB đang muốn bảo vệ bạn mà thôi.

“Allegra chỉ xuống chơi có ít hôm thôi mà,” Niall nói khi tôi bảo sẽ cáo lui để họ có không gian riêng. “Anh không muốn xâm phạm vào thời gian của hai bạn em đâu. Anh phải là người đi mới đúng.”

“Đúng đấy,” Allegra nói. “Đừng đi mà Paige. Tớ đã không gặp cậu mấy cả ngày hôm qua mà tớ phải quay lại khách sạn lúc 4 giờ vì mẹ tớ muốn quay về London. Đừng đi nhé.”

“Nhưng Tasmin đã về nhà rồi,” tôi nói. “Tớ định sẽ qua thăm xem nó có ổn không.”

Niall xua tay. “Anh đã gặp mẹ Tas sáng nay. Cô bảo Tas ổn rồi và sẽ về nhà chiều nay. Lát anh sẽ qua thăm xem em ấy đang thế

nào. Nhưng có một điều anh có thể đảm bảo chắc chắn đó là Tas không bận tâm đến khách khứa đâu. Chắc giờ em ấy đang chống chọi với cơn đau đầu khủng khiếp trong một căn phòng tối om đấy.”

“Em cũng đoán thế. Và còn phải chịu đựng cơn thịnh nộ của cả bố lẫn mẹ nó nữa,” tôi đế thêm.

“Đúng thế,” Allegra nói. “Tas đã phá hỏng ngày hôm qua rồi. Đừng để nó làm hỏng nốt cả ngày hôm nay nữa.”

Chúng tôi quyết định đi ra Southgate. Tại đây chiều nay sẽ có các tiết mục nhảy của các trường học trong vùng diễn ra trên bãi cỏ nhân tạo nằm ở giữa các cửa hàng. Nhiều người cũng thường đến đó, ngồi chơi trên những chiếc ghế bệt khi thời tiết đẹp. Đang trên đường đi thì điện thoại của tôi có tiếng bíp, tôi nhận được tin nhắn. Là của FB.

Xin lỗi về chuyện ban nãy và hy vọng bọn anh không làm em buồn. Anh chỉ muốn nói rằng anh có thể không phải Người Đó nhưng anh muốn là một trong số những người hiện diện trong cuộc sống của em. XXX

Quả là một tin nhắn ngọt ngào và tôi thực sự hy vọng chúng tôi có thể là bạn và anh sẽ thấy thế là đủ. Chỉ có thời gian mới có thể trả lời được.

Còn lúc này, khi chúng tôi đi bộ qua khu trung tâm Niall đã chứng tỏ rằng anh là một người bạn đồng hành rất hay ho và thú vị để trò chuyện cùng. Và không khó để làm cho anh cười. Tôi thích điều đó. Tôi không thể chịu nổi mấy anh chàng hay có tâm trạng này nọ. Nhưng rõ ràng là anh thích Allegra, tôi tự nói với mình khi chúng tôi tìm được vài cái ghế bệt còn trống ở đoạn vỉa hè bên ngoài trung tâm mua sắm Debenhams và nhảy vào ngồi.

Niall ngồi giữa tôi và Allegra, ghế của tôi hơi lùi về phía sau so với ghế của anh, vì thế khi điệu nhảy đầu tiên bắt đầu, tôi có thể quan sát Niall mà không để anh thấy. Một gương mặt đẹp, sống mũi thẳng, và hàng lông mi dài.

Tôi lấy cái CD từ trong túi ra, xem kỹ bìa đĩa và đối chiếu với gương mặt anh. Đó đúng là anh. Chắc chắn vậy. Mặt anh đã được làm mờ đi trong bức ảnh mà những mẫu báo, tựa như những song sắt nhà tù, được dán đè lên, nhưng đúng vậy, đó chính là anh. *Tại sao mình lại không nhận ra từ trước nhỉ?* tôi tự hỏi. Tôi rất muốn hỏi anh tại sao anh lại dùng những hình ảnh đó? Có phải là trong chuyện tình yêu anh thường cảm thấy như mình đang bị cầm tù? Tôi thì cảm thấy đúng như thế. Nhất là hôm nay. Bị mắc kẹt giữa những cảm xúc mà tôi không thể bày tỏ ra được. Tôi lật chiếc đĩa lại và nhìn bức hình đen trắng. Đúng vậy. Giờ đây khi Niall ngồi trước mặt, tôi có thể thấy anh chàng đang ngồi bên cửa sổ trong bức hình có cùng vóc dáng và chiều cao giống như anh. FB tròn và mập hơn, còn Alex thì có bờ vai rộng hơn. Tôi đang muốn hỏi bức ảnh được chụp ở đâu thì anh bỗng nhiên quay lại. “Anh có thể thấy em đang nhìn anh chăm chú lắm đấy nhé,” anh nói.

Tức thì mặt tôi đỏ bừng cả lên. “Đâu mà.”

“Đừng chối. Anh có thể *cảm nhận* được đấy,” anh đáp. Cách anh nói với tôi có gì đó thật khẩn thiết, như thể anh còn cảm nhận được nhiều hơn nữa ngoài việc tôi đang chăm chú nhìn anh. Tôi cảm thấy một luồng điện chạy qua chúng tôi.

Allegra quay lại nhìn, ban đầu là tôi rồi đến Niall, rồi nó lại nhìn tôi. Nó đã hiểu ra vấn đề và nó nhú mày lại. Niall hít một hơi thật sâu, nhìn chăm chăm vào mắt tôi thêm vài giây nữa rồi quay lại xem buổi biểu diễn. *Ôi. Thật là mãnh liệt*, tôi thầm nghĩ

và cảm thấy mình đã tan chảy trước cái nhìn của Niall. Allegra vẫn đang quan sát tôi, vẻ mặt của nó đầy nghi vấn. Một lát sau, nó rút điện thoại ra và nhắn tin. Điện thoại của tôi rung bíp một tiếng báo tôi vừa có tin nhắn. *Chuyện này là gì thế?* nó nhắn cho tôi.

Không biết nữa, tôi nhắn lại. Chưa bao giờ tớ thấy bối rối như bây giờ.

Muốn tớ đi chỗ khác không? nó nhắn lại. *Tớ có thể thấy anh ấy thích cậu đấy.*

Không đời nào. Anh ấy thích cậu thì có.

Tĩnh lại và chấp nhận sự thật đi, Paige. Niall thích cậu. Mà cả Alex và FB cũng thế đấy. Giỏi ghê, tớ quay lại London đây. Tớ mất hết tự tin rồi này. Rồi nó gõ ký hiệu mặt cười để cho tôi biết nó không hề buồn.

Niall quay lại nhìn tôi rồi nhìn xuống điện thoại của tôi rồi lại nhìn sang Allegra và điện thoại của nó. Anh cũng đã hiểu được câu chuyện giữa hai chúng tôi.

Chương 29

Tôi biết ngay từ đầu là cô gái này thật sự đặc biệt, mặc dù chúng tôi có sự khởi đầu không tốt. Tôi thấy em trong khu trung tâm và có gì đó rất ấn tượng ở nơi em. Mái tóc đen bóng, cặp mắt sáng rực lên vì tò mò, tiếp nhận hết mọi thứ. Em ngay lập tức không thích tôi. Ha. Rõ ràng một số cô gái không hề thích tôi. Hoặc là họ yêu tôi hoặc là ghét tôi. Giống như Marmite vậy. Nhưng mọi thứ đang tốt dần lên. Tôi bị em thu hút. Em chiếm trọn tâm trí tôi và tôi luôn nghĩ về những gì mình muốn kể cho em. Những nơi tôi muốn đưa em đi. Liệu em có hiểu cảm giác của tôi không? Liệu em có quan tâm hay cũng có cảm nhận như tôi không? Tôi cần tìm hiểu em rõ hơn. Tôi không muốn lặp lại sai lầm như đã làm với Sarah. Tôi chẳng hiểu gì về Sarah cả. Em thì khác. Có nhiều điều thú vị ở nơi em và tôi muốn tìm hiểu mọi thứ về em. Nhưng phải làm sao đây? Tôi cần phải thể hiện ra bằng hành động để em biết là em đã làm tôi rung động. Nhưng làm gì đây?

Chương 30

Alex gửi email cho tôi sau khi anh quay về London.

Paige yêu quý,

Anh đã cảm thấy có gì đó thật đặc biệt giữa anh và em từ ngay ngày đầu tiên khi anh quay lại và biết em là người sẽ đóng Juliet. Anh buồn khi biết tin em sẽ rời đi nhưng rồi lại khấp khởi hy vọng khi phát hiện ra em sẽ đến Bath, chốn cũ của anh. Anh vẫn thường xuyên về Bath để đến thăm anh họ anh. Nhưng anh thấy anh đang có đối thủ. Con đường tình yêu chẳng bao giờ êm ái. Anh xin lỗi nếu anh đã làm em rối trí hôm ở quán cà phê và tại lễ hội Zoom vì nói rằng anh là người làm cái CD. Anh không làm ra cái đĩa ấy, nhưng vì em quá ám ảnh với việc tìm ra người làm nó nên anh nghĩ cần phải làm gì đó để khiến em chệch hướng. Nhảy vào và giành lấy em. Trong tình yêu và chiến tranh làm gì có đúng sai... Tất cả những gì anh có thể nói là, em đã có địa chỉ của anh. Dù ai là người đã làm ra cái CD thì em vẫn phải lựa chọn người mà em muốn ở bên. Anh sẽ xuống đó vào cuối tháng Sáu để dự cuộc diễu hành Nhiếp Chính. Anh hy vọng đến lúc đó em đã hiểu rõ tình cảm của em hơn.

Alex của em.

Tôi gọi điện cho Allegra để hỏi xem nó nghĩ gì.

“Nếu chuyện này diễn ra vài tuần trước, tớ sẽ thấy sung sướng, như đang bay lên chín tầng mây xanh, nhưng khi tớ đọc email của anh ấy, tớ chỉ cảm thấy rất áp lực. Tớ thích Alex, đương nhiên

là tớ thích, hoặc là đã từng thích. Cậu biết đấy, tớ đã say nắng anh ấy từ rất rất lâu rồi.” *Mấy lời triết lý của Niall và FB về chuyện dựng lên một hình ảnh hoàn toàn khác về người trong mộng có vẻ đúng với trường hợp của Alex hơn là với cả hai bọn họ*, tôi thầm nghĩ. Trong đầu mình, tôi đã hình dung Alex là một anh chàng hoàn hảo và thấy thất vọng khi biết anh là một tay hút cần và anh đã không giúp gì tôi khi Tasmin được đưa đi viện. “Nhưng giờ thì tớ nhận ra tớ không hiểu gì về anh ấy hết.”

“Tin khẩn đây,” Allegra nói. “Tớ đã đi hỏi dò xung quanh về Quý Ông Hoàn Hảo và xem ra Alex không phải người như thế. Tớ nghĩ cậu cũng đi bắt đầu nhận ra điều này rồi.”

“Thế cậu phát hiện ra cái gì?”

“Anh ta là hiện thân của Quý Ông Quyến Rũ và dùng điều đó để dụ dỗ mọi cô gái mà anh ta có thể. Tớ đã trông thấy anh ta lướt với hàng tá các em ở lễ hội Zoom - lúc đó anh ta chưa quá xin đến mức không thể đứng nổi - và có cả một danh sách các cô gái ở trường mình bị anh ta tán tỉnh, cửa đổ, rồi bị đá đi ngay sau khi chinh phục được. Nhưng cũng có thể anh ta đang đi tìm một người phù hợp và người đó có thể là cậu. Thế linh tính của cậu mách bảo điều gì?”

Khuôn mặt hiện lên trong đầu tôi không phải của Alex, mà lại là Niall, nhưng tôi tự nhủ rằng tôi cũng chưa thực sự hiểu rõ về anh. “Rằng tớ nên để cho thời gian trả lời. Tớ đã quá ám ảnh với cái CD và việc tìm kiếm Anh Chàng Bí Ẩn, giờ thì chúng ta đã biết là có đến hai anh chàng làm cái đĩa, Niall và FB. Và tớ cũng thấy bối rối vì ban đầu rõ ràng tớ có cảm xúc với Alex nhưng giờ tớ cũng có cảm xúc với cả Niall nữa. Làm sao tớ có thể thích cả hai anh chàng được?”

“Chúng ta lúc nào cũng có thể có cảm xúc với mấy chàng cùng

một lúc nhưng biết rõ ai là người phù hợp và ai không phù hợp với mình cũng là một phần của quá trình trưởng thành, tớ nghĩ vậy.”

“Tớ cũng đoán thế. Tớ...”

“Cậu không phải quyết định ngay bây giờ. Rồi thời gian sẽ cho cậu câu trả lời. Cứ để kệ thế đi. Hãy thử gặp gỡ cả Niall và FB. Gửi email cho Alex. Rồi xem thế nào.

“Cậu đúng là rất sáng suốt, cô nàng tóc vàng hoe ngốc nghếch của tôi ạ.”

“Tớ biết mà,” Allegra nói. “Cứ gọi tớ là Alle-thông-thái đi. À mà này, Paige, nếu cậu gặp FB thì nói với anh ấy là cho tớ gửi lời chào nhé.”

Gửi lời chào FB á? tôi nghĩ khi chúng tôi kết thúc cuộc gọi. Thú vị đây...

Trong vài tuần tiếp theo tôi đã dành nhiều thời gian cho FB và tình bạn của chúng tôi lại trở nên thân thiết như chưa hề có chuyện gì. Anh hiểu chúng tôi sẽ không bao giờ vượt ngưỡng tình bạn và có vẻ anh cũng vui vẻ với điều đó, đặc biệt kể từ khi tôi chuyển lời của Allegra cho anh. Họ đã nhắn tin và gửi email cho nhau, thậm chí còn lên kế hoạch hẹn gặp khi Allegra xuống Bath lần tới, mà theo lời nó là sẽ sớm thôi. Khi tôi kể cho bố mẹ về những chiếc mặt nạ rất tuyệt của FB, bố mẹ đã nhờ FB làm cho cửa hàng vài cái theo phong cách thời Hanover và anh đã nhận lời. Anh không đả động gì đến chuyện cái đĩa và tôi cũng vậy. Cứ như thể chúng tôi đều đã quyết định cho qua chuyện đó và bước tiếp.

Niall chắc là cũng đã có quyết định tương tự. Anh gỡ bỏ trang Will.i.am khỏi Facebook và đã kết bạn với tôi bằng trang

Facebook chính của anh, chúng tôi thường trò chuyện sau giờ học. Có vẻ chúng tôi đều quyết định cho nhau thêm một cơ hội nữa và cố tìm hiểu nhau nhiều hơn. Tôi phát hiện ra hội họa cũng là môn học chính của anh ở trung học nên thật tuyệt khi có thể nói chuyện với anh về chủ đề này, bên cạnh FB. Tôi thậm chí còn phát hiện ra người bạn đã làm hai tấm mặt nạ Shakespeare trên tường nhà FB chính là Niall. Vì thế chúng tôi cũng đã nói với nhau rất nhiều về mặt nạ.

Hầu như tối nào cũng có tin nhắn từ anh, thi thoảng là một bài thơ, một câu trích dẫn hoặc đường link một bản nhạc hay một bức tranh nào đó. Đổi lại tôi sẽ gửi cho anh những thứ mà tôi thích. Tôi kể cho anh mọi thứ về dự án tranh của tôi và anh gửi cho tôi hàng đống đường link các bức tranh chân dung. Anh đề nghị cả ba chúng tôi, FB, tôi và anh đi đâu đó chụp ảnh mọi người để cho tôi vẽ. Anh cũng kể cho tôi là anh đang thi và hy vọng mình có thể vào đại học để học thiết kế đồ họa. Tôi nói anh sẽ rất giỏi trong việc thiết kế bìa sách, CD và DVD. Đó là lần duy nhất tôi đã động tới đĩa nhạc *Những ca khúc dành tặng Sarah* mặc dù tôi vẫn nghe nó thường xuyên. Đó sẽ luôn là đĩa nhạc ưa thích của tôi.

Cuối tuần tôi vẫn hay thấy Niall và FB ở những chỗ mọi người thường tụ tập khi tôi đến gặp Tasmin hoặc Clover ở khu trung tâm hoặc dưới kênh đào. Cũng giống như với FB, mối quan hệ của tôi với Niall đang dần định hình thành tình bạn và tôi có thể dễ dàng nói chuyện với anh vì anh không chỉ chia sẻ với tôi những gì anh thích mà còn lắng nghe tất cả những gì tôi nói, không giống như vài anh chàng khác chỉ thích nói về mình. Tôi cũng thấy mình ngày càng bị anh hấp dẫn hơn. Đáng buồn là tôi không phải người duy nhất. Lúc nào anh cũng có các cô gái vây quanh, dù tôi chưa thấy có ai đặc biệt. Tasmin đã bình phục sau cơn ngộ

độc rượu và đã thể sẽ không bao giờ đụng vào thứ đó nữa, cho dù Clover vẫn trêu chọc nó và nói đừng bao giờ nói không bao giờ. Sau những chuyện vừa rồi với đám con trai, tôi cũng buộc phải đi đến kết luận tương tự.

FB và tôi thường gặp nhau sau giờ học. Tôi phụ anh làm mấy cái mặt nạ mà anh đang làm cho cửa hàng và tôi thấy rất vui khi chúng tôi có chung một mục tiêu - mặc dù chúng tôi không chỉ nói chuyện về mỗi chủ đề mặt nạ. Anh tận dụng mọi cơ hội có được để hỏi han về Allegra. Rõ ràng hai bọn họ đã có tình ý với nhau sau lễ hội **Zoom** và tôi không thể nghĩ ra ai hợp với anh hơn là Allegra.

Tôi rất hay bắt gặp Niall đang nhìn mình nhưng anh thường nhìn đi chỗ khác trước khi tôi kịp cảm nhận được cảm giác ấm áp đầy dễ chịu như khi chúng tôi nhìn nhau tại lễ hội **Zoom** hôm ấy. Tôi bắt đầu tự hỏi liệu có phải anh chỉ muốn chúng tôi là bạn bè, cũng giống như tôi chỉ muốn là bạn của FB thôi không. *Tình yêu mới khó làm sao*, tôi nghĩ, nhất là khi, tuần trước, có một cô gái mới xuất hiện trong nhóm chúng tôi và mỗi khi thấy Niall ở khu trung tâm là tôi lại thấy bạn ấy ở đó.

Molly Myers. Mái tóc của Molly đen óng ả, cùng màu tóc với tôi. Bạn ấy học ở trường Prior Park, một người có tính cách thực sự hay ho và vui vẻ. Hình như hai người họ cũng có khởi đầu không tốt đẹp gì nhưng kể từ đó có vẻ họ đã hiểu nhau nhiều hơn. Niall dường như lúc nào cũng cười đùa khi đi cùng bạn ấy. Tôi muốn nhờ Tasmin tìm hiểu xem đang có chuyện gì giữa họ nhưng thể nào nó cũng sẽ làm lộ bí mật của tôi nên tôi thà ngậm miệng còn hơn. Tôi biết rằng bọn con trai thích bị thử thách và thích là người theo đuổi nên không muốn Niall biết cảm xúc của tôi dành cho anh đang ngày một lớn hơn. Dạo trước tôi hằng còn bán tín

bán nghi nhưng giờ đây, khi thấy những cơn ghen nổi lên mỗi khi Molly xuất hiện, tôi đã biết rõ, cực kỳ cực kỳ rõ, về tình cảm của mình dành cho anh. Tôi thích anh *rất nhiều*. Nhưng tôi muốn anh lựa chọn tôi. Có rất nhiều cô gái sẵn sàng ngã vào lòng anh. Tôi muốn mình khác biệt. Tôi chỉ hy vọng mọi việc chưa quá muộn và Molly Myers với anh sẽ không thành một cặp.

Bố mẹ dành toàn bộ thời gian của mình để xây dựng rồi đưa tiệm ảnh đi vào hoạt động. Vào ngày thứ Sáu cuối cùng của tháng Sáu, Allegra xuống chơi và sau khi đón nó ở ga tàu, chúng tôi đi vào khu trung tâm để xem tiệm ảnh của gia đình tôi đã có hình thù ra sao.

“Tuyệt vời,” tôi oà lên khi nhìn thấy nó. Lần cuối cùng tôi đến đây, nó vẫn chỉ là một căn nhà trống không màu sắc và cá tính gì. Kể từ đó đến giờ, trong khi tôi bận đi học, bố mẹ đã miệt mài với nơi này. Căn phòng chính được trang trí theo phong cách điển hình của thời Hanover, lại còn có thêm một lò sưởi và những tấm rèm cũ nặng trịch mà mẹ đã kiếm được trên ebay, cùng những chiếc gương lớn mạ vàng mua được từ một cửa hàng thanh lý đồ cũ trong khu trung tâm. Bố mẹ cũng mua được nhiều đồ đạc, đèn và tranh từ thời đó để làm cho căn phòng ấm cúng hơn. “Trông cứ như đang ngược dòng thời gian ấy. Bố mẹ đúng là giỏi. Đây đúng là thứ mà du khách đến Bath muốn thấy.”

Bố gật đầu. “Bố nghĩ chúng ta đã sẵn sàng cho lễ khai trương ngày mai rồi.”

Tôi cảm thấy rất vui khi quan sát một lượt tất cả mọi thứ - tôi tự hào về bố mẹ mình và cũng tự hào rằng đây đã là ý tưởng của tôi. Ở bên này của cửa hàng là giá trang phục, một số do mẹ tự làm, một số khác mẹ kiếm được từ các cửa hàng đồ vintage hoặc từ ebay với sự giúp đỡ của Clover. Ở bên còn lại là quầy tính tiền

và phong màn để chụp ảnh. Bố đã tiến hành việc phỏng vấn cả tuần nay và tìm được ba nhân viên, hai nam và một nữ, để đảm nhiệm phần chụp hình.

Allegra và tôi đã có một khoảng thời gian tuyệt vời trong lúc lướt qua các giá quần áo, chọn trang phục cho buổi diễu hành Nhiếp Chính sẽ diễn ra vào sáng hôm sau. Allegra nhắc đến vụ Alex nói anh có thể sẽ đến đây vào cuối tuần này nhưng tôi không còn quan tâm đến anh nữa. Tôi đã cho qua chuyện đó rồi.

FB đến gặp chúng tôi và có vẻ như anh và Allegra muốn được ở riêng một lúc nên tôi lấy cớ phải làm vài việc ở cửa hàng giúp bố để họ có thể đi đâu đó với nhau.

Ban đầu, bố không đồng ý với ý tưởng khai trương tiệm ảnh vào cùng ngày diễn ra cuộc diễu hành, bố nói rằng mọi người đều đã mặc sẵn đồ hóa trang rồi thì họ cần gì phải vào cửa hàng của chúng tôi nữa. Nhưng mẹ đã thuyết phục bố, mẹ nói rằng khi trông thấy những đám đông đi vòng quanh Bath mặc đồ hóa trang, nhiều người sẽ muốn thử tham gia cùng, và khi họ đi qua cửa hàng, họ sẽ ghé vào xem và thử trang phục, chụp ảnh và cảm thấy mình đang hòa chung với bầu không khí của ngày hôm đó. Kế hoạch là Tasmin, Allegra, Clover và tôi sẽ đi phát tờ rơi quảng cáo. Chúng tôi cũng sẽ mặc trang phục cổ, và mặc dù Tasmin mới đầu đã phản đối ý tưởng này nhưng nó nhượng bộ khi bố hứa sẽ trả tiền công cho nó. Vào buổi tối, sẽ có dạ hội và tiệc tối tại hội trường Guild. Nửa số dân ở Bath sẽ tham dự và bố mẹ đã đặt bàn cho tất cả chúng tôi. Mai sẽ là một ngày vô cùng đặc biệt và chỉ cần nghĩ tới nó thôi cũng làm tôi thấy cực kỳ háo hức.

Chương 31

Allegra và tôi dậy từ sáng sớm và đi lung tung trong nhà, đúng phong cách thời Nhiếp Chính. Nó cũng háo hức như tôi về ngày hôm nay, nhưng phần lớn là vì nó sẽ lại được gặp FB chứ không phải vì buổi điếu hành. “Lâu lắm rồi tớ mới gặp một anh chàng không chơi điện tử và chân thành trong chuyện tình cảm như anh ấy. Tớ rất rất thích.”

Tôi cũng thấy vui không kém gì nó - hai người bạn thân nhất của tôi lại trở thành một cặp.

Tasmin và Clover ghé qua lúc chín giờ. Sau khi uống cà phê và ăn bánh sừng bò, chúng tôi diện những bộ trang phục mẹ đã mang về từ tối qua.

“Ặc,” Tasmin nói khi soi mình trong gương. Nó trông thật nữ tính và ngọt ngào trong bộ váy lanh trắng với nơ hồng. Ngay tức khắc nó vén một bên váy lên rồi nhét vào cặp quần trong. Nó đeo thêm một cặp kính mát, bôi một chút son đỏ rồi nhìn lại vào gương. “Trông thế này ổn hơn nhiều. Tớ nghĩ là tớ có thể khởi xướng một trào lưu mới. Phá cách hậu Austen.” Trông nó đúng là rất tuyệt và bộ đồ đã trở nên “ngầu” hơn lúc trước. Thêm nữa là nó đã không quay trở lại với phong cách trang điểm dày cộp nó vẫn thường có trước cuộc lột xác của chúng tôi.

Allegra trông như vừa mới bước ra từ một bộ phim lịch sử của BBC trong bộ váy màu xanh nhạt, chiếc mũ bonnet cùng màu và mái tóc xoắn nhẹ nhàng. “Đúng là một bông hồng nước Anh hoàn

hảo,” tôi nói.

“Bông hồng gai góc và đầy mùi nấm mốc thì có,” nó trả lời tôi với một tròng cười sảng khoái. Tôi biết nó đang đùa - tự nó cũng biết trông mình thật lộng lẫy.

“Cậu trông đúng như một quý cô của thời đó đấy,” Clover nói. Ngay cả khi mặc một bộ váy theo phong cách thời Nhiếp Chính, Clover vẫn biết cách làm cho mình trở nên đặc biệt. Nó mặc một cái áo khoác màu đỏ tía ngắn có khuy cài ngay dưới ngực, bên trong là chiếc váy dài màu xanh ô liu, và đội cái mũ bonnet màu đỏ cài lông vũ xanh lá cây đi kèm với một chiếc ô xinh xinh cũng màu đỏ tía.

Còn tôi diện một chiếc váy màu mật ong với áo choàng không tay màu mận và mẹ đã tìm cho tôi một đôi giày nhung cùng màu. Tôi dùng lược vấn tóc lên rồi nhìn vào gương. Một cô gái từ thời kỳ xa xưa nào đó đang nhìn chăm chăm vào tôi.

“Trông chị tuyệt đấy,” Tasmin nói. “Bộ này rất hợp với chị.”

“Gì cơ? Cứng nhắc và chĩnh chu?”

“Không. Thật ra em thấy chị trông rất thời trang và hấp dẫn,” nó trả lời.

Clover giả vờ ngất. “Một lời khen từ Tasmin. Sợ chưa kìa?”

Tasmin làm một cử chỉ thô lỗ bằng ngón tay để đáp trả.

“Quý cô của mọi thời đại,” Clover nói.

Chúng tôi khởi hành ra khu trung tâm trong ánh nắng chan hòa và mọi sự ngại ngùng nhanh chóng biến mất khi chúng tôi thấy những người khác cũng mặc trang phục hóa trang. Cứ như thể chúng tôi đã bước vào cỗ máy thời gian và quay ngược về thời kỳ xa xưa vậy.

“Khung cảnh nơi này thật thích hợp để mọi người mặc trang phục cổ xưa,” Allegra nói khi thấy một anh chàng cao lớn đẹp trai trong chiếc áo khoác nhung và giày da cao cổ đi ngang qua. Anh ta thấy chúng tôi nhìn mình liền khẽ cúi chào như một quý ông lịch lãm thời xưa.

Chúng tôi đều nghiêng mình cúi chào lại, chỉ có Tasmin là chớp chớp mắt nhìn rồi thả một viên kẹo cao su vào trong miệng.

“Thật chả ra dáng quý cô gì hết,” Clover phê bình.

“Ôi dào,” Tasmin nói rồi nháy mắt với chàng trai.

Trong khi mấy đứa con gái đang bận tăm tia các chàng bảnh trai trong đám đông, tôi nhảy vào tiệm ảnh lấy tờ rơi. Bố mẹ đã ở đó từ sáng sớm và trông họ thật tuyệt trong các bộ trang phục thời Nhiếp Chính. Mẹ mặc váy màu xanh lông công còn bố vận chiếc áo khoác dài và đeo cà vạt.

“Bố mẹ đều đẹp,” tôi khen họ. “Trông thật lãng mạn đấy ạ.”

Họ cười rạng rỡ. “Đi mà lôi kéo khách hàng tới đây đi,” bố chọc.

“Nhớ phát tờ rơi cho tất cả mọi người nhé,” mẹ nhắc khi đưa cho tôi một túi nặng trĩu đựng đầy tờ rơi.

“Ý mẹ là tất cả những người chưa mặc đồ hóa trang ấy nhé,” bố để thêm.

“Đừng lo ạ, bọn con sẽ làm đúng thế,” tôi trả lời mẹ. *Càng thanh toán nhanh cái đồng này thì càng tốt*, tôi tự nhủ khi bước ra ngoài tìm mấy đứa kia. Tôi chia đồng tờ rơi cho bọn nó rồi chúng tôi bắt đầu đi tới Pump Room nơi buổi diễn hành sắp bắt đầu.

Có hàng trăm người ở đó, già trẻ lớn bé đủ cả, đàn ông thì đi xe đạp penny farthings, bọn con trai thì mặc quân phục đỏ của binh sĩ, một số khác mặc áo choàng dài và mũ chớp cao. Các quý cô

mặc những chiếc váy kiểu empire^[7] với áo khoác ngắn ở bên ngoài, rồi đội những chiếc mũ bonnet, những chiếc lông vũ và mũ rộng vành, một số cầm theo những chiếc ô nhỏ rất xinh, một số thì cầm quạt, và hầu hết đều vấn tóc cao và buông một vài lọn tóc xoắn xuống một bên vai. Mặt trời tỏa nắng, một cảnh tượng tuyệt vời và ai nấy đều trông rất hạnh phúc, họ nhìn ngắm và khen tặng những bộ váy áo của nhau.

“Tớ thấy như đang ở phim trường ấy,” Clover nhìn quanh và nhận xét.

“Tớ thì thấy như đã trở về quá khứ,” tôi đáp.

“Thật quyến rũ,” Allegra thốt lên khi chúng tôi trông thấy một anh chàng bước ngang qua. Với mái tóc đen dài ngang vai, áo choàng dài và boots da cao cổ theo phong cách xưa, trông anh thật đẹp trai.

“Trông lãng mạn hơn hẳn những bộ cánh hiện đại. Ước gì chúng ta có thể mặc thế này suốt,” Clover nói.

“Thôi xin người,” Tasmin lầu bàu. “Không đời nào.”

Không phải chỉ có chúng tôi mới để mắt đến chàng trai kia. Khi đi qua quảng trường anh chàng ấy đã mấy lần bị chặn lại để chụp ảnh cùng các bà các chị. Allegra và tôi đều mang theo máy ảnh, thế nên chúng tôi đã dành một tiếng tiếp theo để phát tờ rơi - chúng tôi đi với tốc độ rất nhanh - và tạo dáng chụp ảnh với nhau hoặc với mọi người trên phố, hoặc những khi chúng tôi thấy một cánh đẹp nào đó, như là một dãy nhà với kiến trúc thời Hanover hay một con phố lát đá.

Trên đường lên dãy nhà Vòng cung Hoàng gia, chúng tôi gặp rất nhiều người quen ở trường - vài anh bạn đang theo dõi buổi diễu hành nhưng không tham gia, một số bạn nam khác thì mặc

đồ hóa trang đi cùng với gia đình hoặc bạn bè, và rất nhiều cô nàng diện trang phục cổ như chúng tôi. Tôi phát hiện thấy Niall trong đám đông ngay trước mặt. Trông anh thật điển trai trong lối ăn vận tương tự chàng trai chúng tôi đã thấy ở quảng trường, khoác một chiếc áo choàng nhung màu nâu dài đến đầu gối và đi một đôi boots da cao cổ. Molly khoác tay anh, cô nàng trông thật đáng yêu với bộ váy và mũ bonnet màu xanh táo. Molly đang ngẩng đầu nhìn anh và anh thì đang bật cười vì điều gì đó mà bạn ấy vừa nói. Cùng lúc đó, một nhóm ba cô gái cũng đang mặc đồ cổ trang tiến lại nhập hội với họ rồi tất cả lần lượt chụp hình cùng nhau.

Tôi cảm thấy một cơn ghen trào lên khi thấy anh quàng tay qua vai Molly để chụp một kiểu ảnh. Trông họ đúng là một cặp hoàn hảo. Anh không trông thấy tôi, vậy nên, với nỗi rầu rĩ của một kẻ bám đuôi, tôi quyết định quay mặt đi và trở lại với đám bạn của mình. Chúng nó đã nhắm được một nhóm du khách và đang phát những tờ rơi cuối cùng, đồng thời chỉ đường cho những người này đến tiệm ảnh.

Tôi có thể thấy là bố mẹ sẽ rất bận rộn.

“Em có nghĩ bọn mình nên đi lấy thêm tờ rơi không?” tôi hỏi sau khi đưa tờ rơi cuối cùng cho một cô gái người Nhật bé nhỏ.

“Từ từ đã,” Tasmin nói. “Đi hưởng thụ tí đã nào.”

Clover gật đầu. “Tớ dự được rất nhiều khách xuống tiệm ảnh nên bố mẹ cậu hẳn đã đủ bận rồi, nên giờ tớ đồng ý với Tasmin - đi hưởng thụ chút đi.”

Tôi nhìn về phía trước để xem có thể thấy Niall nữa không nhưng anh đã biến mất trong đám đông. *Mình phải quên chuyện này thôi*, tôi tự nhủ.

Tôi không muốn để việc nhìn thấy Niall đi cùng Molly làm hỏng ngày hôm nay vì tôi thấy lòng nhói đau khi người đi cùng anh không phải là mình. Mặc dù Tasmin đã nói với tôi rằng tôi ngây thơ trong chuyện tình cảm với bọn con trai, nhưng có một điều tôi biết là nếu một chàng trai nào đó thích mình, anh ta sẽ không khoác tay một cô gái khác mà lang thang khắp phố.

Tôi nhìn quanh. Mặt trời vẫn đang tỏa nắng và Bath với những ngôi nhà lát đá màu mật ong chưa bao giờ đẹp hơn thế. Tôi quay ra nhìn Clover và Tasmin, thấy chúng đang trò chuyện và làm mặt xấu để chụp ảnh, tôi nhận ra mọi thứ đã thay đổi như thế nào kể từ khi tôi lần đầu đặt chân đến đây. Tôi đang có thật nhiều niềm hạnh phúc. Ở bên phải tôi là Allegra, một người bạn cũ, và ở bên trái là những người bạn mới, Tasmin và Clover. Trái với lo lắng của tôi, khoảng cách địa lý đã không làm thay đổi bất kỳ điều gì giữa tôi và Allegra. Chỉ mới gặp lại vài phút, chúng tôi đã lập tức trò chuyện ríu rít như thể chưa bao giờ xa nhau. Còn lũ con trai ư. *Ai cần họ chứ?* tôi vừa nghĩ vừa lấy máy ảnh ra để chụp thêm hình.

Buổi tối hôm đó, chúng tôi dùng bữa tại bàn ăn đã đặt sẵn trong dạ tiệc ở hội trường Guild. Bữa tối và vũ hội diễn ra ở một căn phòng khổng lồ với tông màu chủ đạo là kem và xanh lá nhạt và được trang hoàng bằng những ngọn đèn chùm khổng lồ làm bừng sáng cả căn phòng. Những dãy bàn dài được trải khăn và bày hoa trang trí, phía cuối phòng là một sân khấu nơi một nhóm các nhạc công đang chơi violin. Tôi nhận ra rất nhiều khuôn mặt trong buổi diễn hành lúc trước nhưng không hề thấy bóng dáng Niall.

Bàn của chúng tôi có bố mẹ tôi, dì Karen và chú Mike, Jake, Joe và Simon, tất cả đều diện đồ cổ trang, mặc dù lũ con trai trông

không vui về gì về điều này, ngoài ra còn có Allegra, Clover, Tasmin và tôi. Chúng tôi đã có một ngày tuyệt vời dù chỉ là đi lang thang trong thành phố ngắm nhìn mọi thứ, và tôi đã có được những bức ảnh rất tuyệt. Mấy bức tôi thích nhất là bức chụp Tasmin mặc bộ váy lanh nhồm nhoàm nhai bánh McDonald's, nước tương cà chua nhoe nhoét trên má, một bức khác chụp FB (cũng trong bộ đồ hóa trang) và Allegra đang cùng nhảy một điệu nhảy thời Nhiếp Chính ở giữa phố Milsom. FB đã đến giúp chúng tôi phát tờ rơi nhưng tôi ngờ là anh có mục đích khác: dành nhiều thời gian hơn với Allegra.

Bố mẹ đang rất vui. Họ đã có một ngày thành công ở tiệm ảnh.

“Nếu ngày nào cũng như thế này, bố nghĩ chúng ta sẽ có một công việc làm ăn rất tốt đấy,” bố nói với nét mặt rạng rỡ. “Bố mẹ không nghỉ lúc nào từ lúc mở hàng.”

“Chả có lý do gì mà tiệm ảnh lại không được như thế cả,” chú Mike nhận xét. “Khách du lịch đến đây hằng ngày bằng tàu và xe buýt mà cửa hàng của mình lại ở vị trí rất thuận lợi để hút khách hàng.”

“Với lại chúng ta còn rất nhiều ý tưởng để phát triển tiệm ảnh,” mẹ thêm vào. “Một khi mọi thứ đi vào quỹ đạo, chúng ta có thể mở rộng thêm các mặt hàng thậm chí mở một quán cà phê để mọi người nghỉ ngơi trong khi đợi lấy ảnh.”

Tôi thấy mẹ quay qua nhìn bố rồi mỉm cười. Cảm giác hạnh phúc bỗng trào dâng trong lòng tôi. Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi. Nỗi buồn mà chúng tôi trải qua khi rời London giờ đây dường như đã thành một chuyện xưa cũ. Và khi nghĩ đến đây, tôi nhớ tới lời của Niall nói về Sarah. Một câu chuyện xưa cũ. Tôi tự hỏi giờ anh ở đâu, bên ai và làm gì. *Không được nghĩ về anh*, tôi tự nhủ. *Anh rõ là không hứng thú với mình và mình sẽ không để anh làm hỏng ngày*

hôm nay của mình đâu.

Sau một bữa tối hoành tráng với cá hồi, khoai tây non và măng tây, rồi bánh mousse dâu và bánh shortcake, một số nhạc công bước lên nhập hội với ban nhạc trên sân khấu và mọi người bắt đầu xếp thành từng hàng để chuẩn bị khiêu vũ. Khi tiếng nhạc vang lên, xem ra ai ai cũng thuộc những bước nhảy từ thời xa xưa đó. Tôi chết lặng ngắm nhìn họ di chuyển uyển chuyển quanh phòng và có cảm giác như chúng tôi đã ngược dòng thời gian quay lại vài thế kỷ trước.

“Mình cá là Jane Austen cũng đã nhảy ở đây rồi,” Allegara nói, như thể đọc được suy nghĩ của tôi. “Tất cả những gì chúng ta cần lúc này là một vài anh chàng Darcy.”

“Chỉ cần một là đủ,” tôi nói. “Mình không còn muốn dây đến mấy chuyện tình cảm phức tạp nữa.” Bố, mẹ, dì Karen và chú Mike rời khỏi bàn, và sau khi xem họ khiêu vũ một lúc, Tasmin ngã người sang hỏi tôi, “Họ đã sắp xếp một hội trường ở tầng dưới để cho một vài ban nhạc trong vùng biểu diễn. Muốn đi xem không?”

“Lát nữa nhé,” tôi nói. Tôi đã biết từ trước là sẽ có sự kiện đó vì FB đã nhắn tin cho Allegra để báo rằng ban nhạc của anh sẽ chơi vào lúc chín giờ và dặn chúng tôi phải có mặt ở đó. Nhưng trong lúc này, tôi đang quá thích thú với những điệu nhảy nên không muốn bỏ lỡ một phút nào ở đây. Tôi lại quan sát khắp phòng lần nữa để xem có bóng dáng Niall ở đâu đó trong số những người đang ăn tối hay khiêu vũ kia không nhưng chẳng hề có. Tôi hơi thất vọng vì chưa nhận được tin nhắn nào từ anh thậm chí anh còn chẳng tới tìm tôi để chào một tiếng. Và ngạc nhiên thay, tôi không bận tâm đến việc Alex không hề liên lạc lại với tôi và cũng không hề muốn biết xem anh có đi từ London xuống đây như

Allegra đã kể không.

Allegra và Clover đã đi cùng với Tasmin, thế nên đến gần chín giờ, tôi đi xuống để tìm họ.

Hội trường ở tầng trệt trông đối lập hoàn toàn với tầng trên, không khác gì một sàn nhảy xập xình, tập trung toàn thanh niên, và ở trên sân khấu FB và ban nhạc của anh đang biểu diễn rất sung.

Tôi đi tìm lũ bạn và thấy chúng đứng ở chỗ sàn nhảy, tất cả đều kéo váy móc lên cạp quần như cách Tasmin đã biến tấu gu thời trang của Austen. Clover và Allegra vẫn đội mũ bonnet giống như mấy cô gái khác. Thật là một cảnh tượng hài hước: các cô gái trong những bộ váy dài nhảy nhót tung bùng, và một anh chàng đứng trong góc mặc áo choàng dài chân đi boots đang phô diễn bước nhảy moonwalk trước những tiếng cười lớn của bạn bè.

Allegra trông thấy tôi, vẫy tay gọi tôi nhập hội. Chúng tôi cùng nhảy một vài bài và tôi trông thấy Alex ở bên tay phải tôi đang ôm một cô gái bé nhỏ tóc vàng. Thế hóa ra là anh ta có xuống Bath. *Và anh ta đã chẳng để phí chút thời gian nào, tôi nghĩ. Thế mà trong cái email anh ta đã nói là rất muốn gặp mình trong lần tới anh ta xuống Bath. Giờ thì anh ta thậm chí còn chẳng hề nhắn tin cho mình biết là anh ta đã ở đây.* Trong khi đứng nhìn anh ta, tôi thấy nhẹ nhõm vì mình đã không dấn sâu vào mối quan hệ đó để rồi sẽ phải trải qua cảnh con tim tan nát khi nhận ra, điều không sớm thì muộn cũng sẽ diễn ra, rằng tôi chỉ là một cái tên trong danh sách những mục tiêu cần chinh phục của anh ta.

Ban nhạc của FB kết thúc tiết mục của mình và FB bước tới chỗ micro. Anh nhìn về phía khán giả và gật đầu khi thấy tôi. “Và bây giờ chúng ta sẽ cùng đến với một ca khúc sâu lắng hơn qua phần trình bày của một ca sĩ khách mời. Xin mời Niall Peterson.”

Clover, Tasmin, Allegra và tôi quay ra nhìn nhau ngạc nhiên.

“Niall á?” Tasmin nói. “Em không hề biết là anh ấy cũng hát được.”

“Chị cũng vậy,” tôi đáp.

“Anh chàng bí ẩn của chúng ta xem ra có khá nhiều tài năng bí mật,” Clover bình luận.

“Có thể,” Tasmin nói. “Bọn mình đã nghe anh ấy hát bao giờ đâu.”

Niall bước lên sân khấu. Anh vẫn mặc chiếc áo khoác nhung và đi đôi boot cao cổ. Anh nhìn quanh khán giả bằng ánh mắt hồi hộp, như thể đang muốn kiếm tìm ai đó. Tôi cũng nhìn xung quanh, đoán rằng mình sẽ nhìn thấy Molly, và đúng là như vậy, bạn ấy đang đứng ở phía bên kia của căn phòng. Trái tim tôi nặng trĩu khi thấy Niall gật đầu với bạn ấy. Tôi biết anh chuẩn bị hát tặng bạn ấy. Nhưng không, anh vẫn đang tiếp tục đảo mắt tìm kiếm. Vài giây sau anh nhìn thấy tôi. Anh đứng thẳng người lên, hít một hơi thật sâu và mỉm cười. “Vâng, bài hát tiếp theo xin dành tặng cho một người rất đặc biệt ở đây đêm nay.” Anh ngoái lại nhìn và gật đầu ra hiệu cho FB chơi guitar. Sau đoạn nhạc dạo, Niall bắt đầu cất tiếng hát, mắt nhìn thẳng vào tôi. Anh có một chất giọng tuyệt vời, êm dịu và sâu lắng.

Đó là em.

Không chỉ là bạn bè, chúng ta là tri kỷ.

Cho dù họ nói gì thì anh cũng biết ngày hôm nay chính là ngày

Anh phải dũng cảm nói ra điều mình giấu kín.

Chẳng còn từ nào phù hợp hơn nữa.

Ngoài một chữ yêu.

Đó là em.

Anh đã đợi chờ như một kẻ ngốc, và đã phá bỏ mọi luật lệ

Giờ đây anh phải nói tiếng nói của trái tim mình

Để cầu xin em hãy tin tưởng vào

Một thứ có tên là tình yêu.

Tasmin huých tôi một cái. “Anh ấy đang hát cho chị đấy. Quá đỉnh, Niall ơi,” nó thì thầm.

Không phải thế, tôi nghĩ trong khi đưa mắt tìm Molly lần nữa và trông thấy bạn ấy đang lắng nghe cùng với tất cả mọi người. “Không phải vậy đâu. Anh ấy đang qua lại với Molly mà,” tôi phản bác.

“Có thể là thế,” Tasmin đáp, “nhưng anh ấy đang hát tặng chị.”

Tôi nhìn lại về phía sân khấu nơi Niall đang chăm chú nhìn tôi và hướng từng lời hát đến tôi.

Đó là em...

Anh thừa nhận là anh cô đơn,

Thế nên hãy để anh là người đặc biệt của em,

và chỉ của riêng em.

Muốn ôm em thật chặt và nói,

Khi lần đầu tiên gặp em,

Anh biết... đó chính là cảm xúc của tình yêu."

Vì Niall vẫn tiếp tục nhìn tôi, tôi đành đầu hàng cảm xúc của mình. Tôi biết mặt tôi đang bừng đỏ và nửa số khán giả đang nhìn xem ai là cô gái Niall dành tặng ca khúc này. Chuyện đó không còn quan trọng nữa. Tôi không quan tâm. Tôi thấy thật tuyệt vời. Tôi thấy như có một sợi dây vô hình kết nối tôi với anh, và trong suốt phần còn lại của tiết mục của anh, tôi có cảm giác như thể chỉ có riêng hai chúng tôi trong hội trường.

"Bài hát này là dành cho cậu đấy," Allegra thì thầm.

Tôi không rời mắt khỏi Niall. "Tớ biết," tôi nói. Đó là khoảnh khắc lãng mạn nhất đời tôi. *Bài hát này đã có thể là dành tặng cho Sarah nếu chuyện giữa hai người họ có một kết cục khác, tôi thầm nghĩ. Nhưng số phận đã chỉ đường cho mình tìm ra chiếc CD trong cửa hàng từ thiện ngày hôm đó, rồi tạo cảm hứng cho hành trình mình tìm kiếm chàng trai làm ra nó, và rồi dẫn mình tới giây phút này. Anh đang ở kia, không còn là Anh Chàng Bí Ẩn nữa, và đang mỉm cười nhìn mình. Thật tiếc cho cậu đấy, Sarah ạ. FB chơi thêm một vài nốt nhạc nữa rồi Niall cúi đầu chào trong tiếng vỗ tay không ngừng của khán giả.*

"Thật hết sẩy," Clover tán thưởng khi chúng tôi nhìn Niall rời sân khấu. Sau đó ban nhạc của FB bắt đầu biểu diễn một bài khác.

"Đi nói chuyện với anh ấy đi," Allegra vừa nói vừa đẩy tôi về hướng sân khấu.

"Tớ" tôi không cần phải đi đâu nữa vì lúc này tôi đã thấy Niall đang băng qua đám đông để tìm mình. Tôi đi thẳng về phía anh. "Cảm ơn anh, bài hát thật là..."

Tôi không kịp nói thêm lời nào nữa vì Niall đã nắm lấy tay tôi

và kéo tôi ra phía cửa.

“Chúng ta đi đâu đây?” tôi hỏi anh.

“Chỗ nào đó riêng tư một chút. Đi nào,” anh trả lời.

Tôi thấy lòng mình xốn xang và để mặc anh dẫn tôi ra khỏi hội trường, qua quầy tiếp tân, ra khỏi cửa rồi chạy thật nhanh xuống những bậc tam cấp để xuống đường.

“Đường này,” Niall nói và chúng tôi rẽ ở góc phố, tiến về phía cầu Pulteney rồi đi dọc vỉa hè tới công viên Parade Gardens. Rồi chúng tôi lại cùng nhau nhảy hai bậc thang một để xuống khu vườn, băng qua bãi cỏ và Niall dừng lại bên một bóng cây. Chúng tôi dừng lại đó trong giây lát, thở dốc, cười lớn, và cố lấy lại hơi thở của mình.

Niall chỉ về phía những ngọn đồi nằm ở bên phải của thành phố, rồi dòng sông lững lờ trôi phía sau chúng tôi, và tu viện nằm ở phía bên trái tôi. Và trên bầu trời không một bóng mây là mảnh trăng khuyết lung linh tuyệt đẹp.

“Từ nơi này em sẽ thấy một khung cảnh tuyệt đẹp,” anh nói.

Tôi gật đầu. “Em nghĩ là anh nói đúng,” nhưng thay vì ngắm cảnh, tôi nhìn thẳng vào Niall. Tôi có thể thấy anh hiểu được ý tôi qua nụ cười chậm chậm của anh. Tôi quay lại nhìn phong cảnh. “Hồi mới chuyển về đây, em không nghĩ em sẽ thích Bath.”

Niall toét miệng cười. “Hay là ai đó ở Bath này.”

“Không phải ai đó, mà chỉ có anh thôi,” tôi chọc ghẹo anh.

“Anh muốn mình khác biệt và nổi bật trong đám đông.”

“Thì đúng là anh như vậy mà.”

“Nhưng lại chẳng phải là theo hướng tích cực,” Niall đáp.

“Em xin lỗi về chuyện đó. Em biết về chuyện Keiron rồi,” tôi nói. “Em từng nghĩ anh chỉ muốn phá đám anh ta nhưng giờ thì em đã biết tất cả.”

“Chuyện cũ rồi mà,” Niall nói. “Nhưng anh mừng vì em hiểu anh không phải một đứa chuyên đi bắt nạt người khác.”

Bầu không khí xung quanh chúng tôi đượm vẻ căng thẳng và như có xung điện. Tôi biết chúng tôi đều đang nghĩ giống nhau. Nụ hôn đầu tiên. Tôi bỗng thấy thật hồi hộp. Tim tôi như muốn vọt ra khỏi lồng ngực, nhưng không phải vì chúng tôi vừa chạy xong. Tôi không biết mình phải làm gì. Đưa tay lên chạm vào gương mặt anh? Nắm lấy tay anh? Tôi ước tôi có thể nghĩ ra một điều gì đó thật thú vị để nói nhưng dường như chữ nghĩa đã biến sạch khỏi đầu tôi. Niall nhìn vào mắt tôi như muốn tìm kiếm một manh mối để biết được cảm xúc của tôi. Tôi không nhìn tránh đi chỗ khác.

“VẬY. Anh... ừm, anh đưa em đến đây để ngắm cảnh à?” cuối cùng tôi cũng cất tiếng hỏi.

Niall mỉm cười. “Không hẳn thế,” anh nói và tiếp tục nhìn sâu vào mắt tôi. Anh dẫn đến, vòng tay qua eo và kéo tôi lại gần anh để tôi có thể cảm nhận được hơi ấm và sức nặng của cơ thể anh đang tì vào người tôi, mắt anh không rời khỏi mắt tôi dù chỉ trong chốc lát. Cảm giác này thật tuyệt, thật nồng nhiệt, và thật đúng. Tôi nhắm mắt lại và một thoáng sau tôi cảm nhận được bờ môi của anh chạm khẽ vào môi tôi. Trong đầu tôi chợt lóe lên những lời khuyên của Tasmin dạo trước. Nhưng chúng nhanh chóng biến mất. Tôi không cần đến chúng. Nụ hôn của tôi với Niall thật sự tuyệt vời. Khi đôi môi anh trở nên mạnh mẽ hơn, tôi cảm thấy như thể mình đang tan chảy vào trong anh và những cảm xúc ấm áp ngọt ngào đáng yêu nhất trào dâng trong lòng tôi.

Tôi chưa từng trải qua điều gì tương tự. Như thế chúng tôi được kết nối với nhau bằng cả tâm hồn và thể xác.

Khi chúng tôi ngừng hôn, ánh mắt mà chúng tôi trao nhau đã cho tôi biết anh cũng có những cảm nhận như của tôi. Một sự việc tình cờ xảy ra trong cửa hàng từ thiện đã đưa tôi đến với anh, tới khoảnh khắc này, nhưng đây chỉ mới là sự khởi đầu và từ cái cách Niall vẫn đang ôm lấy tôi, tôi biết đây là khúc dạo đầu của một điều gì đó hết sức đặc biệt.

Chú Thích

[1] Cặp tình nhân mệnh yếu (star-crossed lovers): Lời của Shakespeare trong mở đầu vở kịch, ám chỉ Romeo và Juliet.

[2] Theo giả thuyết mới của các chuyên gia Mỹ và Úc, hiện tồn tại các vũ trụ song song với vô số các phiên bản của chúng ta đang sống trong các thế giới xen kẽ và tương tác lẫn nhau, phiên bản này khác xa phiên bản kia.

[3] Một phép chơi chữ của tác giả. Trong tiếng Anh, Bath là bồn tắm.

[4] PMT: hội chứng tiền kinh nguyệt.

[5] Demo: bản thu nháp của một ca sĩ hay ban nhạc.

[6] Một loại xe đạp cổ ở Anh với đường kính bánh trước lớn hơn nhiều lần so với đường kính của bánh sau.

[7] Kiểu váy suông chít ở ngực.